

မိုးတော်သူ

သိမ်းငုတ်

၁၇ : ယု ဇ် အ င် : လှ ဝ ယ န် : ဇ င်

REPRODUCED
BY BURMESE
CLASSIC

မိုးကျော်သူ

သိမ်းငှက်

ပထမပိုင်း

BURMESE CLASSIC

သိမ်းငှက်

သိမ်းငှက်သည်...

အလွန်ချွန်ထက်သော နှုတ်သီးနှင့် ကက်မြက်သော ခြေ
သည်းရှိသည်။

သူ၏မျက်လုံးများသည် အလွန်စူးရှပြီး မိုင်ပေါင်းများစွာ
ဝေးလံသော အရာ ပစ္စည်းများကို မြင်တွေ့နိုင်သည်။

ထို့ပြင် သူသည် အသံလှိုင်းထက်မြန်သော တိုက်ခိုက်ရေး
အရှိန်စွမ်းအားရှိသည်။

သို့သော် သိမ်းငှက်သည် မိမိ၏အခြေအနေကို ကောင်းစွာ
သုံးသပ်သော တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သည်။

မဖြစ်နိုင်သည့်အရာများကို မည်သည့်အခါမှ မကြိုးစားပါ။

၆ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသည် ခွန်အားနည်းသော တိရစ္ဆာန်များကိုသာ ဖမ်းစား
တတ်ပါသည်။

ဥပမာ ယုန်၊ ကြက်၊ ကြက်နှင့်သေးငယ်သော ပိုးကောင်
များဖြစ်ပါသည်။

သိမ်းငှက်၏ဘဝသည်...

မိမိဖမ်းစားရမည့် တိရစ္ဆာန်များကို ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကတွင် ကျော်ကြားသော သိုင်းသ
မားများသည်...

သိမ်းငှက်၏အမည်ကို အသုံးပြုတတ်ကြလေသည်။

ယခု...

ဤဝတ္ထုတွင် ဖော်ပြပါ ဖြစ်ရပ်အကြောင်းအရာများသည်...

သိမ်းငှက်အမည်ခံ သိုင်းသမားတစ်ယောက်၏ အကြောင်း
များပင်ဖြစ်ပါသည်။

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၇

ပူးတင်းမြို့...

ပူးတင်းမြို့ နယ်မြေတွင်...

မကြာခဏ ဓားပြမှု၊ လူသတ်မှုများ ဖြစ်ပွားခဲ့ကြရလေ
သည်။ ထို ဓားပြတိုက်ခံရသော လူများသည်...

တစ်ချိန်တုန်းက ပြည်သူလူထုအပေါ် မတရား ခေါင်းပုံ
ဖြတ်ပြီး...

ကြွယ်ဝချမ်းသာ နေကြသော ဝိသမ လောဘသား သူဌေး
များပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

အချို့မှာမူ...

ဩဇာ အာဏာကို အလွဲသုံးစားပြုပြီး...

မတရားမှု ပြုခဲ့ကြသော အစိုးရ အရာရှိ အရာခံများပင်
ဖြစ်ကြပါသည်။

ပူးတင်းမြို့၏ အာဏာပိုင်များသည်...

သိမ်းငှက်အမည်ရှိသော တစ်ကိုယ်တော် ဓားပြအား ဖမ်း
ဆီးနိုင်ရန် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားကြသည်။

သို့သော်...

သိမ်းငှက်အား မမိပါချေ။

တစ်ကိုယ်တော် ဓားပြ သိမ်းငှက်သည် မည်သူနည်း။

သူ၏မျက်နှာကို မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ မမြင်

မတွေ့ခဲ့ဖူးပါချေ။

ထို့ကြောင့်လား မသိ။

ငါးနှစ်တိုင်တိုင် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များက ကြိုးစား

❖ မိုးကျော်သူ

၍ဖော်ထုတ် ဖမ်းဆီးနေသော်လည်း အချည်းနှီးပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။
တစ်ကိုယ်တော် ဓားပြသိမ်းငှက်၏ လှုပ်ရှားမှုသည်...
ရပ်တန့်သွားခဲ့ခြင်း မရှိပါ။
အာဏာပိုင်များကို လုံးဝ ဂရုစိုက်ပုံမရပါ။
သူ၏ ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုများသည် ဆက်လက်၍သာ
ဖြစ်ပွားခဲ့လေသည်။

◆ ◆ ◆

ကေရာဇ်မင်းကိုယ်တိုင် ချမှတ်ပေးလိုက်သော အမိန့်
ကြောင့်...

ပူးတင်းမြို့မှ အာဏာပိုင်များသည်...
ပူလောင်လှသော ဒယ်အိုးထဲမှ ပဏ္ဍိတ်ဆိတ်များပမာ
နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။
တစ်လအတွင်း...

ယင်းအမှုအား ဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့လျှင်...
မိမိတို့၏ ရာထူး ချထားခြင်း ခံရမည့်အပြင် အသက်ပင်
ဆုံးရှုံးနိုင်သည်ဖြစ်၍...

စိုးရိမ် ထိတ်လန့်ကုန်ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ပူးတင်းမြို့တော်ဝန်သည် သူ၏အား အထားရဆုံးသော
တပည့်တစ်ယောက်အား ဖမ်းဆီးရန် ထပ်ဆင့် အမိန့်ပေးလိုက်လေ

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၉

သည်။ ဤသို့ဖြင့်...

ထို တာဝန်သည် ပူးတင်းမြို့၏ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့၏
ခေါင်းပေါ်သို့ ကျရောက်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ပူးတင်းမြို့ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ
မှာ တုအင်းပင် ဖြစ်သည်။

တုအင်းသည် ပူးတင်းမြို့၏ ထောက်လှမ်းရေး ရာထူးကို
ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်မှာ ခုနစ်နှစ်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်ပါသည်။

တုအင်းသည် အသက် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်၊ နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့်
ရှိသည်။

ရုပ်ချောသည်ဟု မဆိုသာသော်လည်း...

ယောက်ျားပီသသော ရုပ်သွင်ရှိသည်။

သိုင်းပညာမှာလည်း အလွန်ထက်မြက်သည်။

သို့သော် မည်၍မည်မျှ ထက်မြက်သည်ကိုမူ မည်သူကမှ
မသိကြပါ။

သူသည် လူငယ်တစ်ဦးပီပီ စိတ်ဓာတ်မှာ တက်ကြွပြင်း
ထန်သည်။ ထို့ပြင် စေ့စပ် သေချာသည်။

စည်းကမ်းရှိသည်၊ ဥပဒေကိုလည်း လေးစားသည်။

ဝတ္တရားနှင့် တာဝန်ကိုလည်း ရှိသေသည်။

ထို့ကြောင့်...

၁၀ ❖ ဦးကျော်သူ

ထိုခေတ် ထိုအခါက ရှိရှိသမျှသော ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့
တွင် တုအင်းခေါင်းဆောင်သော ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့သည် စည်း
ကမ်းအရှိဆုံး၊ ဟိကျမှန်ကန်ဆုံး၊ တရားမျှတဆုံးသော အဖွဲ့ဟု အား
လုံးက ချီးကျူးထောပနာ ပြုကြလေသည်။

တုအင်းသည် အသက် (၂၇) (၂၈) နှစ်မျှသာ ရှိနေပြီ ဖြစ်
သော်လည်း...

အိမ်ထောင်မပြုသေးဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းသာ နေထိုင်လေ
သည်။

အမှန်မှာ...

ထိုခေတ် ထိုအခါတွင်....

မိဘများသည် မိမိတို့၏ သားသမီးများ အသက်နှစ်ဆယ်
ကျော်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက်...

အိမ်ထောင်ပြုစေခြင်းသာ များခဲ့လေသည်။

တုအင်းသည် အဘယ်ကြောင့် အိမ်ထောင်မပြုသေး သ
နည်း။

ဤမေးခွန်းသည် သူ၏အဖွဲ့ဝင် ရဲဘော်များက အထူးစိတ်
ဝင်စားနေသော မေးခွန်းတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

တုအင်း အိမ်ထောင်မပြုသေးသည့် အကြောင်းနှင့် ပတ်
သက်၍...

ဆိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၁

အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ဝေဖန်ပြောဆိုကြလေသည်။

အမှန်မှာ...

တုအင်း အိမ်ထောင်မပြုသေးသည့် အကြောင်းကား...

အကြောင်းနှစ်ခု ရှိလေသည်။

ပထမ အကြောင်းက...

သူ၏ ထမ်းဆောင်ရသော တာဝန်မှာ အသက်ဘေးအန္တ
ရာယ်နှင့် အလွန်နီးကပ်နေသဖြင့် အိမ်ထောင် မပြုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယအကြောင်းရင်း တစ်ခုမှာ...

သူတွင် ငယ်စဉ်တုန်းက ချစ်ဦးသူတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးလေ
သည်။

အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့်...

သူသည် ချစ်သူနှင့်ကွေ့ကွင်း ခဲ့ရလေသည်။

ထို့ကြောင့်....

ယနေ့တိုင်...

သူသည် အိမ်ထောင်မပြုသေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သည်။ အပေါင်းအသင်း ဆန့်သည်။
 အလုပ်လုပ်ရာ၌ စေ့စပ်သေချာပြီး ခေါင်းအေးအေးထား
 ကာ တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်တတ်ပေသည်။
 ထိုတပည့်နှစ်ယောက်ကို တုအင်းက အလွန်အားထား၏။
 ထို့ကြောင့်လည်း...
 ဧကရာဇ်မင်း၏ အမိန့်တော်ကို ရရှိလိုက်သည်နှင့်...
 သူသည် သူ၏အားထားရသော တပည့်များဖြစ်ကြသော...
 ဝမ်းစွေးနှင့် မားကျန်တို့ကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရန် လျင်မြန်စွာ
 ဆင့်ခေါ်လိုက်ရလေသည်။

အားထားရသော တပည့်

ထောက်လှမ်းရေးမှူး တုအင်းတွင်...
 အလွန်အားထားရသော တပည့် နှစ်ယောက် ရှိလေသည်။
 ထိုတပည့် နှစ်ယောက်မှာ ဝမ်းစွေးနှင့် မားကျန် တို့ဖြစ်ပါ
 သည်။

မားကျန်သည် အသက် (၂၅) (၂၆) နှစ်ခန့် ရှိလေသည်။
 ရိုးသားသည်။ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွသည်။
 ရဲရင့်ပြီး သတ္တိရှိသည်။
 သို့သော်...

ဦးနှောက်ကို ကောင်းစွာ အသုံးမချတတ်ပေ။
 အတွေ့အကြုံ နုနယ်သည်။
 ဝမ်းစွေးမှာမူ အသက် (၅၀) ကျော်ခန့်ရှိသည်။
 သူသည် အသက်ကြီးသည့် အလျောက်...

“အင်း...ဧကရာဇ်မင်းကတော့ တို့ခေါင်းပေါ် တာဝန်အား
 လုံးပုံလိုက်ပြီ”

တုအင်းသည် မားကျန်နှင့် ဝမ်းစွေးတို့အား တွေ့မြင်လိုက်
 ရသည်နှင့် စတင်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ဝမ်းစွေးသည် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မဟုတ်မှလွဲရော သိမ်းငှက်ကိစ္စနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မြို့တော်ဝန်ကတော့ ကျုပ်ကို (၂၅) ရက်
 လောက်ပဲ အချိန်ပေးတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို ခေါ်ပြီး တိုင်ပင်ရ
 တာပဲ”

“ဒီမှာ ဆရာ ဒီသိမ်းငှက်ကို ကျွန်တော် လက်ရဖမ်းဆီးချင်

၁၄ ❖ မိုးကျော်သူ

တာ ကြာပါပြီ၊ အခြေအနေ မပေးလိုသာ လက်ပိုက်ကြည့်နေရတာ အခုလို အထူးအမိန့်ရထားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မရရအောင် ဖမ်းရမှာပဲ”

မားကျန်သည် လူငယ်ပီပီ အရာရာကို အကောင်းမြင်တတ်သူမို့ ယင်းသို့ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းစွေးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး မားကျန်၊ သိမ်းငှက်ကို မင်းက ဘယ်လို လူစားများ အောက်မေ့နေလို့လဲ”

“တစ်ကိုယ်တော် ဓားပြဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း သိပါတယ်”

“ဒါကို မေးနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ သိမ်းငှက်လို တစ်ကိုယ်တော်ဓားပြဟာ ဘယ်လောက်နာမည် ကြီးတယ်ဆိုတာ မင်း ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

မားကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကြားဖူးလို့ ပြောနေတာပေါ့ဗျ”

ဝမ်းစွေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ မင်း သူ့ကို တွေ့ဖူးမြင်ဖူးရဲ့လား”

မားကျန် ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

တုအင်းသည် လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကဲ...အားလုံး နားထောင်”

သူသည် ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်သည်။

“တစ်ကိုယ်တော်ဓားပြ သိမ်းငှက်ဟာ ကျော်ကြားနေတာ

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၅

တော့ အတော်ကြာပါပြီ၊ တို့ကလည်း သူ့ကို ခြေရာခံနေတာလည်း ကြာပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် အခုချိန်ထိ သူ့ကိုမိဖို့ နေနေသာသာ သူဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာတောင်မှ မသိနိုင်သေးဘူးဗျ၊ ဒါကြောင့် သိမ်းငှက်ကို ဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့ဟာ လွယ်တဲ့ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကြိုတင်သိထားဖို့ပါ”

မားကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို အထင်မလေးပါဘူး ဆရာ၊ ဒါပေမယ့်...”

ဝမ်းစွေးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့...မင်းက အမိဖမ်းပြမယ် ဆိုပါတော့”

မားကျန်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် နီရဲသွားလေသည်။

“ဘာလဲ...ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို လှောင်တာလားဗျ”

“မင်းကော ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလား”

တုအင်းက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကဲပါလေ...မင်းတို့ ငြင်းခုံမနေကြပါနဲ့တော့ အခုဖြစ်ပွား

ခဲ့တဲ့အမှုကိုပဲ လက်တွေ့ဆွေးနွေးကြရအောင်”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး သူ့စားပွဲရှေ့မှ ကုလားထိုင်အား

ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

“ကဲ...ထိုင်ကြပါ”

ဝမ်းစွေးနှင့် မားကျန်တို့သည် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ချလိုက်

ကြသည်။

သံလွန်စ

အခန်းတစ်ခုလုံးတွင်...

တိတ်ဆိတ်၍နေသည်။

တုအင်းသည် သူ၏တပည့်ကျော်နှစ်ယောက်နှင့်...

မန်ချူးဘုရင်ခံ အသတ်ခံရသည့် အကြောင်းများကို ဆွေး
နွေးနေကြသည်။

ဝမ်စွေးသည် မားကျန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဘုရင်ခံ အသတ်ခံရပြီး...သူ့အိမ်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းများဟာ
တစ်ခုမှ မပျောက်ဘူးဆိုတော့ မင်းဘယ်လို သဘောရသလဲ”

မားကျန်သည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ဒါက ရန်ငြိုးရှိလို့ ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

တုအင်းက ထောက်ခံလိုက်သည်။

ဝမ်စွေးက ပြုံးလိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဘယ်ကနေစပြီး အမှုလိုက်ရမှာလဲ”

“ဒါက လွယ်ပါတယ်ခင်ဗျာ ဘုရင်ခံနဲ့သွားလာ ဆက်သွယ်
နေတဲ့လူတွေကို စုံစမ်းစစ်ဆေးလိုက်ယင် ဘယ်သူဟာ ဘုရင်ခံနဲ့ ရန်
ငြိုးရှိတယ်ဆိုတာ သိရမယ်မဟုတ်လား”

ဝမ်စွေးက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘုရင်ခံကို သတ်
သွားတာဟာ သိမ်းငှက်ပါလို့ သိမ်းငှက် အမှတ်အသားကို တွေ့လိုက်
ကတည်းက သိသာစင်ရှားနေပြီပဲ၊ ဘာများ စုံစမ်းစရာ လိုသေး
လို့လဲ”

တုအင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လူသတ်တရားခံဟာ သိမ်းငှက်ပါလို့ အ
ထင်အရှားသိနေရပြီပဲ၊ အခု တို့လုပ်ရမှာက သိမ်းငှက်ကို အမိအရ
ဖမ်းဆီးဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

မားကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိမ်းငှက်ဟာ ဘယ်သူဘယ်
ဝါဆိုတာ ဘယ်သူကမှမသိဘဲ ဒါကြောင့် ဘုရင်ခံနဲ့ အဆက်အသွယ်
ရှိတဲ့လူအားလုံးကို စစ်ဆေးစုံစမ်းရမယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောနေတာ
ပါ”

ဝမ်စွေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အေး...မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ”

တုအင်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

သူသည် မားကျန်အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းဆိုလိုတာက ဘုရင်ခံနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတဲ့ လူတွေထဲမှာ သိမ်းငှက်အမည်ခံ လူတစ်ယောက်ရှိနေတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

မားကျန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

တုအင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆို မင်းက ဘုရင်ခံနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတဲ့ လူတွေကို စပြီးစုံစမ်းစစ်ဆေး မယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

တုအင်းသည် ဝမ်းစွေးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကော ကယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဝမ်းစွေးက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“မားကျန်ရဲ့အကြံ မဆိုးပါဘူး”

သူသည် များကျန်အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘုရင်ခံနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတဲ့ လူကတော့ အတော်များ သားပဲ၊ မင်းက ဘယ်သူကိုစပြီး ခြေရာခံဖို့ စိတ်ကူးထားသလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်သဘောကတော့ ပန်းတောင်ပြဇာတ် အဖွဲ့ကစပြီး ခြေရာခံဖို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်ခင်ဗျာ”

ပန်းတောင်ပြဇာတ်အဖွဲ့...

ပန်းတောင်ပြဇာတ်အဖွဲ့သည် ကျင်ဟင်းခြံဝင်းထဲ၌ ကပြနေပါသည်။

ပန်းတောင်ပြဇာတ်၏ အဓိကဇာတ်ဆောင်မှာ ဝါးချွေဖုံး ဖြစ်သည်။

ပန်းတောင်ပြဇာတ်၏ပိုင်ရှင်မှာလည်း ဝါးချွေဖုံးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဝါးချွေဖုံးသည် လှသည်၊ ချောသည်၊ အသံကောင်းသည် အနုပညာမြောက်သည်။

ထို့ကြောင့် နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း...

ပန်းတောင်ပြဇာတ်သည် တာရှိန်ထိုး ကျော်ကြားခဲ့လေသည်။

သူ၏ပြဇာတ်အဖွဲ့သည် ရောက်သည့်နေရာတိုင်းမှာ ပရိတ်သတ်များ ပြည့်ကြပ်နေသည်။

ပြဇာတ်ငှားသူများသည်။ ဝင်ငွေကောင်းသည်။

ယခု ပန်းတောင် ပြဇာတ်အား ငှားရမ်းပြသသောသူမှာ ကျင်ဟင်းခြံပိုင်ရှင် ဝမ်းစန်းချင်ဖြစ်သည်။

ဝမ်းစန်းချင်သည် ကျင်ဟင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဖွင့်ထားသည်။

သူ၏လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် ပန်းများဖြူ ခြံရံထားသော အဆောက်အဦ၌ ဖွင့်လှစ်ထားသောကြောင့်...

လက်ဖက်ရည် လာရောက်သောက်သုံးကြသော လူများက

၂၀ ❖ မိုးကျော်သူ

စိတ်ချမ်းသာဖွယ်ရာကောင်းသည်။

ယခုသူသည် လက်ဖက်ရည်ရောင်းကောင်းစေရန် ပြဇာတ်လည်း ဝင်ငွေရစေရန် တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်သော အကြံအစည် ဖြစ်သည်။

သူ၏အကြံသည် မဆိုးပါ။

သို့သော်...

မားကျန်သည် ပန်းတောင်ပြဇာတ်ထဲသို့ ခြေလှမ်းလိုက်သည်နှင့်...

ခြံဝင်းပိုင်ရှင် ဝမ်စန်းချင်၏မျက်နှာ ရှုံ့မနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ၊ ဘယ်သူက ပိုက်ဆံမပေးဘဲ ပွဲအလကား လာကြည့်တာလဲဗျ”

သူသည် ဝမ်စန်းချင်အား လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

ဝမ်စန်းချင်သည် မားကျန်အား တွေ့လိုက်ရသောအခါ မျက်နှာကို မပြုံးချင်ပြုံးချင် ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာရှုံ့မနေရတာလဲ”

“ဒီလိုပါဗျာ၊ ဝါးချွေဖုံးက သွားတော့မလို့တဲ့ဗျို့”

မားကျန် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဟောဗျာ...ဝင်ငွေ ဒါလောက်ကောင်းလျက်သားနဲ့ ဘာကြံလို့လွှားကြမှာလဲ”

ဝမ်စန်းချင်က ပန်းတွန့်လိုက်သည်။

သိမ်းငုတ် (၁) ❖ ၂၁

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူးခင်ဗျ”

“ပြဇာတ်မှာ လူအတော် ပြည့်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားကော ဝင်ငွေတော်တော် ကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်ဗျာ”

“ဒီလိုဆို သူ့ကိုပွဲကြေး တိုးပေးလိုက်ပေါ့ဗျ”

“ကျုပ် တိုးပေးပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် သူကလက်မခံဘူးဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သူ တခြားမှာ ပွဲကရက်ရှိထားလို့လား”

“တခြားမှာလည်း ပွဲကတဲ့ရက် မရှိသေးပါဘူးခင်ဗျာ”

မားကျန်သည် မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြန်လေသည်။

“အင်း...ဝါးချွေဖုံးကော ဘယ်မှာလဲ”

“သူ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းနေတယ်လေ၊ ပစ္စည်းသယ်ဖို့ မြင်းလှည်းတောင် ရောက်နေပြီ ခင်ဗျားမတွေ့ဘူးလား”

မားကျန်သည် ခြံဝသို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟုတ်ပါ၏။

မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် ခြံဝ၌ရပ်နေပြီး ပြဇာတ်အဖွဲ့ဝင်များသည် ပစ္စည်းများ တင်ဆောင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူသည် ဝမ်စန်းချင်အားသို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကံပါလေ...ခင်ဗျားက ဝါးချွေဖုံးကို သွားခေါ်စမ်းပါ၊ ကျုပ်

၂၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ကူပြောပေးပါအုံးမယ်”

“ဗျာ...အစ်ကိုကြီးကလည်း ဝါးချွေဖုံးရဲ့ပြဇာတ်ကို ကြိုက်တယ်ဟုတ်လား”

“ဒီမှာ သူဌေးမင်း...ကျုပ်တို့က မင်းမှူထမ်းတွေပါ။ အချိန်မရပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားဆိုမှာလာပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်နေရလို့ ခင်ဗျားအတွက် ကူညီချင်လို့ပါ”

ဝမ်းစန်းချင်သည် ဝမ်းသာသွားသည်။

မားကျန်သည် ဤမြို့တွင် ကျော်ကြားသော ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူကသာ ကူညီမည်ဆိုလျှင် မျှော်လင့်ချက် ရှိကောင်းရှိလိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်သည်။

သူသည် ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကဲ...အစ်ကိုကြီး ဒီမှာထိုင်ပါ။ ကျုပ်သွားခေါ်လိုက်ပါအုံးမယ်”

ဝါးချွေဖုံးသည်။

မားကျန်အား တွေ့လိုက်ရသောအခါ...

ပြုံး၍နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး မားကျန်ကိုး...ဘာလဲ...ကျွန်မတို့ကို လာပြီး နှုတ်ဆက်တာလား”

ဆိမ်းနက် (၁) ❖ ၂၃

မားကျန်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းသမီး ဒီကလူတွေဟာ မင်းသမီးရဲ့အနုပညာကို အတော်ကို သဘောကျကြပါတယ်၊ ဒါဟာ ဝမ်းသာစုဏ်ယူစရာ ကောင်းတဲ့ကိစ္စပါပဲ”

ဝါးချွေဖုံး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီးမားကျန်က ကျွန်မကို ချီးကျူးစကားပြောဖို့ ရောက်လာတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ကျွန်မကတော့ သည်လိုမထင်ဘူးရှင်”

“မင်းသမီးက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

ဝါးချွေဖုံး ရယ်မောခြင်းမပြုတော့ပါ။

သူမ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေသည်။

“ကျွန်မကတော့ တာဝန်ဝတ္တရားကြောင့် လာတယ်လို့ ထင်တာပါပဲရှင်”

မားကျန် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်းသမီး တော်တော်ညာဏ်ကောင်းတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မပြောတာ မှန်တာပေါ့နော်”

“အမှန်ပါပဲ”

“ဘယ်လို တာဝန်ဝတ္တရားမျိုးကြောင့်လဲ ရှင်”

မားကျန်က...

“တစ်မြို့လုံး ရွပ်လွှပ်ရှားရှား ဖြစ်နေတာပဲ၊ မင်းသမီးလည်း သိပြီးလောက်ပါပြီ”

ဝါးချွေဖုံးက...

“သိမ်းငှက် သောင်းကျန်းနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြောင့် လားရှင်”

မားကျန်က...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အထက်က သိမ်းငှက်ကိုမိအောင် ဖမ်းဆီးရ မယ်လို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်လို့ပါ”

မန်ချူးများအား တိုက်ခိုက်နေသော မျိုးချစ်သိုင်းသမား အများအပြား ရှိနေကြပါသည်။

ထိုသိုင်းသမားများသည် ကိုယ့်မြေကိုယ့်ပိုင်နက်အား ကျူး ကျော်သိမ်းပိုက်ထားသော မန်ချူးများအား နည်းလမ်းအမျိုးမျိုး အသုံးပြုကာ တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်နေကြလေသည်။

မျိုးချစ်သိုင်းသမားများအား မားကျန် မုန်းတီးခြင်းမရှိပါ။

သို့သော် အားပေးထောက်ခံခြင်း ကူညီခြင်းလည်း မပြုပါ။

မျိုးချစ်သိုင်းသမားများက မန်ချူးများအား တိုက်ခိုက်နေ ခြင်းသည် သူနှင့်မဆိုင်ဟု မားကျန်က သဘောထားသည်။

သူ၏တာဝန်ဝတ္တရားများမှာ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးဖြစ်လေ သည်။

တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူတိုင်း၊ ရာ ဇဝတ်မှုကျူးလွန်သူတိုင်းအား သူက ဖမ်းဆီးအရေးယူ အပြစ်ပေး မည်ဖြစ်ပါသည်။

မျိုးချစ်သိုင်းသမားများသာမတ မန်ချူးများကပါ ရာဇ ဝတ်မှု ကျူးလွန်လာလျှင် ဥပဒေနှင့်အညီ ဖမ်းဆီးအရေးယူသွား

မည်သာဖြစ်လေသည်။

သိမ်းငှက်သည် မန်ချူးဘုရင်ခံအား လုပ်ကြံခဲ့သဖြင့် လူ သတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သည် ဆိုနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် သိမ်းငှက်အား ဖမ်းဆီးအရေးယူရမည်သာ ဖြစ် လေသည်။

မားကျန် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“အထက်က သိမ်းငှက်ကို ဖမ်းဆီးရမယ်လို့ အမိန့်ချလိုက် တာကြောင့် ကျုပ် သည်နေရာကို ရောက်လာတာ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလို့ မင်းသမီး ထင်မှတ်နေစရာရှိပါတယ်”

ဝါးချွေဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“မင်းသမီးဟာ သည်မြို့ကို ရောက်လာတာမကြာသေးဘူး မဟုတ်လားဗျာ”

ဝါးချွေဖုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မဟာ ပြဇာတ်မင်းသမီး တစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ အရပ်တကာ လှည့်ပြီးကပြ အသုံးတော်ခံနေရတာ မဆန်းပါဘူး၊ သည်မြို့ကို ရောက်လာတာ မကြာသေးဘူးဆိုတာလည်း မှန်ပါ တယ်၊ ကျွန်မဟာ သည်မြို့မှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်လိုဖြစ်နေတာ အမှန်ပါပဲရှင်”

မားကျန်က...

“သည်မြို့ကို ရောက်လာတဲ့လူတွေထဲမှာ တချို့ကို ပေး မြန်းစစ်ဆေးစရာရှိလို့ ကျုပ်ရောက်လာခဲ့တာပါပဲ”

၂၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝါးချွေဖုံး မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

ပေါ့”
“ကျွန်မကို မေးမြန်းစစ်ဆေးစရာရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ သဘော

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ပထမဆုံး ပြောချင်တာက မင်းသမီးဟာ သည်မြို့က ထွက်သွားဖို့အစီအစဉ်ရှိနေတယ် သတင်းကြားမိပါတယ်”

“ကျွန်မ စိတ်ကူးနေတုန်းပါပဲရှင်”

“မင်းသမီး ထွက်သွားပါနဲ့ဦးလို့ ကျုပ်က ပြောမယ်ဆိုယင်ကော”

ဝါးချွေဖုံး မျက်နှာပျက်သွား၏။

ရှင်”
“သိမ်းငှက်ကိစ္စမှာ ကျွန်မကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေတာလား

မားကျန် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သည်လိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်...”

“မင်းသမီးဟာ လူတစ်ယောက်နဲ့ ဖတ်သက်နေတယ်လို့ ကျုပ်တို့သိထားပါတယ်”

ဝါးချွေဖုံးက...

“ဘယ်သူများလဲ ရှင်”

“ရှောက်လူပါ”

ရှင်”

ဝါးချွေဖုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၂၇

မားကျန်က...

“မင်းသမီးက ရှောက်လူကို သိတယ်မဟုတ်လားဗျာ”

ဝါးချွေဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မသိဘူးလို့ ပြောလို့ရမလားရှင်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ရှောက်လူဟာ အယ်လိုလူစားမျိုးလဲဆိုတာပါ သိထားတယ်ဆိုယင် ကျုပ်က မင်းသမီးကို ဘာကြောင့်ထွက်သွားစေချင်ရတယ်ဆိုတာ မင်းသမီး နားလည်သဘောပေါက်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

ဝါးချွေဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သဘောပေါက်ပါတယ်ရှင်”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်စကားကို မင်းသမီး လက်ခံတယ်ဆိုပါတော့”

“လက်ခံပါတယ်ရှင်”

“ဒါဆိုယင်တော့ ကျေးဇူးပါပဲ ကံ ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

မားကျန်က နှုတ်ဆက်ကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

◆ ◆ ◆

မားကျန် ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

အတော်ကြာခွားပြီဖြစ်သော်လည်း ဝါးချွေဖုံးက ထိုင်ရာမှ မထသေးဘဲ ငေးငိုင်ကာ ထိုင်နေဆဲ...

သူမ၏မျက်လုံးများ စိစေနေသည်။

တစ်စုံတစ်ခုအား တွေးတောစဉ်းစားနေပုံမျိုးဖြစ်သည်။

၂၈ ❖ မိုးကျော်သူ

မှန်ပေသည်။

သူမသည် ရှောက်လူအကြောင်းကို တွေးတောစဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရှောက်လူ...

ရှောက်လူအား သူမ ကောင်းစွာသိရှိထားသည်။

ရှောက်လူမှာ သူမ၏ဘဝတွင် အရေးပါသူ (ဝါ) သူမ၏ချစ်သူ မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်....

သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦး ရွေ့လက်မတွဲနိုင်ဘဲ ဝေးကွာခဲ့ကြရသည်။

ရှောက်လူမှာ ဝရမ်းပြေး လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝါးချွေဖုံးကတော့ ရှောက်လူအား ဘယ်သောအခါမှ လူဆိုးတစ်ယောက်ဟု ထင်မြင်ယူဆမည် မဟုတ်ပါ။

သူမအတွက် ရှောက်လူသည် ထာဝစဉ်လူကောင်းတစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေမည်သာတည်း။

ဝါးချွေဖုံးက ရှောက်လူနှင့်ဆုံတွေ့ခဲ့ရပုံများကို တွေးတောစဉ်းစားနေမိလေတော့သည်။

ဝါးချွေဖုံးသည် မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

သိမ်းနက် (၁) ❖ ၂၉

သူမသည် အောင်မြင်ကျော်ကြားကာစ အပျိုစင် မင်းသမီးလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အပြင် ရုပ်ရည်ရူပကာ ချောမောလှပခြင်းကြောင့် လူငယ်လူရွယ်များက ရောက်လေရာအရပ်၌ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတတ်သည်။

ယခုလည်း အဝတ်အစားဝယ်ဖို့ ဈေးသို့ထွက်လာစဉ် သူမအား သိနေသူများက လမ်းတလျှောက် နှုတ်ဆက်နေကြသဖြင့် ခရီးမတွင်တော့ပါ။ သည်ကြားထဲ...

“ဟဲ့..ဟဲ့..ပြဇာတ်မင်းသမီးလေးပါလား။”

စကားသံနှင့်အတူ လူရွယ်သုံးယောက် ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ထိုလူရွယ်သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ သူဌေးသားလျှူရှိဖြစ်လေသည်။

သူဌေးသားလျှူသည် ဖခင်ကြီး၏ချမ်းသာကြွယ်ဝသော အရှိန်အဝါဖြင့် မူးယစ်သောက်စားကာ ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းနေသူ ဖြစ်လေသည်။

သူဌေးသားလျှူရှိကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဝါးချွေဖုံး ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

လျှူရှိကား အရက်မူးနေသည်။

ရမ္မက်ခိုးလျှံနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ဝါးချွေဖုံးအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းသမီးလေး သိပ်ချောပါလားဗျာ၊ ကျုပ်သဘောကျသွားပြီ”

၃၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ဟုပြောကာ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

လျှူရှိ၏တပည့်နှစ်ယောက်ကလည်း ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ တစ်ယောက်က...

“မင်းသမီးလေးက သိပ်ချောနေတော့ သခင်လေး သဘောကျနေပြီထင်တယ်”

လျှူရှိက...

“ဒါပေါ့ကွာ”

အရှက်မရှိသော လေသံဖြင့်ပြော၏။

ကျွန်တပည့်တစ်ယောက်က...

“သဘောကျနေပြီဆိုယင်လည်း ခေါ်သွားပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်”

သူဌေးသားလျှူရှိတို့ကြောင့် ဝါးချွေဖုံးအရှက်ကြီး ရှက်နေပါတော့သည်။

သူမ၏မျက်နှာလေး နီရဲကာ ရင်မဆိုင်ခွံ၍ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

လျှူရှိ၏တပည့်တစ်ယောက်က ရှေ့တိုးလာသည်။

“မင်းသမီးလေး သခင်လေးက မင်းကိုသဘောကျတယ်လို့ ပြောနေတာ မင်းမကြားဘူးလား”

ဝါးချွေဖုံး ဘာမှမပြောပါ။

ထိုလူက....

သိမ်းငှက် (ပ) ❖ ၃၁

“အေး...မင်းလက်ခံတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်...ကျွန်မ...”

“မင်းကို သဘောကျတာကိုပဲ ကံကောင်းလှပြီ မှတ်ပါ။ ငါ ပြောတာကြားတယ် မဟုတ်လား”

ဝါးချွေဖုံး ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ သွားပါရစေရှင်”

“မင်း မသွားရဘူး”

လျှူရှိ၏လူနှစ်ယောက်က လမ်းပိတ်တားထားလိုက်ကြလေသည်။

ဝါးချွေဖုံး အခက်ကြုံသွားတော့၏။

လျှူရှိ၏တပည့် တစ်ယောက်က...

“မင်းကို သခင်လေးက ချီးမြှင့်မြှောက်စားလိမ့်မယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

“သခင်လေးကို မြန်မြန်ဂါရဝပြုလိုက်စမ်း”

ကျွန်တစ်ယောက်ကလည်း ဝင်ပြောလေသည်။

ဝါးချွေဖုံး စိတ်ဆိုးသွားလေသည်။

“ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်ကြပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ သွားပါရစေ” သူမ တောင်းပန်ယင်း ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“ဒါက တယ်လံ”

“ရပ်လိုက်စမ်း”

လျှူရှိ၏တပည့်နှစ်ယောက်က ဟန်တားလိုက်ကြစဉ် တစ်ယောက်က ဝါးချွေဖုံး၏အနီးသို့ တိုးကပ်လာသည်။

“မင်းသမီးလေး...သခင်လေး သဘောကျယင် လူတကာ
ကို ကပြအသုံးတော်ခံနေစရာမလိုတော့ဘဲ တစ်သက်လုံး ချမ်းချမ်း
သာသာ နေရမယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

ဝါးချွေဖုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ငွေမက်မောလို့ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ အနုပညာက
ဝါသနာပါလို့ ပြဇာတ်မင်းသမီးဘဝနဲ့ ရပ်တည်နေတာပါ၊ ကျွန်မတို့
မနှောင့်ယှက်ကြပါနဲ့ရှင်”

သူမက ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် လျှူရှိ၏လူနှစ်
ယောက်က ဟန်တားလိုက်သဖြင့် လမ်းပေါ်၌ ဝရန်းသုန်းကားဖြင့်
သွားတော့သည်။

လူအများကလည်း ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုလာသဖြင့် ဝါးချွေဖုံး
အတွက် ပိုပြီးအရှက်ရစရာ ဖြစ်လာလေတော့သည်။

“ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်ကြပါနဲ့ရှင်”

ဝါးချွေဖုံးက ထွက်ပြေးသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်
ထိုစဉ် ကျယ်လောင်သော စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘာပြောတယ်၊ ငါတို့က မင်းကိုနှောင့်ယှက်တယ်ဟုတ်
လား”

သူဌေးသား လျှူရှိဖြစ်သည်။

လျှူရှိက ဒေါသတကြီး ရှေ့တိုးလာလေသည်။

ဝါးချွေဖုံးသည် သူ၏အလိုကို မလိုက်ဘဲ ငြင်းဆန်နေခြင်း
ကြောင့်ဒေါသဖြစ်လာလေသည်။

“နင် ပြဇာတ်ကလို့ ငွေဘယ်လောက်ရသလဲ၊ ငါက အသ

တစ်ထောင်လောက် ပိုပြီးပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ဝါးချွေဖုံးက...

“ကျွန်မ မမက်မောပါဘူးရှင်”

“ဘာ”

“ကျွန်မကို သွားခွင့်ပေးပါ၊ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

သူမသည် ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်းထွက်လာသဖြင့်
ခပ်မာမာ ပြောလိုက်မိလေသည်။

လျှူရှိက...

“နင်က သည်လောက်တောင် မာနကြီးနေတယ်ပေါ့လေ၊

ငါ့အကြောင်းကို နင်ကောင်းကောင်းကြီး သိသွားစေရမယ်”

သူ၏တပည့်နှစ်ယောက်အား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“သူ့ကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့စမ်း”

“ကောင်းပါပြီ သခင်လေး”

တပည့်နှစ်ယောက်က ရှေ့တိုးလာကြလေသည်။

လမ်းပေါ်၌ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြသူများသည် လျှူရှိ မတ
ရားလုပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ကြသော်လည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်

ကြသဖြင့် မည်သူမျှ မတားရဲကြချေ။

လျှူရှိကလည်း ထင်တိုင်းကျဲနေတော့သည်။

“လာ လိုက်ခဲ့စမ်း”

လျှူရှိ၏ တပည့်တစ်ယောက်က ဝါးချွေဖုံးအား ဆွဲခေါ်
သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

၃၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝါးချွေဖုံး ရုန်းလိုက်လေသည်။

သူမအား ဆွဲခေါ်ခဲ့ရန် လျှူရှိ၏အမိန့်ရထားပြီဖြစ်ရကား
တပည့်နှစ်ယောက်က ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့ချေ။

“အံ့မယ်...နင်ကများ”

တစ်ယောက်က ဝါးချွေဖုံးအား အတင်းဖမ်းချုပ်ရန် ဟန်
ပြင်လိုက်လေသည်။ဝါးချွေဖုံး ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် တွန်းထိုးရုန်းကန်လိုက်
ရာ ထိုလူ၏ပါးကို ရိုက်ချွေမလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ပျောင်း”

“အား”

ထိုလူ၏အော်သံကြောင့် လျှူရှိ ဒေါပွသွား၏။

“ဘာမဟုတ်တဲ့ ပြဇာတ်မင်းသမီးက သည်လောက်တောင်
မောက်မာနေတာ ဆုံးမရသေးတာပေါ့”

ပြောယင်း ဓားမြှောင်တစ်လက်ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်ကြစမ်း”

တပည့်နှစ်ယောက်ကိုလည်း အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“လာခဲ့စမ်း”

“နင် ဘယ်ပြေးမလဲ”

တပည့်နှစ်ယောက်သည် ရှေ့တိုးလာပြီး ဝါးချွေဖုံးအား
အတင်းဖမ်းချုပ်ထားကြတော့သည်။

“ကျွန်မကို မတရားမလုပ်နဲ့”

ဝါးချွေဖုံး ရုန်းကန်လိုက်သော်လည်း မောက်ကွေးအားနှင့်

သိမ်းငုတ် (ပ) ❖ ၃၅

မိန်းမအား မမျှသဖြင့် အဖမ်းခံလိုက်ရတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကောက်ကျစ်စွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ရှေ့တိုးလာပြီး လက်ထဲမှဓားမြှောင်ကို ဝင့်လိုက်လေသည်။

“ငါခေါ်တာကို ကောင်းကောင်းမလိုက်ဘဲ လူပုံအလယ်မှာ
ငါ့ကို အရှက်ခွဲတာ နင့်ကိုကောင်းကောင်း ဆုံးမရမယ်၊ နင်က အလှ
ဂုဏ်မောက်ပြီး ဓားနံကြီးနေတော့ နင့်မျက်နှာကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်
ဖြစ်အောင် ဖျက်ဆီးပစ်ရမှာပေါ့လေ”ကြိုးဝါးယင်း ဝါးချွေဖုံး၏မျက်နှာကို ဓားမြှောင်ဖြင့်မွန်းရန်
ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ရှင်”

ရုန်းကန်လှုပ်ရှား၍မရတော့သဖြင့် ဝါးချွေဖုံး အလန့်တ၊
ကြား တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

သို့သော် လျှူရှိက လက်မခံတော့ပါ။

ဝါးချွေဖုံး ဒုက္ခရောက်ရတော့မည့် လက်မတင်အချိန်လေး

မှာပင်...

“ရပ်လိုက်”

အော်ငေါက်ဟန့်တားသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ရောက်
ရှိလာလေသည်။

လျှူရှိ ဒေါပွသွားသည်။

“မင်း ဘာဝင်ရှုပ်တာလဲ”

ထိုလိုက်...

၃၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“မတရားတာကို လက်ဝိုက်ကြည့်မနေနိုင်လို့ပေါ့ဗျာ”

“ဪ...မင်းက သူရဲကောင်းဝင်လုပ်ချင်တာကိုး ကောင်း

ပြီ”

လျူရှီသည် ထိုလူအား ဆုံးမရန်သူ၏တပည့်နှစ်ယောက် အားမျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

တပည့်နှစ်ယောက်ကလည်း...

“ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘဲ ဝင်ရှုပ်ချင်တဲ့ကောင်”

“သေပေတော့”

ချင်ချင်း တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။ သို့သော်...

“သွားစမ်း”

ထိုလူ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့်...

“ဝုန်း”

“အား”

လျူရှီ၏တပည့်နှစ်ယောက် မြေပေါ်လဲကျသွားကြလေ တော့သည်။

“မင်း...မင်း”

လျူရှီ ခံပြင်းသွားလေသည်။

ဓားမြှောင်ငွေယမ်းကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုလူကား သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသဖြင့် လျူရှီ

ထင်တိုင်းမကျခံနိုင်တော့ပါချေ။

ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြသည်နှင့်...

“ဝုန်း”

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၃၇

“အား”

လျူရှီသည် လူတခြားဓားတခြား ဖြစ်ကာ မရှုမလှခံလိုက်ရ လေတော့သည်။

ထိုလူသည် ဆက်၍တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ မောင်း ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ မြန်မြန်ထွက်သွားကြယင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

လျူရှီက...

“အေး...သည်ကနေကိစ္စကို ငါဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး၊ မင်း သတိထားနေပေတော့”

ကြိုးဝါးကာ တပည့်နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီးထွက်သွားလေ တော့သည်။

◆ ◆ ◆

ဝါးချွေဖုံးအား ကယ်တင်လိုက်သူမှာ ရှောက်လူဖြစ်လေ သည်။

ဝါးချွေဖုံးသည် ရှောက်လူကို ကျေးဇူးတင်မဆုံး ဖြစ်သွားခဲ့ လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်သွားကြ၏။

ဝါးချွေဖုံး ပြဇာတ်ကရာဇာကသို့ ရှောက်လူက တကောက် ကောက်လိုက်ကာ အားပေးခဲ့သည်။

ကြာသော် သံယောဇဉ်ကြီး ခိုင်မာလာကာ ချစ်သူဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

၃၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝါးချွေဖုံးသည် ရှောက်လူနှင့်ချစ်သူများဖြစ်ခဲ့ကြပြီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သော ဘဝတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားလေသည်။

သို့သော် သူတို့၏ချစ်ခရီးလမ်းကား မျှော်လင့်သလို သာယာဖြောင့်ဖြူးခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

သူဌေးသားလျူရှီကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဝါးချွေဖုံးနှင့်ရှောက်လူတို့ ချစ်သူဘဝသို့ရောက်ခဲ့ကြပြီး တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် သတင်းဆိုးတစ်ခု ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

တစ်ည...

ရှောက်လူသည် ဝါးချွေဖုံးထံသို့ အလောတကြီး ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဝါးချွေဖုံးသည် ရှောက်လူကိုကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“အစ်ကို ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ အင်္ကျီမှာလည်း သွေးတွေ ပေကျံနေတာပါပဲလား။”

ရှောက်လူက...

“ဟုတ်တယ် ညီမ၊ သူဌေးသားလျူရှီနဲ့ သူ့ရဲ့တပည့်တွေက အစ်ကိုကို အကောက်ကြံပြီး သတ်ပစ်ဖို့အထိ ကြိုးစားခဲ့ကြတာ”

“ဟင်”

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၃၉

“အစ်ကိုလည်း သူတို့ကို ခုခံရင်ဆိုင်ယင်း လက်လွန်သွားခဲ့ပြီ”

“ဟင်...အစ်ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲရှင်”

ရှောက်လူက...

“ညီမ...သူဌေးသားလျူရှီ အစ်ကို့ လက်ချက်နဲ့ သေသွားပြီ”

“ရှင်”

“လျူရှီရဲ့အဖေ သူဌေးကြီးက မန်ချူးတွေကို ငွေပေးပြီး အစ်ကို့ကို ဖမ်းဆီးခိုင်းတယ်၊ အစ်ကို့ကို သေဏ်အပြစ်ပေးဖို့ ဖိအားပေးနေတယ်”

ဝါးချွေဖုံး မည်သို့ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားလေသည်။

ရှောက်လူက...

“အစ်ကို အခုလာခဲ့တာ ညီမကိုလာပြီး နှုတ်ဆက်တာပဲ”

“အစ်ကို ဘယ်သွားမလို့လဲ ဟင်”

ဝါးချွေဖုံး အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။

ရှောက်လူက...

“တကယ်တမ်း မတရားလုပ်ခဲ့တာက လျူရှီပဲ၊ အစ်ကိုက ကိုယ့်ကိုကိုယ် ခုခံကာကွယ်ခဲ့ရတာ၊ ဒါကို သူဌေးကြီးက အစ်ကို့အပေါ်အပြစ်ပုံချပြီး သေဒဏ်ခံရအောင် လုပ်နေတာ အစ်ကိုခေါင်းငုံ့ခံမနေနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ရှောင်တိမ်းသွားရတော့မှာပဲ”

“အစ်ကိုရယ်”

ဝါးချွေဖုံး ညည်းတွားရုံမှအပ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါချေ။

ဤသို့ဖြင့် ရှောက်လူသည် ဝမ်းဗျားသောသို့ ရောက်ခဲ့ရ

၄၀ ❖ မိုးကျော်သူ

လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ဝါးချွေဖုံးသည် ရှောက်လူ ဝရမ်းပြေးဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရပုံ
များကိုပြန်လည်တွေးတော် စဉ်းစားယင်း...

မားကျန်၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာ၏။

မားကျန်သည် သူမနှင့်ရှောက်လူ ပတ်သက်နေကြောင်း
သိနေပြီဖြစ်သည်။

ဝါးချွေဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ငါ သည်အတိုင်းနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

သူမသည် ရှောက်လူအတွက် တစ်စုံတစ်ခုပြုလုပ်ပေးရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူမ ယုံကြည်စိတ်ချရသည့် မန်နေဂျာကို တာဝန်ပေးရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“ဒီမှာရှင် မန်နေဂျာ၊ ဒီကို ခဏကြည့်ပါ”

မန်နေဂျာဖြစ်သူသည် နဖူးပေါ်မှ ချွေးများကိုသုတ်ယင်း
ရှောက်ရှိလာလေသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မင်းသမီး”

“ရှင်ကို ကိစ္စတစ်ခု ခိုင်းမလို့ပါ”

“ပြောပါ မင်းသမီး၊ ဘာများလဲ”

“ရှောက်လူကို ရှင်သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်ဗျာ၊ အခုတလော သူ့ကိုမတွေ့တာ တော်
တော်ကြာသွားပြီ”

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၄၁

ဝါးချွေဖုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ စုယန်းဖင်ဆိုတဲ့နေရာကို ရှင်သိသလား”

“စုယန်းဖင် ဟုတ်လား”

မန်နေဂျာ စဉ်းစားတွေဝေနေသည်။

ဝါးချွေဖုံးက ရှင်းပြလိုက်သည်။

“မြို့ရဲ့ အနောက်ဘက်ကို တည့်တည့်သွားယင် သုံးမိုင်
လောက်အကွာမှာ ဆိုင်တန်းကလေးတွေ ရှိကြတဲ့နေရာပေါ့ သိပြီ
လား”

“ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော် သိပါပြီခင်ဗျာ”

“အင်း...အဲဒီ စုယန်းဖင်မှာ ယုန်သားရောင်းတဲ့ ဆိုင်တစ်
ဆိုင်ရှိတယ်၊ ရှောက်လူက အဲဒီဆိုင်မှာ တို့ကိုစောင့်နေတယ်၊ ရှင်က
သူ့ဆီကိုသွားပြီး တို့မသွားနိုင်တဲ့အကြောင်းကို ပြောပြပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘယ်တော့သွားရမှာလဲဗျာ”

“အခုပဲသွားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့၊ အခုပဲသွားပါ့မယ်”

မန်နေဂျာသည် ခြေလှမ်းလှမ်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်ရာ...

“ခဏနေဦး”

ဝါးချွေဖုံးက ဟန့်တားလိုက်ပြန်သည်။

“ရှင်သတိထားရမှာက ရှင့်နောက်မှာ ခြေရာခံပြီးလာတဲ့
လူရှိမရှိ၊ နောက်ပြီး ရှောက်လူကို တွေ့တဲ့အခါ ကျွန်မမှာတဲ့အတိုင်း
သာပြောပါ၊ စကားတစ်ခွန်းမှ အပိုမပြောပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

၄၂ ❖ မိုးကျော်သူ

မန်နေဂျာသည် ယင်းသို့ပြောပြီးနောက်...
ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

မားကျန်သည်...
လိုအပ်သော စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများကို ဆက်တိုက် စုံစမ်းစစ်
ဆေးနေလေသည်။
ထို့နောက်...
သူ့လက်အောက်ရှိ ရဲဘော်များကိုလည်း တာဝန်များ ကိုယ်
စီချမှတ်ပေးလိုက်လေသည်။
အစစအရာရာကို စီမံခန့်ခွဲပြီးနောက်...
သူသည် တပ်ဖွဲ့ဌာနချုပ်သို့ ပြန်သွားလေသည်။
ရုံးခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် တုအင်းက သူ့အား
စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။
တုအင်း၏မျက်နှာသည် မကြည်မသာ ဖြစ်နေသည်ကို
လည်း သတိပြုမိလိုက်သည်။

◆ ◆ ◆

ဆိမ်းခွက် (၁) ❖ ၄၃

“ထိုင်ဟေ့...မားကျန်”
မားကျန်သည် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ထိုင်ချလိုက်သည်။
အကြောင်းတစ်ခုခု တူးခြားနေသည်ကိုလည်း မားကျန်က
စဉ်းစားမိလိုက်သည်။

တုအင်းသည် မားကျန်အား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်ပြီးမှ...

“မားကျန်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“စုယန်းဖင်ဆိုတဲ့နေရာကို မင်းသိတယ်၊ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...သိပါတယ်”

“အဲဒီမှာဆိုင်တန်းတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ဒီဆိုင်တန်းထဲမှာ ယုန်သားရောင်းတဲ့ဆိုင်ကို မင်းသိသ
လား”

“သိပါတယ်ဆရာ၊ ဒီဆိုင်ရဲ့နာမည်က ‘ထုံကျားယုန်သား
ဆိုင်’ လို့ ခေါ်ပါတယ်”

တုအင်းသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်...

“အင်း...ညနေတုန်းက မင်းပြောတဲ့ ထုံကျား ယုန်သား
ရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာ လူသတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်ကွ”

“ဗျာ”

မားကျန်က အံ့အားသင့်သွားသည်။

တုအင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သေတဲ့လူရဲ့ရင်ဝမှာ ဓားတစ်ချက်ထိုးထားတဲ့

၄၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ဒဏ်ရာတွေတယ်၊ ဒဏ်ရာကိုကြည့်လိုက်တာနဲ့ လူသတ်တရားခံဟာ
မားကို တော်တော်ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သိသာနိုင်
တယ်”

“အသက်ခံရတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ ဆရာ”

“ပန်းတောင်ပြဇာတ်က မန်နေဂျာပေါ့”

“ဗျာ”

မားကျန်သည် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

တုအင်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“ပန်းတောင်ပြဇာတ်က မန်နေဂျာဟာ ဘာကြောင့် စုယန်း
ဖင်ကိုသွားရတာလဲ”

မားကျန် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဒါစဉ်းစားစရာပဲ”

တုအင်း စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်အထင်နဲ့ ပြောရမယ်ဆိုယင် ပန်းတောင်ပြဇာတ်မန်
နေဂျာ စုယန်းဖင်သွားတာဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ဖို့ ဖြစ်
ရမယ်”

မားကျန် ခေါင်းညိတ်၍ ဆိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ဆိုင်ရှင်ရဲပြောပြချက်အရဆိုယင် ပြဇာတ်မန်နေဂျာဟာ
လူတစ်ယောက်နဲ့အတူ စားသောက်နေတယ်၊ နောက်တော့ သူသေ
နေတာ တွေ့ရတယ်၊ သူနဲ့အတူတူနေတဲ့လူကိုတော့ မတွေ့ရတော့
ဘူးလို့ ပြောတယ်”

တုအင်း၏စကားကို မားကျန်က စိတ်ဝင်စားလာသည်။

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၄၅

“ဒါနဲ့ မန်နေဂျာနဲ့အတူ ထိုင်နေတဲ့လူရဲ့ပုံသဏ္ဌာန်ကို ဆိုင်
ရှင်ကပြောပြသေးသလား”

“သူလည်း အလုပ်ရှုပ်နေလို့ သေသေချာချာ မကြည့်မိဘူး
လို့ပြောတယ်၊ လူငယ်တစ်ယောက်လို့ပဲ ပြောနိုင်တယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့လိုက်ရမယ့်ဘောင်က ကျဉ်းသွားတာ
ပေါ့”

တုအင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ ဒီလူဟာ သိမ်းငှက်ဖြစ်နိုင်
တယ်လို့ ယူဆသလား”

“ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် သိမ်းငှက်
ဟာ လူကြီးလား၊ လူငယ်လားဆိုတာ မသိရတော့ ပြောရမှာခက်
ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အေး...အခု မင်းလုပ်ရမဲ့အလုပ်ဟာ မန်နေဂျာက ဘာဖြစ်
လို့ စုယန်းဖင်သွားတာလဲ၊ ဝါးရွှေဖိုးက ခိုင်းလိုက်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်
သူ့ဟာသူ သွားတာလား၊ ဒါကိုတော့ သေချာစုံစမ်းရမယ်”

◆ ◆ ◆

မားကျန်သည်....

ကျင်ဟင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခြံဝင်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်
သည်။ ဤတစ်ကြိမ်...

သူသည် ဝမ်းစန်းချင်ကို မတွေ့တော့ပါ။

၄၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝါးချွေဖုံးထဲသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက်သွားသည်။

ဝါးချွေဖုံးသည် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

သူမသည် မားကျန်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့်...

“ကြွပါရှင်...ကြွပါ ရှင်က မန်နေဂျာ အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စအတွက်လာတာ မဟုတ်လား”

ဝါးချွေဖုံးက ဦးစွာ မေးလိုက်သည့်အတွက်...

မားကျန်ပင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

သူသည် ဝါးချွေဖုံး၏မျက်နှာအား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ မင်းသမီး၊ ခင်ဗျားရဲ့မန်နေဂျာ အသတ်ခံရတာတောင် ခင်ဗျားမှာ ဝမ်းနည်းတဲ့အရိပ်အရောင်တောင် မတွေ့ရပါလားဗျ”

ဝါးချွေဖုံးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း...ကျွန်မတို့ဟာ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ဆိုတာ ရှင်မေ့နေပြီထင်တယ်၊ ပြဇာတ်မင်းသမီး တစ်ယောက်ဟာ အဖေသေတာတောင် ဝမ်းနည်းချိန်မရဘူးရှင်၊ အခုလည်း ကြည့် ပြဇာတ်ကဖို့ အားလုံးစိစဉ်ပြီးနေပြီ၊ လက်မှတ်လည်း ရောင်းပြီးပြီ၊ ကျွန်မဘာတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ၊ နောက်ပြီး ကျွန်မတို့ဟာ လူမှုရေးရာတွေကို အသွင်အမျိုးမျိုးနဲ့ ကပြနေတဲ့အတွက် ဘယ်ကိစ္စမဆို သိပ်ပြီးတော့ စိတ်မထိခိုက်နိုင်တော့ပါဘူးရှင်”

ဝါးချွေဖုံး၏စကားကြောင့် မားကျန်သည် သူမအပေါ် လေးလေးနက်နက် ရှိလာလေသည်။

သိမ်းငုက် (၁) ❖ ၄၇

“မင်းသမီး...ကျုပ်အခုလာတာ ခင်ဗျားကို မေးခွန်းနဲ့မေးချင်လို့ပါ...ကျုပ်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

“မေးပါရှင်၊ ကျွန်မသိတာတွေကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါမယ်”

“ကောင်းပြီ...မင်းသမီးရဲ့ မန်နေဂျာက ဘာဖြစ်လို့ စုယန်းဖင်ကိုသွားတာလဲ”

“လူတစ်ယောက်ကို သွားတွေ့တာပါ”

“မင်းသမီးက ဘာဖြစ်လို့သိတာလဲ”

“ကျွန်မ ခိုင်းလိုက်လို့ပါရှင်”

မားကျန်သည် အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

ဝါးချွေဖုံးက ဤမျှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမည်ဟု သူမထင်မိပါ။

“ဘယ်သူ့ကို သွားတွေ့တာလဲ”

“ကျွန်မ မပြောလို့မရဘူးလားရှင်”

“မပြောလည်းရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူဟာ ဘာဖြစ်လို့ခင်ဗျားဆီ မလာဘဲ စုယန်းဖင်မှာ တွေ့ရတာလဲဗျ”

“ဒီလူက ဝရမ်းပြေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပါ”

ဝါးချွေဖုံး၏စကားသည် ပွင့်လင်းလှပေသည်။

မားကျန်သည် မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“ဒီလူက ဘာအပြစ်နဲ့ ဝရမ်းပြေးရတာလဲ”

“လူသတ်မှုပါရှင်၊ ဒါပေမယ့်...ဒီနယ်မှာ ကျူးလွန်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

မားကျန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြန်လေသည်။

“ကဲ...ထားပါတော့လေ...ခင်ဗျားက သူ့ကိုဘာတွေသွား ပြောခိုင်းလိုက်တာလဲ”

“ကျွန်မ ဒီကမသွားနိုင်သေးတဲ့အကြောင်း သွားအကြောင်း ကြားတာပါ”

“ခင်ဗျားက သူ့ကိုသွားပြီး အကြောင်းကြားရအောင် ခင် ဗျားနဲ့ဒီလူ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

ဝါးချွေဖုံး ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။

“ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုယင် ဒီလူဟာ ကျွန်မရဲ့ချစ်သူပါ နောက်ပြီး ကျွန်မနဲ့လည်း ကလေးတစ်ယောက် ရခဲ့ပါတယ်”

မားကျန်သည် ဝါးချွေဖုံး ပွင့်လင်းစွာ ပြောပြသည်ကို ကေ့ နပ်သွားလေသည်။

သူသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“အင်း...ခင်ဗျားရဲ့ချစ်သူ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ရှောက်လူလို့ ခေါ်ပါတယ်”

မားကျန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆို...မင်းသမီးရဲ့ ရှောက်လူဟာ နောက်ထပ်လူသတ်

မှုတစ်ခု ကျူးလွန်လိုက်ပြီ ထင်တယ်”

ဝါးချွေဖုံး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ရှင်း...ရှင်က ရှောက်လူအပေါ် သံသယဖြစ်နေတယ် ဟုတ် လား”

“မူခင်းရဲ့အဖြစ်အပျက်ကို ကွင်းဆက်ကြည့်မယ်ဆိုယင်

မင်းသမီးရဲ့မန်နေဂျာကို သတ်တဲ့လူဟာ ရှောက်လူဖြစ်ရမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာရှင်၊ ရှောက်လူက ဘာဖြစ်လို့ မန်နေဂျာကို သတ်ရမှာလဲ”

“ဒါကတော့ဗျာ...မန်နေဂျာဟာ သူ့ရဲ့အကြောင်းကို သိ ထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီလိုဆိုယင် ကျွန်မအပေါ်လည်း သံသယဖြစ်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

မားကျန်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“အခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ ကျုပ်ကတော့ ဒီအမှုနဲ့ပတ် သက်တဲ့လူ မှန်သမျှကို သံသယဖြစ်နေမှာပဲ”

ဝါးချွေဖုံးကလည်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့ မင်းမှုထမ်းတွေဟာ ဒီလိုချည်းပါပဲ၊ လူတွေတာနဲ့ တရားခံလို သဘောထားတတ်ကြတယ် ဆိုတာ မဆန်းပါဘူးရှင်”

“ကဲပါလေ...ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ ကျုပ်က ရှောက်လူ ကိုတွေ့ချင်တယ်၊ သူ့ကို ဘယ်မှာသွားတွေ့ရမှာလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူးရှင်”

“သူကကော ခင်ဗျားဆီ မလာဘူးလား”

“ဒါတော့ ကျွန်မလည်း မပြောတတ်ဘူးရှင်”

မားကျန်က မဲပြုံးပြီးလိုက်သည်။

“သူက မင်းသမီးဆီ လာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တထစ်ချယံ ကြည့်တယ်”

၅၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဘာလဲ ရှင်က သူ့ကိုစောင့်ဖမ်းမလို့လား”

“စောင့်ဖမ်းဖို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်သူ့ကိုတွေ့ချင်တယ်”

“ရှင်က သူ့ကိုမဖမ်းဘူးဆိုတာ တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပြောတာပါ ကျုပ်က အပြစ်ထင်ထင်ရှားရှား မရမချင်းလူတစ်ယောက်ကို အကြောင်းမဲ့ မဖမ်းဘူးဆိုတာ ယုံစမ်းပါ”

“ယုံပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ ကပြခဲ့တဲ့ မြို့တွေထဲမှာ ဒီမြို့ရဲ့ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဟာ စည်းကမ်းအရှိဆုံး ယဉ်ကျေးဆုံးလို့ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်ရှင်”

“ကဲ...ဒါဖြင့် ကျုပ်နဲ့ရှောက်လူကို တွေ့ဆုံဖို့ လုပ်ပေးမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်...ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

“ရှင်က ကျွန်မကို တိတ်တိတ်လာမချောင်းမှ သူလာဝန်မှာရှင်”

“စိတ်ချ ကျုပ်မလာဘူး၊ ခင်ဗျားကသာ ကျုပ်နဲ့သူတွေ့ဆုံဖို့ အစီအစဉ်လုပ်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါရှင် ကျွန်မ စီစဉ်ပေးပါမယ်”

“ကဲ ဒါဖြင့် ကျုပ်သွားပြီ”

မားကျန်သည် ဝါးချွေးဖုံးအား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာလာလေတော့သည်။

သိမ်းငှက် (ပ) ❖ ၅၁

မားကျန်သည် ကျင်ဟင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခြံဝင်းမှ ထွက်လာသောအခါ...

လူတစ်ယောက် သူထံသို့ ချဉ်းကပ်လာနေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က မားကျန် ဟုတ်လားဗျာ”

မားကျန်သည် ထိုလူအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အသက် ၄၀ ကျော်ခန့်ရှိပြီး အဝတ်အစားများလည်း ဟောင်းနွမ်းသည်ကို တွေ့မိလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားက...”

“ကျွန်တော့်လိုလူမျိုးကို ဆရာတို့က နာမည်သိဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ”

“ကဲ...ထားပါတော့ ခင်ဗျားက ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ခင်ဗျားကို ကျွေးမွေးချင်လို့ပါ”

မားကျန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ကျုပ်ကို ကျွေးမွေးမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် အခုမဟုတ်ပါဘူး”

“အခုမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ၊ သူဌေးကြီး ‘ချ’ က ဖိတ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ။ တနေ့ည စေတနာဟိုတယ်မှာ သူ့စောင့်နေပါမယ်၊ ဆက်ဆက်ကြွခါလို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

မားကျန် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

၅၂ ❖ ဇိုးကျော်သူ

“ချ သူဌေးကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”
 “မြို့အနောက်ဘက် ချ ကုန်စုံဆိုင်ရဲ့ပိုင်ရှင်ပါ”
 မားကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ကောင်းပြီလေ...ကျုပ် အချိန်မှီ လာပျံ့မယ်လို့”

သူဌေးကြီး ‘ချ’...
 မားကျန်သည် သူဌေးကြီး ‘ချ’ ၏ အကြောင်း ကောင်းစွာ
 သိ၏။ ‘ချ’ သူဌေးသည် အလွန်ကြွယ်ဝချမ်းသာသော လူတစ်
 ယောက်ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူသည် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှချမ်းသာကြွယ်ဝ
 နေသည်ကိုမူ မည်သူကမှ မသိကြပါ။

တစ်ခုတော့ရှိသည်...

သူဌေးကြီး ‘ချ’သည် မှန်ကန်သော ရောင်းဝယ်မှုကို ဗန်းပြ
 ပြီး မတရားနည်းဖြင့် စီးပွားရှာနေသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို လူ
 တိုင်းသိကြလေသည်။

မည်သည့် စီးပွားရေး လုပ်နေသည်ကိုလည်း မည်သူကမှ
 အနိုင်အမာ မပြောနိုင်ပါ။

သူဌေးကြီး ‘ချ’ သည် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့အား ကြောက်
 ရွံ့သည်။

မည်သည့်အခါမှ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့နှင့် အဆက်အ

သိမ်းငှက် (မ) ❖ ၅၃

သွယ်မြှူလုပ်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

ယခု...

သူဌေးကြီးသည် အဘယ်ကြောင့် မားကျန်အား ဖိတ်ခေါ်
 ရသနည်း။

အကြောင်းထူးမည်မှာ မလွဲချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း...

မားကျန်သည် သူဌေးကြီး ‘ချ’ ဖိတ်ခေါ်ရာကို လက်ခံလိုက်
 ခြင်းဖြစ်သည်။

စေတနာစားသောက်ပွဲရုံ...

စေတနာစားသောက်ပွဲရုံသည် ဤမြို့တွင် အကြီးအကျယ်
 ဆုံးသော ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ခု ဖြစ်သည်။

စေတနာစားသောက်ပွဲရုံတွင်...

ရိုးရိုးစားသောက်ရန် စားပွဲများရှိသည့်အပြင်

သီးသန့်ခန်းလည်း ထားရှိသည်။

သီးသန့်ခန်းမှာလည်း အလွန်ကျယ်ဝန်းပြီး လူရှစ်ယောက်
 နှုဆယ်ယောက်အထိ ဝိုင်းဖွဲ့စားနိုင်လောက်အောင် ကျယ်ဝန်းပါ
 သည်။

မားကျန်သည် သူဌေးကြီး ‘ချ’ ဖိတ်ကြားသည့် အကြောင်း
 ချားကို တုအင်းထံ အကြောင်းကြားပြီးနောက် စေတနာစားသောက်

၅၄ ❖ ခိုးကျွမ်းသူ

ပွဲရုံသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူသည် စားသောက်ပွဲရုံထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ထွားကြိုင်းသော လူ ၄-၅ ယောက် စောင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူသည် သူဌေးကြီး 'ချ'၏ တပည့်များဖြစ်ကြသည်ကို ရိပ်စားမိသည်။

သူသည် ထိုလူများကို လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ သီးသန့်ခန်းသို့ ဦးတည်လျှောက်သွားလေတော့သည်။

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၅၅

အရေးကြီးသောသတင်း

သီးသန့်ခန်းအတွင်း၌...

သူဌေးကြီး 'ချ' တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်။

“ထိုင်ပါဗျာ...ထိုင်ပါဆရာ”

သူဌေးကြီး 'ချ' က ပြုံး၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

မားကျန်သည် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲ ဖိတ်သလားဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ...ဟုတ်ပါတယ်”

“သူဌေးကြီး 'ချ' က ကျုပ်ကိုဖိတ်ခါ တွဲကိစ္စလည်းပြောပါ

“ဟုတ်ကဲ့...ကျုပ်က အရောင်းအဝယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာ

၅၆ ❖ နှိုးကျော်သူ

တို့နဲ့ တိုင်ပင်ချင်လို့ပါ”

“ဘယ်လို...ကျုပ်က ကုန်သည်မှမဟုတ်ဘဲ၊ အရောင်းအဝယ်လည်း နားမလည်ပါလားဗျ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဆရာတို့က နားလည်စရာမလိုပါဘူး၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်ယင် ပြီးတဲ့ကိစ္စပါ”

“ပြောပါဗျာ...ဘာများလဲ၊ ခပ်ရှင်းရှင်းပြောပါ”

မားကျန်က စိတ်မရှည်နိုင်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူဌေးကြီး ‘ချ’ ချက်မျက်နှာသည် အပြုံးမပျက်ပါ။

သူသည် အဓိပ္ပါယ်ပါပြန် ပြုံးကာ သူ၏စကားကို စလိုက်သည်။

“ဒီမယ်ဆရာ...ကျေးဇူးပြုပြီး ထောက်လှမ်းရေးမှူးတုအင်းကိုပြောပေးစမ်းပါ၊ သူ ဒီလိုလိုချင်နေတဲ့ သတင်းကို ကျွန်တော်တို့ ပေးနိုင်ပါတယ်လို့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့လိုချင်တဲ့ အခွင့်အရေးကို လည်းပေးပါလို့”

မားကျန်က ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက ဘာအခွင့်အရေးများ လိုချင်လို့လဲ”

သူဌေးကြီး ‘ချ’ က ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ကျွန်တော်တို့က မြို့တောင်ဘက်ကို လွှတ်လပ်စွာ သွားလာတဲ့အခွင့်အရေးကို လိုချင်ပါတယ်”

“သူဌေးကြီးက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဟဲ...ဟဲ...ဒီလိုပါ၊ ဆရာတို့ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်များက ကျုပ်တို့မြို့တောင်ပိုင်းကို အတော် အတင်းအကြပ် လုပ်ထားပါ

ဆိမ်းငှက် (၁) ❖ ၅၇

တယ်၊ ကျုပ်တို့လူတွေဟာ သွားလာလှုပ်ရှားလို့ မရအောင် အခက်အခဲတွေ့နေပါတယ်၊ အဲဒါကို လျော့ချလိုက်မယ်ဆိုယင် အခုဆရာတို့ အရေးတကြီးလိုချင်တဲ့ သတင်းကို ကျုပ်က ပေးပါမယ်ခင်ဗျာ”

မားကျန်သည် ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်လာသည်။

သူသည် သူဌေးကြီး ‘ချ’ အား ပါးရိုက်ပစ်ချင်သည်။

ဒုစရိုက်ကောင်က ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကို အခွင့်အရေးတောင်းလာသည်အထိ အတင့်ရဲလာသည်ကို အခဲမကျေဖြစ်လာလေသည်။

သို့သော်...

သူသည် ဒေါသကို ချုပ်တည်းလိုက်ရသည်။

အကြောင်းမှာ သူဌေးကြီး ‘ချ’ က မိမိတို့အဖွဲ့အား မည်သည့်သတင်းများ ပေးမည်ကို သိလို၍ဖြစ်ပါသည်။

“နေပါဦး ခင်ဗျားတို့ သတင်းက ဘာများလဲ၊ ဒါလောက်ပဲ တန်ဖိုးရှိနေလို့လား”

“ရှိတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဒီသတင်းက ကျုပ်ကပေးလိုက်တယ်လို့ သတင်းပေါက်ကြားသွားယင် ကျုပ်ရဲ့အသက်ဘေးအန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နိုင်တယ်ဗျ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့က ဘာဖြစ်လို့ အသက်ဘေးကိုစွန့်ပြီး သတင်းပေးချင်တာလဲ”

“ဒီလိုပါဆရာ၊ ခင်ဗျားတို့ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ ဖိအားများလွန်းပြီး ကျုပ်တို့ အသက်ရှူကြပ်နေလို့ပါ

၅၈ ❖ ခိုးကျွပ်သူ

ပါ။ ကဲ ဆရာ အခုကျုပ်တင်ပြတဲ့ အဆိုကို ဆရာရဲ့ အထက်က အရာရှိ ကိုတင်ပြပေးပါဦးဗျ”

“နေပါဦး...ခင်ဗျားပေးမယ့် သတင်းက ဘာလဲဗျ”

“သိမ်းငှက်”

မားကျန်သည် မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားသည်။

“သိမ်းငှက်...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားပေးတဲ့ သတင်းက သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ် ဆရာ”

“ကောင်းပြီ...ကျုပ်က ထောက်လှမ်းရေးမှူးကို တင်ပြပေးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး၊ အဲ...ကျုပ်တို့ ဘယ်တော့ပြန်တွေ့မလဲ”

သူဌေးကြီး ‘ချ’ က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ တွေ့ဆိုဖို့မလိုပါဘူး”

“ဗျာ...ဒါဖြင့်”

“ဒီလိုပါ...သိမ်းငှက်ဟာ အလွန်လျင်မြန်ပြီး နားမျက်စိ ပါးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်တို့ ခဏခဏတွေ့ ဆုံနေယင် သူရိပ် စားမိသွားမှာကို စိုးရိမ်လို့ပါ”

“ဒီလိုဆို ကျုပ်က ဘယ်လိုအန္တရာယ်ကြောင်းပြန်မလဲ”

“လွယ်ပါတယ်၊ မြို့ရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ လယ်မြေနတ်ဘုံ ကျောင်းတစ်ခုရှိပါတယ်၊ အဲဒီဘုံကျောင်းမှာ ‘ဗေဒင်ဆရာတစ်

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၅၉

ယောက် ရှိပါတယ်၊ ခင်ဗျား ဟိုသွားပြီး အဆက်အသွယ်လုပ်နိုင်ပါ တယ်ဗျ”

“ကောင်းပြီလေ...ထောက်လှမ်းရေးမှူးက လက်ခံယင် တော့ ကျုပ်လာခဲ့မယ်လေ”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

◆ ◆ ◆

ည...။

လရောင်ကလေးသည်...

စတင်ပေါ်ထွက်လာပြီဖြစ်သည်။

လယ်မြေနတ်ဘုံကျောင်းရှေ့ တစ်ဝိုက်တွင် ညဈေးတန်း များ စည်ကားလျက်ရှိသည်။

မားကျန်သည် ဘုံကျောင်းရှေ့သို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်သွားသည်။

ထိုဘုံကျောင်း၏နံဘေးတွင် ဆိုင်ခန်းတစ်ခန်းရှိသည်။

ဆိုင်ခန်း၏မျက်နှာစာတွင် ‘ဗေဒင်ကဝိ’ဟူသော အဝတ် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုခုရှိသည်။

မားကျန်သည် ဝန်းကျင်သို့ အကဲခတ်ကြည့်ပြီးနောက်...

ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

အတွင်း၌ စားပွဲတစ်လုံးရှိသည်။ စားပွဲနောက်တွင် အသက်

(၅၀)ကျော်ခန့်ရှိ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။

၆၀ ❖ ခိုးကျွတ်သူ

ထိုလူသည် မျက်မမြင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေမှန်း သူသတိ ပြုမိလိုက်လေသည်။

“ဗေဒင်ကြည့်မလို့လား ခင်ဗျာ”

ဗေဒင်ဆရာ မျက်မမြင်သည် ခြေသံကြားလိုက်သည်နှင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာကို မေးချင်လို့လဲ ခင်ဗျာ”

“ချ နဲ့ပတ်သက်တာ မေးချင်လို့ပါ”

ဗေဒင်ဆရာ၏မျက်နှာသည် အနည်းငယ်ပြုံးရောင်သန်း လာသည်။

သူသည် စာရွက်တစ်ရွက်ကိုယူ၍ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သိချင်တာတွေ ဟောဒီစာတန်းထဲမှာ ပါတယ်၊ ငွေတစ်ကျပ်ပေးပါ”

မားကျန်သည် ငွေတစ်ကျပ်ပေးလိုက်ပြီး ဗေဒင်ဆရာပေး လိုက်သော စာရွက်ကိုယူ၍ ထွက်လာလေသည်။

အပြင်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ သူသည် စာရွက်အား ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။

စာရွက်ပေါ်တွင် ‘ကန်ထောင့်မှာ ငှက်ခြံ’

ဟုရေးသားထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူသည် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ကန်ထောင့်မှာ ငှက်ခြံ”

ကန်သည် မည်သည့်သဘောကို ဆိုလိုသနည်း။

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၆၁

ရုတ်တရက်...

သူသည် မြို့မြောက်ဘက်မှ ရေနံအနီးတွင် ငှက်မျိုးစုံ မွေးမြူပြီး ရောင်းချနေသော ခြံတစ်ခြံကို သတိရလာလေသည်။

သူသည် ယင်းသို့ သတိရလိုက်မိသည်နှင့် မြို့၏မြောက် ဘက်သို့ဦးတည်၍ လျှောက်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

မားကျန်သည် ငှက်မွေးမြူရေးခြံထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည် နှင့်...

ရုတ်တရက် သိမ်းငှက်တစ်ကောင်သည် သူ့ထံသို့ ပျံဝဲလာ သည်။

မားကျန်သည် သိမ်းငှက်ကို မွေးမြူခြင်း မရှိဖူးခဲ့သော် လည်း...

သိမ်းငှက်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော ငှက် တစ်မျိုးဖြစ်သည်ကိုမူ နားလည်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ကပျာကယာ ခေါင်းငုံ့၍ရှောင်တိမ်း လိုက်သည်။

သိမ်းငှက်သည် သူ၏ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဝဲပျံပြီး သူ၏စင် ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

မားကျန်သည် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူ့ရှေ့တွင် အသက် (၅၀)ကျော်ခန့်ရှိ အဘိုးအိုတစ်ယောက် လာရောက်ရပ်နေသည်ကို

၆၂ ❖ မိုးကျော်သူ

တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“အားနာစရာကြီးဗျာ၊ တော်တော် လန်သွားသလား”

အူဘိုးအိုက တောင်းပန်စကားပြောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားက...”

“ကျုပ်က ငှက်မျိုးစုံ မွေးမြူရောင်းချတဲ့လူပါ”

“အော်..ဟုတ်ကဲ့၊ ကျန်တော့်နာမည်က မားကျန်ပါ၊ မြို့ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်ပါ”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အော်..ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဦးနာမည်က လောက်ဟင်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူဌေးကြီး ‘ချ’ က အကြောင်းကြားပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် အမှတ်တစ်ရက်နှစ်ရက်မှာ သိမ်းငှက်က ရှားနေပါတယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ တော်တော်လိုအပ်နေလို့လား”

လောက်ဟင်းသည် သိမ်းငှက်ဟူသော စကားလုံးအား အသံရှည်ဆွဲ၍ ပြောလိုက်သည်။

မားကျန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အလွန်အရေးကြီးနေလို့ပါ”

“ဒါဖြင့် မနက်ဖြန်ညနေ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ သေချာရဲ့လား”

“စိတ်ချပါ၊ ကျုပ်တို့က သေချာမှ ပြောတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သိမ်းငှက် (ပ) ❖ ၆၃

လောက်ဟင်းသည် ပြုံးလိုက်ပြီး..

“ဈေးကတော့ နည်းနည်းများတယ်ဗျာ”

“ဘယ်ဈေးလဲဗျ”

“ဒီလို ငှက်မျိုးဖမ်းရတာ အန္တရာယ်များပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဈေးကြီးတာပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ပြောပါ”

“ငွေဒင်္ဂါးနှစ်ထောင်”

“ဗျာ”

မားကျန် အံ့သြသွားလေတော့သည်။

“ငွေဒင်္ဂါးနှစ်ထောင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မားကျန်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့လခဟာ တစ်လမှ ငွေလေးဆယ်ပဲရတယ် ဆိုတာ

မသိဘူးနဲ့တူတယ်”

လောက်ဟင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီငွေကို သူဌေးကြီး ‘ချ’ က စိုက်ပေးမှာပါ”

မားကျန်သည် နားလည်လိုက်လေသည်။

သူဌေးကြီး ‘ချ’ သည် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့အား လာဘ်ပေးချင်သည်။

သို့သော်....

တုအင်းမှာ မည်သို့မှ လက်ခံမည်မဟုတ်ဟု သိသဖြင့်...

၆၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ယခုကဲ့သို့ သွယ်ဝိုက်သော လာဘ်ပေးနည်းဖြင့် အသုံးပြု
လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

မားကျန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... မနက်ဖြန်ညနေ ကျုပ်လာခဲ့မယ်၊ အ
သင့်ဖြစ်ပါစေ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ စိတ်ချသာသွားပါ”

◆ ◆ ◆

မားကျန်သည် ခြံဝင်းမှ ထွက်သွားသည်နှင့်...

ဝိနိဝိနိရှည်ရှည် လူတစ်ယောက်သည် အတွင်းခန်းမှ ထွက်
ခွာလာလေသည်။

သူ၏လက်ထဲတွင် ထက်မြက်ပြီး ပါးလွှာသော ဓားကလေး
ဖြင့် လက်သည်းလှီးနေသည်။

ဤမျှ ထက်မြက်ပါးလွှာသော ဓားကလေးဖြင့် လက်သည်း
လှီးနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ်ရာ
ဖြစ်လာလေသည်။

သူ၏မျက်နှာမှာလည်း မြိုးနေသည်။

သို့သော် ယင်းအပြုံးသည် အေးစိမ့်ပြီး ရက်စက်ကြမ်း
ကြုတ်သော အပြုံးဖြစ်ပါသည်။

◆ ◆ ◆

နေထွက်တာထို မမြင်ချင်သင်

ယခု...

လောက်ဟင်းသည် သူ၏ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချပြီး
ဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်နှာမှာလည်း မားကျန်နှင့် စကားပြောနေစဉ်
တုန်းကကဲ့သို့ တည်ကြည်ခြင်းမရှိတော့ပါ။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သည့် အရိပ်
အရောင်များ ပေါ်လွင်နေသည်။

သူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်လိုက်ပြီး ခေါင်းကိုငုံထား
သည်။

“မဆိုးဘူး”

၆၆ ❖ မိုးကျော်သူ

လူငယ်က ချီးကျူးလိုက်သည်။

မည်သည့်အကြောင်းများကို ချီးကျူးနေမှန်း မသိပါ။

“ကျုပ်...ကျုပ် စကားတစ်လုံးမှ မမှားဘူး မဟုတ်လား”

လောက်ဟင်းက သူ့အားမော့ကြည့်ပြီး မေးလိုက်လေသည်။

“မမှားပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား လိမ်ပြောတဲ့ပညာက မဆိုးဘူး၊ ကျုပ်ပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်း တသွေမတိမ်း ပြောတာကို ကျုပ်ကျေနပ်တယ်၊ ကဲ အခု ခင်ဗျားက စာတစ်စောင်ရေးပေးရဦးမယ်”

လောက်ဟင်း၏မျက်လုံးများသည် အနည်းငယ် ပြူးကျယ်သွားသည်။

“ဘာစာလဲ ဘယ်သူ့ကို ပေးဖို့စာလဲ”

“သူဌေးကြီး ‘ချ’ ဆီပေါ့”

“ဘာရေးရမှာလဲ”

လူငယ်သည် စာရွက်တစ်ရွက်ကိုယူ၍ စားပွဲပေါ်သို့ ဖြန့်ထားပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် စုတ်တံကို မင်ရေများဆွတ်ပြီး လောက်ဟင်းအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရေးပါ...ငွေနှစ်ထောင်ကို ဒီစာယူလာတဲ့လူကို ပေးလိုက်ပါလို့”

လောက်ဟင်းသည် စုတ်တံကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီးနောက် လူငယ်ပြောသည့်အတိုင်း ရေးသားလိုက်လေသည်။

သူ၏လက်ချောင်းများသည် အနည်းငယ် တုန်ခါနေသဖြင့်

သိမ်းနက် (၁) ❖ ၆၇

စာလုံးများမှာလည်း အနည်းငယ်တွန့်လိမ်နေသည်။

သူသည် စာရေးပြီးနောက် လူငယ်က...

“ကဲ ခင်ဗျား တံဆိပ်ရိုက်လိုက်ပါ”

ဟုပြောလိုက်ပြန်သဖြင့်...

လောက်ဟင်းသည် သူ၏တံဆိပ်တုံးဖြင့် စာရွက်၏ အောက်ဘက်၌ ရိုက်နှိပ်ပေးလိုက်လေသည်။

လူငယ်က စာရွက်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး သေချာစွာ အိတ်ထဲသို့ထည့်လိုက်ရာ...

လောက်ဟင်းသည် သူ့အားမော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကို မသတ်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

လူငယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ခြောက်ဆယ့်တစ်နှစ်ပါ”

“ခင်ဗျား မှတ်ထားပါ၊ ကျုပ်ပြောသလိုသာ လုပ်ယင် ခင်ဗျားဟာ အသက်တစ်ရာအထိ နေနိုင်မယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့စကားကို နားမထောင်ယင် ခင်ဗျားဟာ နောက်တစ်နေ့ နေထွက်တာကို မမြင်ရတော့ဘူးလို့ ကျုပ်ပြောရတယ်...ဒါပဲ”

လူငယ်သည် ဤသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲ လှည့်ကာ ခြံဝင်းမှ ထွက်သွားလေသည်။

၆၈ ❖ မိုးကျော်သူ

နောက်တစ်နေ့ ည...

လမ်းအချို့မှာမူ မှောင်မည်းနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း...

အချို့လမ်းမှာမူ မီးများ ထိန်ထိန်လင်းနေ၏။

ကျင်ဟင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခြံဝင်းအတွင်းဘက်မှ လက်နက်သံများသည် မကြာမကြာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝါးချွေပုံတို့ ပြဇာတ်သည် တင်ဆက်ကပြနေပြီဖြစ်ပါသည်။

ညဈေးတန်းတလျှောက်၌...

လူသွားလူလာများ စည်ကားလျက် ရှိကြသည်။

မြို့တော် တောင်ဘက်ရှိ သူဌေးကြီး 'ချ' ၏ ပျော်ပွဲစားသောက်ရုံတံခါးမှာ ပိတ်ထားပြီ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ဘေးတံခါးမှာမူ မပိတ်သေးပါ။

ထိုအချိန် လူငယ်တစ်ယောက်သည် ထိုတံခါးရှေ့သို့လာရောက်လျက် နေလေသည်။

“ဘယ်သူ့ကို တွေ့ချင်လို့လဲ”

တံခါးစောင့်က မေးလေသည်။

“သူဌေးကြီး 'ချ' ကို တွေ့ချင်လို့ပါ”

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“သူ့ကိုတွေ့မှ ပြောပါ့မယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိလို့ပါ”

“မနက်ဖြန်မှ လာလို့ မရဘူးလား”

“မရပါဘူး၊ ကနေ့ည အရေးကြီးနေလို့ပါ”

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၆၉

တံခါးစောင့်သည် မေး၍မရသည့်အဆုံး သူဌေးကြီး 'ချ' ထံဝင်တွေ့ရလေသည်။

◆ ◆ ◆

သူဌေးကြီး 'ချ' သည် အိပ်ရာဝင်ရန်ပင် ဟန်ပြင်နေလေသည်။

တံခါးစောင့်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် စိတ်မရှည်နိုင်သောလေသံဖြင့်...

“ဘာကိစ္စ”

“ဧည့်သည်တစ်ယောက်က သူဌေးမင်းကို တွေ့ချင်လို့ပါတဲ့”

“ဘယ်သူလဲ”

“သူက နာမည်ကို မပြောပါဘူး သူဌေးမင်း”

“ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကိစ္စက အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောပါတယ်...ဘာကိစ္စလဲဆိုတာကို မပြောပါဘူး”

သူဌေးကြီး 'ချ' သည် အနည်းငယ်မျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက်...

“ကဲ...ဧည့်ဇနီးထဲကို ခေါ်ခွဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစောင့်တွေ ချထားရဦးမှာလား”

“ချရာမှာပေါ့ကွ၊ မေးစရာ လိုသေးသလား”

တံခါးစောင့်သည် ဦးညွှတ်ကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ဇွေခွန်ထောင်

ဇွေခွန်၏ ဝန်းကျင်တွင်...

အစောင့်များကို နေရာချထားပြီးမှ...

တံခါးစောင့်သည် လူငယ်အား ဇွေခွန်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်
လာလေသည်။

သူဌေးကြီး 'ချ' သည် လူငယ်အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

လူငယ်သည် သူဌေးကြီး 'ချ' ၏မေးခွန်းကို မဖြေသေးပါ။

သူသည် ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူဌေးမင်းက ကျုပ်ကို လူဆိုးလို့ ယူဆသလားဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“မင်းက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲကွ”

“သူဌေးမင်းရဲ့ အခန်းတစ်ဝိုက်မှာ ကင်းပုန်းတွေ ချထားပါ
လား”

“ဪ...ဒါလား၊ ဒါကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပါ၊ ဘယ်သူနဲ့
တွေ့ရော့ ကျုပ်က ဒီလိုကင်းချထားရပါတယ်”

လူငယ်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ...ဒါဖြင့် ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“မင်းက ဘာသဘောလဲကွ”

“ကျုပ်က လျှို့ဝှက်တဲ့စကား ပြောစရာရှိလို့ လာခဲ့တာပါ။
အခုတော့ တခြားလူရှိနေလို့ ကျုပ်မြောလို့ မဖြစ်ဘူးဗျ”

သူဌေးကြီး 'ချ' သည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး လက်
ဟန်တစ်ချက်ပြလိုက်သည်။

အမြင်အားဖြင့် မည်သို့မျှ ထူးခြားသည်ကို မတွေ့ရသော်
လည်း...

အမှန်မှာ ကင်းပုန်းများသည် ဆုတ်ခွာသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

လူငယ်သည် ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
ပြီးမှ သူဌေးကြီး 'ချ' ရှေ့သို့လျှောက်သွားပြီး စာရွက်တစ်ရွက်
ပေးလိုက်လေသည်။

သူဌေးကြီး 'ချ' သည် ထိုစာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်
သွားလေသည်။

“ဒီကိစ္စများ ဘာများ အရေးကြီးလို့လဲဗျ”

“ဒါက ကျုပ်လာရတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုပါ၊ တခြားကိစ္စတစ်
ခုလည်း ရှိပါသေးတယ်”

၇၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဒါဖြင့် ပြောလေ”

“မဟုတ်သေးဘူးဗျာ၊ ပထမကိစ္စပြီးပြတ်မှ ဒုတိယကိစ္စ ပြောမယ်ဗျာ”

သူဌေးကြီး ‘ချ’ က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရပါတယ်...ရပါတယ်”

သူသည် တံခါးဝသို့လျှောက်သွားပြီး လက်ခုပ်တစ်ချက်တီး လိုက်မှ လူတစ်ယောက် အမှောင်ထုထဲမှ ရောက်ရှိလာလေသည်။

“မင်း ငွေနှစ်ထောင် သွားယူခဲ့စမ်း”

သူဌေးကြီး ‘ချ’ က မှာကြားလိုက်ရာ...

ထိုလူသည် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပြီး မကြာမီ သူသည် ငွေထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် ယူလာလေသည်။

သူဌေးကြီး ‘ချ’ သည် ထိုငွေထုပ်ကို လူငယ်လက်ထဲသို့ ပေးအပ်လိုက်သည်။

“ဟောဒီမှာ ငွေနှစ်ထောင် မင်းမယ့်ယင် ရေကြည့်”

“ယုံပါတယ်ဗျာ၊ မရေတွက်တော့ပါဘူး”

ငွေလာပေးသောသူသည် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပြီး နောက်

သူဌေးကြီး ‘ချ’ က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကဲ..မင်းပြောမယ့်ကိစ္စကို ပြောနိုင်ပါပြီ”

လူငယ်သည် သူဌေးကြီး ‘ချ’ ထံသို့ ကုလားထိုင်ရွှေ့ပေး လိုက်ပြီး...

“သူဌေးမင်း သိုင်းလောကသားတွေဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးကို

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၇၃

အမုန်းဆုံးလဲဆိုတာ သိသလားဗျာ”

“ကျုပ်က ဘယ်ပြောတတ်ပါ့မလဲ၊ မင်းသိသလား”

“သိတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ပြောစမ်းပါ”

“သိုင်းလောကသားတွေဟာ မင်းမှထမ်းနဲ့ပေါင်းသင်း

တဲ့လူကို အမုန်းဆုံးဗျာ”

“ဒါ ကျုပ်နဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“ပတ်သက်တာပေါ့ဗျာ”

“ပြောစမ်းပါဦး”

“သိမ်းငှက်က ခင်ဗျားနဲ့ရန်စရှိလို့လား”

“မင်းက တစ်ကိုယ်တော်စားပြ သိမ်းငှက်ကို ဆိုလိုတာ

ဟာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်း အရေးကြီးတဲ့ စကားပြောမယ်ဆိုတာ ဒါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးထွက်ခွာသွားပါ”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျုပ်စကား မဆုံးသေးဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် မြန်မြန်ပြော”

“ခင်ဗျားက သူနဲ့ရန်စမရှိဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ငွေနှစ်ထောင် အကုန်ခံပြီး သူ့ရဲ့သတင်းကို ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကို ပို့ရတာလဲ”

“ဒါ သူမသိပါဘူးကွ”

“မထင်နဲ့ သူအခု သိသွားပြီဗျာ”

“ဘာက”

သူဌေးကြီး ‘ချ’က မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။

လူငယ်သည် လက်တစ်ဘက်ဖြင့် သူဌေးကြီး ‘ချ’၏ပခုံးကို ကိုင်ထားပြီး သူ၏ပါးစပ်သည် သူဌေးကြီး ‘ချ’ ၏ နားသို့ကပ်၍ တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

သူဌေးကြီး ‘ချ’ ၏မျက်လုံးအစုံသည် ရုတ်တရက် ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သော အရိပ်အရောင်များ ပေါ်လွင်သွားလေသည်။

လူငယ်သည် ပြုံး၍ အခန်းမှထွက်သွားသည့်တိုင်အောင် သူဌေးကြီး ‘ချ’ သည် မျက်လုံးအစုံပြူးကျယ်ကာ မလှုပ်မယှက်ထိုင်လျက် ရှိနေလေသည်။

လူငယ်သည် သူဌေးကြီး ‘ချ’ အိမ်မှထွက်ခွာလာချိန်မှာပင် မားကျန်သည် ကျင်ဟင်းလက်ဖက်ရည်ခြံဝင်းထဲသို့ လှမ်းဝင်နေ၏။ ပြဇာတ်က ပြီးခါစ ဖြစ်ပါသည်။

ဝါးချွေဖုံးသည် သူ၏အဝတ်အစားများပင် လဲနေလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ မင်းသမီးကော”

မားကျန်သည် ညစာ ထမင်းပိုင်းစားနေကြသော ဇာတ်အဖွဲ့ဝင်အား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှိပါတယ်၊ အခန်းထဲမှာ အဝတ်အစားလဲနေပါတယ်”

ဟု ဇာတ်အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ဝါးချွေဖုံး၏ အသံနှင့်အတူ အခန်းဝသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

သူမသည် မားကျန်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် သူမ၏ မျက်နှာသည် အေးတိအေးစက် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဪ...ရှင်ကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဘာကိစ္စများ ပေါ်လာပြန်ပြီလဲ”

“ဪ...မင်းသမီးက ကျုပ်အပေါ်မှာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ် ထင်တယ်”

ဝါးချွေဖုံးက မှီပြီးပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်တို့လို အားထားရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို ကျွန်မက မကျေနပ်ပုံပါလော့ရှင်”

“ခင်ဗျား အထင်မလွဲပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က လာပြီးတောင်းပန်မလိုပါ”

“ရှင်...ဟဲ့...ဟဲ့...တောင်းပန်မလို ဟုတ်လား၊ ကျွန်မ နားကြားမလွဲပါဘူးနော်”

“မလွဲပါဘူးဗျာ၊ အခုလို မင်းသမီးတို့အဖွဲ့ကို ဟန့်တားထားတာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလို့ပါ”

“မလိုပါဘူးရှင်”

“အခု မင်းသမီးတို့ သွားချင်တယ်ဆိုယင် အချိန်မရွေးသွား”

၇၆ ❖ ခိုးကျွတ်သူ

နိုင်ပါတယ်လို့ ပြောတာပါ”

ဝါးချွေးဖုံး ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ ဒီမှာ တစ်လ လောက်နေရဦးမယ်ရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မတို့ တစ်လ ဆက်ကဖို့ စာချုပ်ချုပ်ဆိုလိုက်လို့ပါ”

မားကျန်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဒါဆို မြို့သူမြို့သားတွေ ကံကောင်း တာပေါ့ဗျာ”

“ဒါလောက်လည်း မမြောက်ပါနဲ့”

“ဪ...ဒါနဲ့ ရှောက်လူ ကနေညလာပါမလား”

“ဘာလဲ ရှင်က သူ့ကိုဖမ်းဖို့ စောင့်မလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့်..”

“ကျုပ်က သူ့ကို ကူညီချင်လို့ပါ”

“ရှင်က သူ့ကိုကူညီချင်လို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီလိုပါ၊ သူအခု ဝရမ်းပြေးဘဝမှာ နေရတာ ဘယ်ပျော်ပါ့မလဲ၊ မင်းသမီးနဲ့တွေ့ဖို့လည်း တိတ်တိတ်ခိုးပြီး တွေ့ရ တယ်၊ လူမြင်မှာကို ကြောက်ပြီး ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ ပြေးလွှားနေ ရတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါ့မလား၊ အဲဒီတော့”

ဝါးချွေးဖုံးသည် မားကျန်အား အကဲခတ်ကြည့်ယင်း..

“ရှင်က ဘယ်လိုကူညီမှာလဲ”

ဆိမ်းငှက် (၁) ❖ ၇၇

“သူ့ကို သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်ထံမှာ သွားပြီးအဖမ်းခံပါ၊ ကျုပ်က အပြစ်ကို လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့ချပေးဖို့ ပြောပါမယ်၊ အလွန် ဆုံး ထောင်ဒဏ်တစ်နှစ် နှစ်နှစ် ကျခံပြီးယင် သူ့ဘဝဟာ ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် ဖြစ်လာမှာပေါ့”

ဝါးချွေးဖုံးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း...ရှင်ပြောတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက မင်းမှုထမ်းဆိုယင် သိပ်ကြောက်နေတယ်”

“အခုလို ပြေးလွှားနေတဲ့ ဘဝကော စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါ့မ လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့် မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ တစ်ခု တော့ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

“ပြောပါ”

“ရှင်က တကယ်ပဲကူညီချင်ယင် သူ့ကိုမတွေ့မမြင်တဲ့အ နေနဲ့ နေပါရှင်”

“ရပါတယ်...ဒါပေမယ့်..”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျုပ်ပိုင်နက်ထဲမှာ ဥပဒေကျူးလွန်ယင်တော့ ကျုပ် လည်း မတတ်နိုင်ဘူးဗျ”

“စိတ်ချပါရှင်၊ ကျွန်မ သူ့ကိုပြောလိုက်ပါမယ်”

“ကောင်းပြီလေ..ကဲ ညဉ့်နက်လှပြီ ကျုပ်ကိုသွားခွင့်ပြုပါ ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

အရေးကြီး

ညဉ့်နက်လှပြီ ဖြစ်သည်။

မားကျန်သည် 'ကျင်ဟင်း' ခြံဝင်းမှ ထွက်လာလေသည်။

အေးစိမ့်သောလေသည် မျက်နှာသို့ လာရောက်ထိတွေ့ လိုက်ရသဖြင့်...

သူသည် ဦးနှောက် ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်လာလေ သည်။

ရုတ်တရက် လူရိပ်တစ်ခုသည် သူ့ရှေ့မှ လျှပ်တပြက်ဖြတ် သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

အကယ်၍ တခြားတစ်နေရာမှာဆိုလျှင်...

သူသည် ထိုလူရိပ်နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားမည်မှာ သေ ချာသည်။

ယခုမူ ထိုလူမှာ 'ရှောက်လူ' ဖြစ်သည်ဟု သူတွေးမိ လိုက်သဖြင့် မတွေ့မြင်သည့်ဟန်ဖြင့် ဆက်လက်လျှောက် သွားလေ သည်။

သို့သော်...

သူသည် ခြေလှမ်းအနည်းငယ် လှမ်းလိုက်သည်နှင့်...

ထိုလူရိပ်သည် သူ့နောက်မှ မယောင်မလည်လိုက်လာနေ သည်ကို သူလှည့်မကြည့်ဘဲ သိလိုက်ရလေသည်။

ရှောက်လူက အတယ့်ကြောင့် သူ့နောက်လိုက်လာရပါသ နည်း။ ရှောက်လူသည် သူ့အား တစ်စုံတစ်ခုမျှား ပြောမည် လော...

မားကျန်သည် ဤသို့တွေးမိလိုက်သည်နှင့် လမ်းမကြီးမှ လမ်းကြားထဲသို့ ချိုးဝင်သွားလေသည်။

သူသည် တိတ်ဆိတ်သော လမ်းကြားသို့ရောက်ရှိသွား သောအခါ...

သူ၏နောက်သို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်လာသော လူက လည်း လမ်းကြားထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

မားကျန်သည် ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်လေသည်။

"ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ဆရာမားကျန် ဟုတ်လား"

မားကျန်သည် နောက်သို့ပင် လှည့်မကြည့်ပါ။

"ဟုတ်တယ်"

"သူဌေးကြီး 'ချ' က သူ့ဆီခေါ်ကြခွင့်မရှိလို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါ တယ်"

ထိုစကားကြားလိုက်သည်နှင့် ထိုလူမှာ ရှောက်လူ မဟုတ်

၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

မှန်း မားကျန်သိလိုက်ရလေသည်။

“အခုလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါလောက် ညဉ့်နက်မှ ကျုပ်ကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုတော့ ကိစ္စက အရေးကြီးနေလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူဌေးကြီးက ကိစ္စ အလွန်အရေးကြီးတယ် လို့ ပြောခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ သွားကြမယ်”

“ကျွန်တော် တခြားတစ်နေရာ သွားစရာရှိသေးလို့ပါဗျာ”

ယခုမှ မားကျန်က လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူသည် အသတ်(၂၀) ကျော်ခန့်မျှ ရှိမည်ဟု ထင်ရသည်။

လရောင်အောက်ဝယ် ထိုလူ၏မျက်နှာမှာ အလွန်ဖြူဖွေး လွန်းသည်ဟု တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုလူငယ်မှာမူ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

မားကျန်သည် သူဌေးကြီး ‘ချ’ အိမ်သို့ ရောက်လာသော အခါ။

တံခါးပိတ်ပြီး လူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပါချေ။

သူသည် နံဘေးမှ တံခါးငယ်ကို အတန်ကြာခေါက်လိုက်

သိမ်းငုတ် (၁) ❖ ၈၁

မှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။

ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှန်း သိလိုက်ရသဖြင့် တံခါးဖွင့်ပေး လိုက်ရလေသည်။

သူသည် ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် လှမ်းဝင်သွားသည်။

အသက်(၄၀)ခန့်ရှိသော လူတစ်ယောက်က သူ့အားကြို ဆိုလေသည်။

ထိုလူသည် အိပ်ရာမှ ကမန်းကတန်းထလာပုံရသည်။

ပင်များ ရှုပ်ပွပြီး အဝတ်အစားများကိုလည်း ဝတ်ယင်း ထွက်လာ ခြင်းဖြစ်သည်။

“သူဌေးကြီးကော”

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှိပါတယ်”

“သူက ဘာကိစ္စ အရေးကြီးနေလို့လဲ”

“မသိပါဘူးခင်ဗျာ၊ သူက တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောဘူးဗျ”

သူတို့သည် ပြောယင်း ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဟုတ်ပါ၏။

သူဌေးကြီး ‘ချ’ သည် မျက်လုံးဖြူးကျယ်စွာဖြင့် ထိုင်လျက် ရှိနေသည်။

“သူဌေးကြီး”

သူသည် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

သူဌေးကြီးသည် မည်သို့မျှ တုန်ပြန်ခြင်းမပြုပါ။ မျက် တောင်ပင် မခတ်ပါ။

၈၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဟင်”

မားကျန်သည် ချက်ချင်းပင် မဟန်မှန်း သိလိုက်ရသည်။

သူသည် ကပျာကယာချဉ်းကပ်သွားပြီး သူဌေးကြီး၏ ပခုံးကိုလှမ်းကိုင်လိုက်ရာ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သေသေ သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ သူဌေးကြီး ‘ချ’၏ယာဘက် ပခုံးတွင် မားကလေးတစ်လက် စိုက်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူဌေးကြီး ‘ချ’ မှာမှူ သေဆုံးနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

“သူ့ဧည့်ခန်းမှာ တခြားဧည့်သည်တွေနဲ့ တွေ့သေးလားဗျ”

မားကျန်က ထိုလူအား မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ လူတစ်ယောက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိတယ်ဆိုပြီး သူဌေးကြီးနဲ့ စကားပြောနေတာပဲ”

“သူကော”

“ထွက်သွားပါပြီ”

“ဗျာ မင်းတို့ သူဌေးအသတ်ခံရတာတောင် မင်းတို့ မသိဘူးလား”

“သူက အမိန့်မပေးဘဲ ဘယ်သူကမှ သူ့အနီးမသွားခွင့်ကြဘူးဗျ။ နောက်ပြီး သူသေမှန်း ကျွန်တော်က မသိလိုက်ဘူးဗျ”

မားကျန်သည် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၈၃

“နေပါဦး...အဲဒီလူက ဘယ်လိုပန်းသဏ္ဌာန်ရှိတယ် ဆိုတာကော မှတ်မိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီလူက အသက်(၂၀) ကျော်လောက်ရှိပြီး မျက်နှာကတော့ အတော့်ကိုဖြူတယ်ဗျ။ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူအောင်ဖြူတယ်ဗျာ”

မားကျန်သည် ထိုစကားကြားလိုက်သည်နှင့် ထိုလူသည် သူလမ်းကြားထဲ၌ တွေ့ခဲ့သောလူငယ်ဖြစ်သည်ဟု ချက်ချင်းရိပ်စားမိလိုက်လေသည်

သူသည် အံတင်းတင်း ကြိတ်လိုက်သည်။

“တောက်...ဒီကောင်က လူကိုသတ်ပြီး ကျုပ်ကိုလာပြီး ခိန်ခေါ်လိုက်သေးတယ်၊ သိရောပေါ့ကွာ”

ဟုန်ပြင်းစွာ ကြိုးဝါးလိုက်လေသည်။

သူဌေးကြီး ‘ချ’ ကိုမည်သူသတ်သွားသနည်း။

သိမ်းငှက် မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။

အကြောင်းမှာ အခင်းဖြစ်ပွားသောနေရာ၌ သိမ်းငှက်တံဆိပ် အမှတ်များ မပါရှိပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင်...

သူဌေးကြီး ‘ချ’ က အဘယ်ကြောင့် အသတ်ခံရသနည်း။

သိမ်းငှက်သတင်းကို ဖော်ထုတ်သည်နှင့် ပတ်သက်မည့်ဟု

၈၄ ❖ မိုးကျော်သူ

မားကျန် ယုံကြည်သည်။

ယင်းသို့ တွေးမိသည်နှင့် ငှက်မွေးမြူရေးခြံပိုင်ရှင်အဘိုးအို
'လောက်ဟင်း' အား သတိရလာလေသည်။

လူသတ်ကောင်သည် လောက်ဟင်းအား သတ်ပစ်ဦးမည်
လော။

သူသည် လောက်ဟင်းထံသို့ အမြန်ဆုံးသွားရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီး 'ချ' ၏ အိမ်သားများအား သူဌေး
ကြီး 'ချ' သေဆုံးသည့် အကြောင်းများကို ခေတ္တလျှို့ဝှက်ထားရန် မှာ
ကြားပြီး လောက်ဟင်းထံသို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

မားကျန်သည် တံခါးခေါက်လိုက်သည်။

သို့သော် သူသည် အတန်ကြာအောင် ခေါက်နေသော်လည်း

မည်သူကမျှ လာရောက်ဖွင့်ပေးခြင်း မရှိပါ။

သူသည် မနေနိုင်တော့ပါ။

တံခါးကို ခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်တော့မှ ပွင့်သွား

လေသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေသည်။

“ဒီမှာ လောက်ဟင်း...လောက်ဟင်း”

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၈၅

သူသည် အော်၍ခေါ်လိုက်သည်။

မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိပါ။

သူ၏အသံကသာ ပွဲတင်ထပ်နေ၏။

သူသည် ဝန်းကျင်သို့ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဧည့်ခန်း၏ဝဲဘက်အခန်းမှ စီးရောင်မှား ခပ်မှိန်မှိန်ဖြာ
ထွက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“လောက်ဟင်း”

မားကျန်သည် ထပ်မံအော်ခေါ်ယင်း အခန်းတံခါးကို တွန်း
ဖွင့်လိုက်လေသည်။

အခန်း၏ခုတင်ပေါ်တွင် လောက်ဟင်းသည် လဲလျောင်း
နေ၏။

မားကျန်သည် သူ့အနီးသို့ လျှောက်သွားရာ အရက်နံ့များ
သည် သူ၏နှာခေါင်းသို့ ထောင်းခနဲ တိုးဝင်လာလေသည်။

လောက်ဟင်းသည် အရက်အလွန်အကျွံမှုးနေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူသည် စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

ဤကဲ့သို့ အခြေအနေမျိုးမှာ သူသည် မည်သည့်စကားမှ
မေး၍ မရမှန်းသိလိုက်သဖြင့်...

တပ်ဖွဲ့ရုံးသို့ ပြန်သွားရလေတော့သည်။

ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်နေသည်။

သို့သော်...

တုအင်းသည် မအိပ်သေးဘဲ သူ့အားစောင့်နေသည်။

“ဆရာ...ကွင်းဆက်တစ်ခုတော့ ပြတ်သွားပြန်ပြီဗျ”

မားကျန်သည် ခရီးရောက်မဆိုက် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူဌေးကြီး ‘ချ’ အသတ်ခံရတယ်ဗျ”

“ဟင်...ဘယ်သူလဲ သိမ်းငှက်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူနဲ့တော့ ပတ်သက်လိမ့်မယ်”

မားကျန်သည် အသေးစိတ် ရှင်းပြလိုက်လေတော့သည်။

တိတ်တိတ်ပုန်းထော့ကျိုး

ညဉ့်သည် ပို၍နက်ရှိုင်းလာသည်။

တုအင်း၏မျက်နှာသည် ခံပြင်းသည့် အရိပ်အရောင်များ ပေါ်လွင်နေ၏။

မားကျန်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်၍ဆေးလိပ်သောက် နေ၏။

အခန်းတစ်ခုလုံးတွင် တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

အတန်ကြာမှ...

တုအင်းက စတင်၍ စကားပြောလိုက်သည်။

“အင်း...ဒါဖြင့် တို့ကို သက်သက်စိန်ခေါ်တာပဲဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သိမ်းငှက်ဆိုတဲ့လူကို ကျွန်တော် မိအောင် ကိုဖမ်းမယ်”

၈၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကွင်းဆက်ပြတ်သွားပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လောက်ဟင်းက မသေသေးဘူး၊ မနက်ဖြန် ကျွန်တော် သူ့ကိုသွားစစ်ဆေးမယ်”

တုအင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း...ကောင်းတယ်၊ ကဲ ညဉ့်နက်လှပြီ...မင်းလည်း သွားပြီး တရေးလောက် အိပ်လိုက်ဦး”

“ကျွန်တော် အိပ်လို့မဖြစ်သေးဘူး ဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ကျွန်တော်က ‘စုယန်းဖင်’ ကို သွားရဦးမယ်”

“စုယန်းဖင် သွားမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အခု သွားမလို့...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် အရေးကြီးတာလဲ”

“ပြဇာတ်အဖွဲ့ မန့်နေဂျာ အသတ်ခံရတဲ့အကြောင်းကို ကွင်းဆင်းလေ့လာကြည့်မလို့ပါ”

တုအင်းသည် မားကျန်၏ပခုံးကို အသာအယာ ပုတ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ မားကျန် မင်းအတော်ပင်ပန်းနေပြီ၊ တရေးအိပ်လိုက်ဦး၊ မနက်ဖြန်မှ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အိပ်မ

သိမ်းငုတ် (၁) ❖ ၈၉

ရသေးလို့ပါ”

“ဒီလိုလုပ်...စုယန်းဖင်ကို ကျုပ် ဝမ်းစွေးလွှတ်လိုက်မယ်၊ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒီလိုဆို ကျွန်တော် လူတစ်ယောက် သွားတွေ့မယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ရှောက်လူပါ”

“ရှောက်လူဆိုတာ ဝါးချွေဖုံးရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း ယောက်ျားမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့...မင်းက ဝါးချွေဖုံးအပေါ် သံသယကင်းသွားပြီဆို...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...ရှောက်လူကိုတော့ ကျွန်တော် သံသယဖြစ်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“သူဟာ လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ဝရမ်းပြေးတစ်ယောက်ပါ၊ အခု အမှုမှာလည်း သူပါဝင်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆလို့ပါ”
တုအင်းသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ...မင်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို ကျုပ်ဆီ မကြာ မကြာ သတင်းပို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

◆ ◆ ◆

၉၀ ❖ မိုးကျော်သူ

အရှင်ဦး၏ရှောင်ခြည်သည်...

ကောင်းကင်၏ အရှေ့ဘက်မှ စတင်ပေါ်ထွက်စ ပြုလာပြီ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ညလုံး မအိပ်စက်သော မားကျန်သည်...

တစ်ယောက်တည်း သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ ထိုင် လျက်...

သူသည် သူ့ရှေ့မှဖြတ်ကျော်သွားသော လူများသည် သူ့ အားတွေ့မြင်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

မားကျန်သည် စိတ်ရှည်စွာထိုင်စောင့်နေရာ...

မကြာမီ ရောက်လူအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရှောက်လူသည် ကျင်ဟင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏ နောက် ဘက်ခြံဝင်းမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

မားကျန်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

လျှပ်တပြက် ရှောက်လူ၏သွားရှာလမ်းကို ပိတ်၍ လျှောက်သွားလေသည်။

ရှောက်လူသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ မဖြစ်ပါ။

ဣန္ဒြေရှော့ဖြင့် လျှောက်လာလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရောက်ရှိလာပြီး နောက် ခြေလှမ်းများရပ်တန့်သွားလေသည်။

အတန်ကြာအောင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြီးမှ ရှောက်လူက စတင်မေးလိုက်သည်။

“ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ဆရာမားကျန် မဟုတ်လား”

ဆိမ်းငှက် (၁) ❖ ၉၁

“ဟုတ်တယ်”

“ဝါးချွေးမီးက ခင်ဗျားရဲ့ စစ္စတာနာကို ပြောပြလို့ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်”

“ကျုပ် အခုလိုလာပြီးစောင့်နေတာ မင်းထိတ်လန့်သွား သလား”

“ဝရမ်းပြေးတစ်ယောက်ဟာ ဒါတွေရိုးနေပါပြီဗျာ”

“ကျုပ်မှာ မေးစရာတွေ နည်းနည်းရှိနေလို့ မင်းကိုလာ စောင့်နေတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်သိတာတွေကို ပြောပါမယ်”

“တစ်ကိုယ်တော်ဓားပြ သိမ်းငှက်ဆိုတာ ကြားဖူးသလား”

“ကြားဖူးပါတယ်”

“တွေ့ကောတွေ့ဖူးသလား”

ရှောက်လူသည် ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“သိမ်းငှက်ကို တွေ့ဖူးတဲ့လူဟာ သုံးယောက်ပဲရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်ကြားဖူးပါတယ်၊ ကျွန်တော်တော့ မတွေ့ဖူးပါဘူး”

“သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“ပထမတစ်ယောက်ကတော့ သူကိုယ်တိုင်ပါပဲ”

“နောက်နှစ်ယောက်ကော”

“တစ်ယောက်က သူ့ကိုမွေးတဲ့ မိခင်ပါ”

“တစ်ယောက်ကော”

“သူ့ချစ်သူပါ”

“သူ့ချစ်သူက ဘယ်သူလဲ”

၉၂ ❖ နိုးတော်သူ

“ဒီအကြောင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် အလွန်ရှည်ပါတယ်”

ရှောက်လူသည် ဘေးဘက်သို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မိုးလင်းလာပါပြီ၊ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဝင်ပြီး စားသောက်ယင်း ကျွန်တော်ပြောပြပါမယ်”

မားကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ”

သူတို့သည် ဆိုင်တံခါးဖွင့်နေသော ခေါက်ဆွဲဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဦးတည်လျှောက်သွားလေတော့သည်။

ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိ

အရုဏ်ဦးရောင်ခြည်များ မေါ်ထွက်လာသည့်အချိန်တွင်...

ဝမ်းစွေးသည် စုယန်းဖင်မှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူသည် တုအင်းထံသို့ ရောက်လာသောအခါ...

တုအင်းသည် အိပ်ရာမှ ထခါစပင်ရှိနေသေး၏။

“မင်းပြန်လာပြီကိုး အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

တုအင်းသည် ဝမ်းစွေးအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာ ယုန်သားရောင်းတဲ့ဆိုင်ရှင်ရဲ့ ထွက်ဆိုချက်အရ ပြဇာတ်မန်နေဂျာကို သတ်တဲ့လူဟာ သူဌေးကြီး ‘ချ’ ကိုသတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ထဲပဲလို့ ကျွန်တော်ယူဆတယ်”

ဝမ်းစွေးက သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

တုအင်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

၉၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဟင်...ပြဇာတ်မန်နေဂျာနဲ့ သူဌေးကြီး ‘ချ’ ဘယ်လိုလုပ် ပတ်သက်နေတာလဲဗျ”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်လည်း အံ့သြနေတာပဲ”

“တခြား သဲလွန်စကော ရသေးလား”

“မရသေးပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

တုအင်းက ဟန်တားလိုက်သည်။

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ဝမ်းစွေး၊ ဒုစရိုက်ဟာ ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိတဲ့၊ တစ်နေ့နေ့တော့ အမှန်တရား ပေါ်လာမှာပါ”

သူသည် ဝမ်းစွေး၏ပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီး...

“က...မင်းလည်း အိပ်ပျက်လာတယ်၊ တရားလောက်ပြန်ပြီး အိပ်လိုက်ဦး”

တုအင်းသည် မားကျန်အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ

မားကျန်မှာ မက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ထိုင်၍

စိတ်ကူးယဉ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူသည် တုအင်းဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်သည် နှင့် မတ်တတ်ရပ်ကာ အလေးပြုလိုက်လေသည်။

တုအင်းက လက်ကာပြု၍...

“က...ထိုင်သာထိုင်ပါ မားကျန်”

သူသည် ပြောရင်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင် လျက်...

“မင်း ဘယ်တုန်းက ပြန်လာတာလဲ”

သိမ်းငှက် (ပ) ❖ ၉၅

“မိုးလင်းမှ ပြန်လာပါတယ် ဆရာ”

“ရှောက်လူဆိုတဲ့လူကို တွေ့ခဲ့သလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာတွေ ဆွေးနွေးခဲ့ကြသလဲ”

“သိမ်းငှက် အကြောင်းတွေပါ”

“ဟင်...သူက သိမ်းငှက်ကိုသိတယ် ဟုတ်လား”

“သူက မသိပါဘူးဆရာ၊ ဒါပေမယ့် သိမ်းငှက်နဲ့ပတ်သက် တဲ့အကြောင်းတွေကို တော်တော်သိထားတယ်ဗျာ”

“သူက သိမ်းငှက်အကြောင်း ဘာတွေပြောသေးလဲ”

“သိမ်းငှက်ဟာ လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်၊ နောက် ပြီးချိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်လို့ ပြောပါတယ်”

“ဒါကတော့ သူ့ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် ဥပဒေအရ သူ့ကိုဖမ်းရမှာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကရှောက်လူဆီက သူ့အကြောင်း ကြားခဲ့တဲ့ အချိန်ကစပြီး သူ့ကို

လေးစားလာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တာဝန်ဟာ တာဝန်ပဲလို့ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

“အေး...မင်းက ဒါကိုသဘောပေါက်ယင် ပြီးတာပဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းက သဲလွန်စရခဲ့ရဲ့လား”

“မရခဲ့သေးပါဘူး၊ တော်ကြာ ကျွန်တော် လူတစ်ယောက် ကိုသွားတွေ့ရဦးမယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“သိမ်းငှက်ရဲ့ ချစ်သူပါ”

၉၆ ❖ မိုးကျော်သူ

တုအင်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ မင်း သူ့ရဲ့ချစ်သူ ဘယ်မှာလဲဆိုတာ တောင်သိခဲ့ပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခု သူ့ဘယ်မှာလဲ”

“သီလရှင်ကျောင်းမှာ သီလရှင်ဝတ်နေပါတယ်”

တုအင်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြန်သည်။

“သီလရှင်ဝတ်နေတယ်ဆိုတော့ တွေ့ဖို့လွယ်ပါ့မလား”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားရမှာပဲ”

“အေးလေ မင်းမှန်တယ်ထင်ယင် ဆက်လုပ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဒါနဲ့ ဝမ်းစွေးတစ်ယောက် စုယန်းဖင်က

ပြန်လာပြီလား”

“ပြန်လာပြီ”

“သတင်းထူးများ ရခဲ့သလား ဆရာ”

“ဝမ်းစွေးပြောပြတာကတော့ ပြဇာတ်မန်နေဂျာကို သတ် တဲ့လူနဲ့ သူဌေးကြီး ‘ချ’ ကိုသတ်တဲ့လူဟာ တစ်ယောက်ထဲလို့ ပြော တယ်”

မားကျန်က တွေဝေသွားလေသည်။

“ဟင်...တော်တော်အံ့သြစရာကောင်းနေပြီဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“သူဌေးကြီး ‘ချ’ က သိမ်းငှက်သတင်းကို ကျွန်တော်တို့လာ ပြီး ဆက်သွယ်လို့ အသတ်ခံရတာ ပြဇာတ်မန်နေဂျာက ရောက်လို့

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၉၇

ကိုတွေ့ဖို့ သွားတာပါ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက် နိုင်ပါဘူး”

တုအင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်...ဒါကြောင့် ပါးချွေးဖုံးကိုလည်း လွှတ်ထားလို့ မရဘူး၊ ရှောက်လူရဲ့ စကားလည်း သိပ်ယုံလို့မဖြစ်ဘူးကွဲ့”

မားကျန်သည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

တုအင်းက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

“ကဲ...ဒီအမှုတော့ မင်းပဲ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ဆက်စုံ စမ်းပေးတော့၊ ကျုပ်က မင်းကို အာဏာကုန်လွှဲအပ်ထားလိုက်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

တုအင်းသည် သူ့အားနှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာ သွားလေတော့သည်။

မားကျန်သည် အိပ်ရာမှ ထလိုက်ပြီး အဝတ်အစားလဲလိုက် သည်။ သူသည် ငှက်မွေးမြူရေးအဘိုးအိုနှင့် တွေ့ရန်ရှိသည်။

သို့သော်...

ယခု သူသည် သီလရှင်ကျောင်းသို့ ဦးဆုံးသွားရန် ဆုံးဖြတ် ချက်ချလိုက်လေတော့သည်။

၉၈ ❖ စိုးကျော်သူ

စန္ဒာသီလရှင်ကျောင်း...

စန္ဒာသီလရှင်ကျောင်းသည် မြို့၏အရှေ့ဘက်ရှိ ဗောဓိ
တောင်ကုန်းပေါ်၌ တည်ရှိလေသည်။

သီလရှင်ကျောင်း၏ အဆောက်အဦသည်...

ကြီးကျယ်ခန်းနားခြင်း မရှိပါ။

သီလရှင်အပါး (၂၀) ကျော်နှင့် ယောဂီသုံးလေးပါးမျှသာ
ရှိသည်။မားကျန်သည် သီလရှင်ကျောင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သောအ
ခါတရားစာများ ရွတ်ဖတ်နေကြသော သီလရှင်များတို့၏ ရွတ်ဖတ်
လက်စရှိသော တရားစာသံများသည် ရပ်တန့်သွားပြီး မားကျန်အား
အံ့ဩစွာ ကြည့်နေကြလေသည်။

“ကျွန်တော် စင်ကူးလန်ကို တွေ့ချင်လို့ပါ”

မားကျန်က စတင်ပြောလိုက်လေသည်။

သီလရှင်ထဲမှ အကြီးအကဲဖြစ်သူတစ်ယောက်က သူ့ထံသို့
လျှောက်လာသည်။“ကျုပ်တို့ ဒီနေရာမှာ ယောကျ်ားဧည့်သည် လက်မခံဘူး
ဒါယကာလေး”

မားကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ...ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ဒီမြို့
ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ပါ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု
လို့ စင်ကူးလန်ကို တွေ့ချင်လို့ပါ”

သီလရှင်ကြီးသည် မျက်မှောင်ကုပ်၍ အနည်းငယ်စဉ်းစား

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၉၉

လိုက်ပြီးမှ...

“ကဲ...ဒါဖြင့် ခဏနေဦး ကျုပ်ခေါ်ပေးမယ်”

သီလရှင်ကြီးသည် ယင်းသို့ပြောပြီး ပြန်လည်ဝင်သွားလေ
သည်။ မကြာမီ...အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသော သီလရှင်တစ်ပါး ထွက်
လာလေသည်။

ယင်းသီလရှင်သည် ဆံကောသာကို မညှပ်ဘဲထားသည်။

သူမသည် လုံးဝအလှပြင်ဆင်ခြင်း မရှိသော်လည်း...

သူမ၏ ချောမောလှပသော ရုပ်သွင်အား ဖုံးကွယ်၍မရပါ။

သီလရှင်သည် သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်က ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော့်နာမည်က မားကျန်ပါ”

“ကျွန်မက စင်ကူးလန်ပါ။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဪ...သိမ်းငှက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ရှင်...သိမ်းငှက်ကို ရှင်တို့ဖမ်းမိထားလို့လား”

“မမိသေးပါဘူးခင်ဗျာ...ကျုပ်တို့ အခုသူ့ကို လိုက်ရှာနေ
တုန်းပါပဲ”“ရှင်တို့က ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုလွှတ်ထားရတာလဲ၊ မိအောင်
ဖမ်းကြစမ်းပါရှင်၊ ဒါမှလည်း ကျွန်မ သီလရှင်ဘဝနဲ့ စိတ်ချလက်ချနေ
ရမှာရှင်”သီလရှင်၏စကားကြောင့် မားကျန်သည် အံ့အားသင့်သွား
သည်။

၁၀၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဪ...ဒီလိုပါ အခုကျွန်တော်လာရတဲ့ အကြောင်းက တော့ သူ့ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

“ဒီလိုဆိုယင် မှားနေပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တခြားလူက သူ့ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိကောင်းသိလိမ့် မယ်၊ ကျွန်မတော့ မသိဘူး”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူက ကျွန်မကို လုံးဝအတွေ့ခံချင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

မားကျွန် မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး...

သီလရှင်အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်။

“ကျုပ်က သူ့ကိုဘယ်လိုမှ မလုပ်ပါဘူးဗျာ၊ သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော်က လေးစားပါတယ်”

သီလရှင်သည် မျက်လွှာပင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ယုံပါရှင်..သူ့ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ တကယ်မသိလို့ပါ”

မားကျွန်သည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရလေတော့သည်။

ညနေ...

မားကျွန်သည် ငှက်မွေးမြူရေးခြံသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။
ယနေ့....

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၀၁

လောက်ဟင်းသည် အရက်မမူးတော့ပါ။

သူသည် မားကျွန်အားတွေ့လိုက်သည်နှင့်...

“ဟုတ်ပါ...ဟုတ်ပါ...လူကြီးမင်းက အချိန်မှန်တာကိုး”

“ကျုပ်ညတုန်းက စာစီခေါက်ရောက်ခဲ့သေးတယ်ဗျ”

“ဪ...ဟုတ်လား...ကျုပ် အရက်မူးနေပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် လူမှန်းသူမှန်း မသိအောင် မူးနေတာ”

“ကြည့်စမ်း...ကျုပ်အလွန်အကျွံ မူးနေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ အရက်မူးနေတာဟာ အန္တရာယ်ကင်း တာပေါ့ဗျာ”

လောက်ဟင်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဒီလိုပါ... ခင်ဗျား အရက်မူးနေလို့ အန္တရာယ်နဲ့ ရင်မဆိုင် ခဲ့ရတာ သူဌေးကြီးချ်မှာတော့ အသတ်ခံခဲ့ရပြီဗျ”

“ဟုတ်လား...”

“ဘယ်လိုလဲ... ခင်ဗျား ကြောက်မသွားဘူးလား”

လောက်ဟင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“လူဆိုတာ တနေ့နေ့တော့ သေရမှာပဲ ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... သူဌေးကြီးချ်က သိမ်းငှက်အကြောင်း သတင်းပို့လို့ အသတ်ခံရတယ်ဗျ”

“ဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့... ခင်ဗျားကလဲ သိမ်းငှက်အကြောင်းကို

၁၀၂ ❖ မိုးကျော်သူ

သတင်းပို့တယ်ဆိုတော့...

လောက်ဟင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား... ဘာလဲ ကျုပ်လဲ အသတ်ခံရမယ်
လို့ ခင်ဗျားထင်နေသလား”

“ဒီလိုဆို ခင်ဗျားက ပြောပြမယ် ဆိုပါတော့”

“အိုး...ကျုပ်က ငွေနှစ်ထောင်ယူထားတယ်ဆိုတော့ ပြော
ပြရမှာပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းပြီလေ...ဒါဖြင့် ပြောပြပါ”

“မနက်ဖြန် စုယန်းဖင် ယုန်သားရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာ ညနေအ
ချိန်မှာ သွားတွေ့ပါ”“ဘယ်သူ့ကို တွေ့ရမှာလဲ... သိမ်းငှက်ကို တွေ့ရမှာ ဟုတ်
လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သိမ်းငှက်က စုယန်းဖင်သွားပြီး ဘယ်သူ့ကို တွေ့မှာလဲ”

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ... ခင်ဗျားက သိမ်းငှက်ကို
ဖမ်းချင်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားသွားဖမ်းပေါ့”

“သူက တစ်ယောက်ထဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... သိမ်းငှက်ဟာ ဘယ်တော့မှ အစုလိုက်နေ
လေ့မရှိပါဘူး”

မားကျန်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

သိမ်းငှက် (ပ) ❖ ၁၀၃

“ခင်ဗျားပြောတာ အားလုံး မှန်တယ်နော်”

“မှန်ရမှာပေါ့ဗျာ”

“နေပါအုံး...ခင်ဗျား ဒီသတင်း ဘယ်ကရခဲ့တာလဲ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်...မပြောပါရစေနဲ့”

“ခင်ဗျား အခုလို ကျုပ်တို့ကို ပြောပြတာ သိမ်းငှက် လာရန်
အမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပါဘူးဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်ကလဲ သေချင်နေတာ ကြာပါပြီဗျာ”

◆ ◆ ◆

ယခု...

မားကျန်သည် အလွန်အရေးကြီးသော ပြဿနာတစ်ခုနှင့်
ရင်ဆိုင်ရလေသည်။

လောက်ဟင်း၏သတင်းသာ မှန်မည်ဆိုလျှင်-

သူသည် ယနေ့ညမှာပင် သိမ်းငှက်အား ဖမ်းမိမည်သာ
ဖြစ်သည်။ သို့သော်...သိမ်းငှက်သည် လျှမ်းလျှမ်းတောက် နာမည်ကျော်ကြား
သော လူဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။သတင်းစကားအရ သိုင်းပညာ အလွန်မြင့်မားပြီး ဉာဏ်
ခွမ်းအလွန်ထက်မြက်သည်။

၁၀၄ ❖

မိုးတက်သူ

ဤသို့ဆိုလျှင်-

သူသည် သိမ်းငှက်အား ဖမ်းနိုင်စွမ်း ရှိမည်လော...

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရပါမူ...

သူသည် သိမ်းငှက်အား ဖမ်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ မထင်ပါ။

နောက်ဆုံး သူသည် တပ်ဖွဲ့ရုံးသို့ ပြန်ကာ ထောက်လှမ်း

ရေးမှူးတုအင်းအား တင်ပြလိုက်ရလေသည်။

◆ ◆ ◆

တနေ့ကုန်ခန့်နီးနီး ဆွေးနွေးပြီးနောက် သူတို့သည် အံ့
ဝင်သော အချက်အလက်တစ်ခုကို တွေ့ရှိလာသည်။

သိမ်းငှက်၏လှုပ်ရှားခဲ့သမျှသော အမှုကို လေ့လာလျှင်
သိမ်းငှက်သည် မိမိအပေါ် အန္တရာယ်ပြုဖူးသူမှန်သမျှ သုတ်သင်ရှင်း
လင်းတတ်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူဌေးကြီးချ်က သူ၏သတင်းကို ပို့သည့်အတွက် သူက
သွားရောက်သတ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုမူ လောက်ဟင်းသည် အဘယ်ကြောင့် သိမ်းငှက် လာ
ရောက် ကလွဲစားချေမည်ကို ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိပါသနည်း။

“မားကျန်၊ မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ... လောက်ဟင်းက သူသေရဲမှာ မ
ကြောက်ဘူးလို့တော့ ပြောတာပဲ”

တုအင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၀၅

“အို လောက်မှာ သေရတာ မကြောက်တဲ့လူ ရှိသလားကွ”
မားကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာ လောက်ဟင်းကတော့ တစ်ခုခု အား
ကိုးစရာ ရှိနေပြီနဲ့ တူတယ်”

“ကျုပ်တော့ ဒီလို မထင်ဘူး”

“ဆရာက ဘယ်လိုထင်ထားသလား”

“ဒီလောက်ဟင်းဆိုတဲ့လူဟာ သိမ်းငှက်နဲ့ ပေါင်းပြီး တို့ကို
လိမ်နေတာ ဖြစ်ရမယ်”

မားကျန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူ အခုလောက်တော့ အတင့်မရဲပုံပါဘူး”

“အဲဒီတော့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်သွားမယ်”

“မင်းသွားတာတော့ ဟုတ်ပါတယ် ဘယ်လိုပုံနဲ့ သွားမလဲ”

မားကျန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

◆ ◆ ◆

ကြီးရှည်ရှည်နဲ့ ငါးကြီးကြီးရအောင်

မားကျန်နဲ့ တုအင်းတို့သည် အကြံအစည်ကြသည်။
သူတို့သည် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြသည်။
သင့်လျော်မည့်အကြံဉာဏ်များကိုလည်း တွေးနေကြ၏။
နောက်ဆုံး...

တုအင်းက မေးလိုက်သည်။
“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ”

မားကျန်က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော့်အကြံကတော့ လူများများနဲ့ သွားဝိုင်းယင်
မကောင်းဘူးလား”

တုအင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး သူက တို့လူတွေကို တွေ့သွားယင် လာပါမ
လား”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

တုအင်းက တစ်စုံတစ်ခုကို ယတိမြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က အကြံတစ်ခု ရှိတယ်”

“ဘယ်လိုအကြံလဲ ဆရာ”

“ဒီလိုလုပ် ကနေ့ည မင်းတစ်ယောက်ထဲပဲသွားပါ”

“ဗျာ... ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ သွားရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော်က သူ့ကို ဖမ်းနိုင်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိမရှိဆိုတာ
ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“မားကျန် ငါ့သဘောကို မင်းနားမလည်ဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီလိုပါ... ကနေ့ည မင်းက သူ့ကိုဖမ်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့အုံး
ပေါ့”

“ဗျာ... သူ့ကို မဖမ်းရသေးဘူး ဟုတ်လား”

“ဒါ...ဒါဖြင့်... ကျွန်တော်တို့ အခွင့်အရေး လွတ်သွားမှာ
ပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ... ကျုပ်ရဲ့အကြံဟာ ကြီးရှည်ရှည်နဲ့
ငါးကြီးကြီးများတဲ့ အကြံပါ”

“ရှင်းပြစမ်းပါ ဆရာ”

“အခု မင်းတစ်ယောက်ထဲသွားပြီး လေ့လာရုံပဲ”

“ဗျာ...လေ့လာရုံပဲ ဟုတ်လားဆရာ”

“ဟုတ်တယ်”

၁၀၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျွန်တော်တော့ သဘောမပေါက်ဘူး ဆရာရယ်”

“ဒီလိုပါ မားကျန်... လောက်ဟင်းရဲ့သတင်းဟာ မှန်မမှန်မှ မသိဘဲ တို့က လူများများနဲ့သွားယင် သူက အလွန်အကင်းပါးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ လာမှာမဟုတ်ဘူး... ဒါကြောင့် မင်းကိုသွား ပြီး အခြေအနေ ကြည့်ခိုင်းတာ သူ့ကို မှတ်မိထားယင် သူဟာ တို့ လက်က လွှတ်နိုင်ပါ့မလားကွ”

မားကျန်သည် တုအင်း ရှင်းပြတော့မှ သဘောပေါက်သွား လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာအကြံဟာ သိပ်ကောင်းတာပဲ”

တုအင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ... မင်းသွားဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

သုတယံသုနည်း

စုယန်းဖင်သည်...

မြင်းအရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်သော ဈေးကလေးတစ်ခု ဖြစ် ပါသည်။ ထို့ကြောင့်...

ထိုနေရာ၌ မြင်းများသည် အမျိုးမျိုး ရှိသည်။

မြင်းကုန်သည်များ မြင်းပွဲစားများကိုလည်း လူစုံတက်စုံ တွေ့ရပေသည်။

မားကျန်သည် ယုန်သားရောင်းသောဆိုင်သို့ လှမ်းဝင်လာ သောအခါ...

ဆိုင်ထဲတွင် လူတော်တော်များများ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရလိုက်လေသည်။

မားကျန်သည် တံခါးအဝင်ဝရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ချ လိုက်၏။

၁၁၀ ❖ ခိုးကျွတ်သူ

ဤနေရာသည် အတွင်းဘက်နှင့် အပြင်ဘက်ကိုပါ အကဲခတ်ကြည့်လျှင် မြင်နိုင်သော နေရာဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မှာကြားပြီးနောက် ဆိုင်ထဲမှ လူများအား တစ်ဦးချင်း အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

သူနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော စားပွဲတစ်ခုတွင်...

အဘိုးအိုတစ်ယောက်က စကားကောင်းနေ၏။

ဤအဘိုးအိုသည် သိမ်းငှက်မဟုတ်မှန်း သူသိလိုက်သည်။

အခြားစားပွဲတွင် လူနှစ်ယောက်ထိုင်ပြီး စာရင်းများ တွက်နေ၏။

ထိုလူများမှာ မြင်းပွဲစားများ ဖြစ်ကြသည်ကို သူရိပ်စားမိလိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် အသက်နှစ်ဆယ်ခန့် လူငယ်သုံးဦးက ထိုင်၍ စားသောက်နေသည်။

သူတို့၏ရုပ်သွင်သည် အလွန်ကြမ်းတမ်းသဖြင့် အလုပ်သမားများ ဖြစ်ကြမည်ဟု သူယုံကြည်သည်။

သူသည် ယင်းသို့ အကဲခတ်နေစဉ်မှာပင်...

အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိသော လူတစ်ယောက်သည် သူ့ထံသို့ လျှောက်လာသည်။

သူက ဖိတ်ခေါ်ခြင်း မရှိဘဲ ထိုလူက သူ့အနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ယခု မားကျန်၏ရုပ်သွင်မှာ မြင်းကုန်သည်တစ်ယောက်နှင့်

သိမ်းငှက် (ပ) ❖ ၁၁၁

တူလှပေသည်။

အဘိုးအိုသည် ထိုင်ချလိုက်သည်နှင့် သူ့အားပြုံး၍-

“ခင်ဗျား မြင်းလာဝယ်တာလား”

မားကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျား... မြင်းဘယ်နှစ်ကောင် ဝယ်မလို့လဲ”

“အခြေအနေအရပေါ့ဗျာ၊ ဈေးတည့်ယင်တော့ များများ ဝယ်မှာပေါ့၊ ဈေးမတည့်ယင်တော့ မဝယ်ဘူးပေါ့ဗျာ”

အဘိုးအိုက ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒါဆို ကျုပ်မှာ ငွေလိုနေတာနဲ့ မြင်းကို ဈေးပေါပေါနဲ့ ရောင်းချင်နေတာ အတော်ပဲ”

“ခင်ဗျားမြင်းက ဘယ်နှစ်ကောင်လဲဗျာ... ဘယ်ဈေးရောင်းမှာလဲ”

မားကျန်ကလဲ အလိုက်အထိုက် မေးလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်မှာ ခုနစ်ကောင် ရှိပါတယ်၊ တစ်ကောင်ကို ထောင့်တစ်ရာနဲ့ရောင်းမယ်”

“မလျော့တော့ဘူးလားဗျာ”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျား မြင်းကို ကြည့်ပြီးမှ ဈေးဆစ်ယင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ထိုစဉ်...

ဆိုင်လှလင်က စားသောက်ဖွယ်ရာများ လာရောက်ချပေးသဖြင့်-

၁၁၂ ❖ နိုးကျော်သူ

မားကျန်က ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ဖြေးဖြေးပေါ့ဗျာ ခိုက်ကို အရင်ဖြည့်ပြီးမှ ကြည့်တာပေါ့”

“ရပါတယ်...ရပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်

သလဲ”

“ကျုပ်နာမည်က မားကျန်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“အော် ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား မြင်းဝယ်ပြီး ဘာလုပ်မလို့

လဲ”

“ကျုပ်အလုပ်က မုဆိုးအလုပ်ဆိုတော့ မြင်းအသုံးလိုတာ

ပေါ့ဗျ”

“ဟာ... ဒါဆို ခင်ဗျားနောက်တစ်ခု ထပ်ဝယ်ရအုံးမှာပေါ့”

“ဘာများလဲ”

“သိမ်းငှက်”

မားကျန်က ရင်ထိတ်သွားသည်။

ထိုလူသည် ရိုးရိုးမြင်းပွဲစားတစ်ယောက် မဟုတ်ဟု သူ ရိပ်
စားမိလိုက်လေသည်။

သူသည် ထိုလူအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက သိမ်းငှက်လည်း ရောင်းတယ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ရောင်းမယ်၊ သိမ်းငှက်က အလွန်ဈေး
ကြီးပါတယ်ဗျာ”

ယခု...

မားကျန်သည် ထိုလူမှာ တစ်ကိုယ်တော်စားပြ သိမ်းငှက်
နှင့် ပတ်သက်နေမည်ဟု ယုံကြည်လေသည်။

သိမ်းငှက် (ပ) ❖ ၁၁၃

ဤလူကား မည်သူနည်း။

တစ်ကိုယ်တော်စားပြ မဟုတ်လျှင် သူ၏အပေါင်းပါပင်
ဖြစ်ရမည်။ သူသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

“ကောင်းပြီလေ... ဘယ်ဈေးလဲ”

“ဈေးက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ငွေကတော့ တခြားလူက ရှင်း
ပေးပြီးပါပြီ”

“ဒါဖြင့် ပစ္စည်းကော ဘယ်မှာလဲ”

“ရှိပါတယ်၊ ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့ပါ”

ထိုလူသည် ပြောသင်း မတ်တပ်ရပ်လိုက်လေသည်။

မားကျန်က စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ချထားပြီး ထိုလူ
ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

◆ ◆ ◆

ဆိုင်အတွင်းဘက်သို့ ဖြတ်ကျော်သွားပြီးနောက် နောက်
ဘက်ခြံဝင်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ခြံဝင်းဝဲဘက်တွင် မြင်းဇောင်းများ ရှိသည်။

ထိုမြင်းဇောင်းအတွင်း၌ မြင်းဆယ့်လေးငါးကောင် ရှိနေ
သည်။ မားကျန်သည် တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဤနေရာသည် မြင်းသာရှိသည်။

သိမ်းငှက်ကို လုံးဝမတွေ့ရပါ။

မြင်းဇောင်းအတွင်း၌ သန်မာထွားကျိုင်းသော လူသုံး

၁၁၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူသုံးယောက်၏ အနေအထားကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည် နှင့် မားကျန်သည် ရန်သူ ကျော့ကွင်းထဲသို့ သက်ဆင်းမိနေသည်ကို ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

သူ့အား ခေါ်ဆောင်သွားသော သူသည် ခြေလှမ်းရပ်တန့် လိုက်ပြီး သူ့အား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ မားကျန်... ခင်ဗျားကို အခုလို ခေါ်လာတာဟာ စကားပြောစရာရှိလို့ပါ”

မားကျန်သည် စကားမပြောဘဲ သူတို့အား အကဲခတ်ကြည့် နေ၏။ ထိုလူက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီ ထင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

မားကျန်သည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလျက်-

ထိုလူက တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး-

“ခင်ဗျားတို့ ထောက်လှမ်းရေးက သိမ်းငှက်ကို လိုက်ရှာနေ တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

“ဟုတ်တယ်”

မားကျန်၏အသံသည် အေးတိအေးစက် ဖြစ်နေ၏။

ထိုလူသည် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ အရှိအသေ ပြုလိုက်ပြီး-

“သိမ်းငှက်က မှာလိုက်ပါတယ်၊ သူ ဒီတစ်ခါ ကျူးလွန်မိခဲ့ တဲ့အမှုဟာ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ ပုံကျနေတယ်ဆို တာ သိပါတယ်၊ သူကိုယ်တိုင်လာပြီး အဖမ်းခံမလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၁၅

သူ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ လုပ်စရာရှိနေသေးလို့ သူ့ကို အချိန် နဲ့ပေးပါလို့ ပြောခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

မားကျန်သည် ထိုလူအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ရက်ချိန်းတောင်းရတာလဲ၊ ဥပဒေဆို တာ ရက်ချိန်းပေးရတယ်လို့ မရှိဘူးကွ”

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ... သူ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိနေသေးလို့ အခုလို ခွင့်တောင်းတာပါ”

မားကျန်က မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ... ဒါက ကျုပ်တို့ကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ ဆွဲထားတဲ့ သဘောလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ... သိမ်းငှက်က ဒီလို လူစားမျိုး မဟုတ် ပါဘူး”

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့... သူကဘာလဲ၊ သူဌေးကြီးချကို သတ်လို့ အားမရသေးဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုများ သတ်အုံးမလို့လဲ”

ထိုလူက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ကျုပ်လဲ မပြောတတ်ဘူး၊ သူ့ မှာတဲ့အတိုင်းပဲ ကျုပ်ပြောပြရတာပါ”

“နေပါအုံး... မင်းတို့က သိမ်းငှက်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေ သလဲ...”

“ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူးဗျာ၊ သူက ငွေပေးပြီး ခိုင့် လိုက်လို့ပါ”

“ဒါဖြင့်...သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ၊ ကျုပ်...သူ့ကို တွေ့

၁၁၆ ❖ မိုးကျော်သူ

တယ်လို့...”

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“သူက မင်းပြောသလို ကတိတည်မယ်ဆိုယင် ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ကို လာမတွေ့ရဲမှာလဲ”

“ဒါတွေတော့ ကျုပ်မသိဘူး၊ သူပြောပြလိုက်တဲ့ စကားကို ပဲ ပြောပြရတာပါ”

“ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်ပါဘူး၊ သူ့ကိုယ်တိုင် လာပြောပါ”

ထိုလူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“မဖြစ်လို့ပါဗျာ”

မားကျန်က မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုယင် မင်းက ကျုပ်တို့ဌာနချုပ်ကို ခဏလိုက်ခဲ့ပါဦး”

ထိုလူက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ... ကျုပ်ကိုဖမ်းမလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“မင်းက ဘာရာခံသိမ်းငှက်နဲ့ ပတ်သက်နေလို့ မင်းကိုအလို တူအလိုပါအဖြစ်နဲ့ ဖမ်းနိုင်တယ်ကွ”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုလူ၏လက်ကို ဖမ်း ချုပ်ထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

မြင်းစောင်းအနီး၌ရပ်နေသော လူသုံးယောက်သည် သူတို့ သို့ပြေးလွှားလာပြီး...

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၁၇

“ဟေ့... တို့လူကိုလွှတ်လိုက်”

ထိုလူသုံးယောက်အနက် အရပ်ထောင်ထောင် မောင်း မောင်းရှိသောလူက ခတ်ဆတ်ဆတ် အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မားကျန်က သူတို့အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘာလဲ မင်းတို့က မင်းမှုထမ်းကို အနှောက်အယှက်ပေး မလို့ ဟုတ်လား”

ထိုလူသုံးယောက်သည် သူ့အားဝိုင်းရံထားလိုက်သည်။

“ခြွမ်း”

ထိုလူသုံးယောက်သည် ခါးမှာချိတ်ထားသော ဓားများကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကြလေသည်။

“ဒီမှာ မားကျန်၊ ကျုပ်တို့လူကို လွှတ်လိုက်ပါလို့ ပြောနေ တာ မကြားဘူးလား”

ခက်ချေပြီ။

မားကျန်သည် သူဖမ်းထားသောလူ၏ လက်ကိုလွှတ်ရမှာ လည်းခက်၊ ဆက်လက်ဖမ်းရမှာလည်း ခက်နေသည်။

“မင်းတို့က ကျုပ်ကို ဓားနဲ့ခုတ်မလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လူကိုမလွှတ်ယင်တော့ ကျုပ်တို့က မလွှဲမရှောင်သာ ခုတ်ရတော့မှာပဲ”

မားကျန်သည် ဖမ်းဆုပ်ထားသော လူအား တစ်ချက်ဆွဲ လိုက်ပြီး...

ထိုလူသုံးယောက်ထံသို့ တွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

ထိုလူမှာ ခြေထောက်ယိမ်းယိုင်ကာ...

၁၁၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ထိုလူသုံးယောက်ထံသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဝင်သွားလေသည်။ တဆက်တည်းမှာပင်...

မားကျန်၏လက်သီးများသည် လျှပ်တပြက် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းလှူ၏ ရင်ဝကို ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့်...

ထိုလူသည် တိမ်းရှောင်ရန် အချိန်မရတော့ဘဲ...

မားကျန်၏ လက်သီးသည် သူ၏ရင်ဝသို့ ထိုးသွင်းမိလေသည်။

“ဝုန်း”

ထိုလူသည် နောက်သို့ လဲကျသွားသည်။

ကျန်လူနှစ်ယောက်သည် မားကိုယ်စီဖြင့် မားကျန်အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မားကျန်သည် လက်နက်ပါမလာသဖြင့် ဓာပျာကယာရှောင်တိမ်းနေရသည်။

ကျန်လူနှစ်ယောက်မှာလည်း သူ့အား ထပ်မံဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာသည်။ ယခု...

မားကျန်သည် သူတို့၏ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံနေရ၏။

မားကျန်သည် မိမိ၏အမှားကို သိလိုက်သည်။

သူသည် ရှောင်တိမ်းယင်း တဖြည်းဖြည်း နောက်သို့ဆုတ်သွား၏။ ရုတ်တရက်...

လူရိုပ်တစ်ခုသည် မြင်းစောင်းထဲမှ ထွက်လာလေသည်။

“ဟေ့...အားလုံးရပ်လိုက်”

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၁၉

သူ၏အသံမှာ တိတ်ဆိတ်သော ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား ပဲ့တင်ထပ်သွားစေသည်။

မားကျန်သည် ထိုလူကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ...

မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

“ဟင့်...ဆရာ”

ထိုလူမှာ တူအင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် မြင်းလှည်းမောင်းသမား အသွင်ဖြင့် ရုပ်ဖျက်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မားကျန်အား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်သော လူလေးယောက်တို့သည်...

မားကျန်ဘက်မှလူ ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားကြလေသည်။

မားကျန်သည် ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

တူအင်းသည် လက်နှစ်ဘက်နောက်ပစ်ကာ သူ့အားပြိုး၍ ကြည့်နေ၏။

“ဘယ့်နယ်လဲ မားကျန်၊ မင်း သိမ်းငှက်ကို တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

မားကျန် ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်၏။

တူအင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်း...မင်းကတော့ တော်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါ

၁၂၀ ❖ မိုးကျော်သူ

တစ်ခါ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မထိန်းနိုင်တာ ခက်တယ်”

မားကျန်သည် ခေါင်းမောကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ် ဆရာ”

“အေး...မင်းအမှားကို မင်းသိယင် ပြီးတာပဲ၊ မင်းကို ငါသေချာပြောလိုက်သွားပဲ၊ လေ့လာရုံ လေ့လာပါလို့ အခုတော့ ကွင်းဆက်ပြတ်သွားပြီ မဟုတ်လား”

မားကျန်က ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

“ကဲ...ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ မင်းအခု ဆိုင်ရှေ့ကိုမြန်မြန်သွား။ အဲဒီမှာထိုင်ပြီးနေပါ”

မားကျန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“အခု သွားထိုင်ဖို့ လိုသေးသလား ဆရာ”

“လိုတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ၊ အခုပဲ ကျွန်တော်သွားပါ့မယ်”

“အေး...မင်းမှတ်ထားရမက ကနေ့အဖို့ တို့က လူဖမ်းဖို့မဟုတ်ဘူး၊ လေ့လာစုံစမ်းဖို့ပဲ”

တုအင်းသည် ယင်းသို့ပြောပြီးနောက်...

မြင်းဇောင်းထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

လူသတ်သမားဟာမင်း

မားကျန်သည်...

သူထိုင်နေသော စားပွဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါ တစ်နေ့ညက တွေ့ခဲ့ရသော လူငယ်သည် အေးဆေးစွာ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သို့သော်...

မည်သို့မျှ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိဘဲ ဣန္ဒြေရှာဖြင့် ထိုင်နေ၏။

မားကျန်သည် မနေနိုင်တော့ပါ။

ထိုလူငယ်ထံသို့ ထသွားသည်။

“မိတ်ဆွေ...မင်းကို ငါ...နူးတင်ရဦးမယ်”

“ဘာများလဲဗျ”

ဖြ

၁၂၂ ❖ မိုးကျော်သူ

လူငယ်၏အသံမှာ အေးစက်စက်နိုင်လွန်းလှသည်။

မားကျန်သည် လူငယ်၏ရှေ့၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“တစ်နေ့ညက မင်းသတင်းလာဖို့လို့ သူဌေးကြီး ‘ချ’
သေတဲ့အကြောင်း ကျုပ်သိရပါတယ်”

“ဪ...ဒါလား၊ ဒါက အသေးအမွှားပါ”

“လူတစ်ယောက်လုံးကို သတ်တဲ့ကိစ္စဟာ အသေးအမွှား
လား”

“သူဌေးကြီး ‘ချ’ ဟာ မတရားသဖြင့် ငွေတိုးချေးတယ်၊
လယ်သမားတွေရဲ့လယ်ကို ကလိန်ကျပြီး သိမ်းတယ်၊ ဆင်းရဲသား
များရဲ့သမီးပျိုတွေကို ဖျက်ဆီးတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုး သေသွားတာဟာ
တခြားလူတွေအတွက် မင်္ဂလာသတင်းပေါ့”

“ဒါ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်သလဲကွ၊ ဥပဒေကျူးလွန်တဲ့လူကို ဥပဒေ
ကသာ ပြစ်ဒဏ်ပေးနိုင်တယ်၊ ဘယ်သူကမှ သူ့ကိုသတ်ခွင့်မရှိဘူး”

“အေးပါဗျာ၊ အခု သူသေသွားပြီပဲ”

“သူ ဘယ်လိုသေတယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား”

“သိပါတယ်၊ ဓားထိုးခံရလို့ပါ”

“ဘယ်သူက သူ့ကိုဓားနဲ့ထိုးတာလဲ”

“သူ့ကို ဓားနဲ့ထိုးတဲ့လူကပေါ့”

မားကျန်သည် ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်သွားလေသည်။
သို့သော်...

တုအင်းသည် အတုန်ကန်မှာခွဲသည့်အတွက်...

သူသည် ဒေါသကို တည်းလိုက်ရသည်။

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၂၃

သူသည် ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ကဲပါလေ၊ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ မင်းက ဒီကိုလာ
တာ ငါ့ကိုစောင့်နေတာ မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ဒါလောက်တော့ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျား ဒီမှာရှိမယ်ထင်လို့
လာစောင့်နေတာပါ”

“တစ်နေ့ညက မင်းငါ့ကို စောင့်နေတာ သူဌေး ‘ချ’ ရဲ့သ
တင်းကို လာဖို့တာ၊ ကနေ့ ဒီမှာစောင့်တာကတော့ ဘာသတင်း
ပို့ဦးမလို့လဲ”

“ဒီလိုပါ၊ သူဌေးကြီး ‘ချ’ ကိုသတ်တာဟာ သိမ်းငှက်လို့
အားလုံးက ထင်ကြမှာပဲ”

“မင်းကော ဘယ်လိုထင်သလဲ”

ထိုလူငယ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကသတ်ပြီး သိမ်း
ငှက်ခေါင်းပေါ် ပုံချလိုက်တာပါ”

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြောနိုင်သလဲ”

ထိုလူငယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က သိလို့ပြောတာပေါ့”

“ဘာလဲ၊ သိမ်းငှက်က မင်းကိုပြောခိုင်းလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိစ္စကို လာပြောရတာလဲ”

၁၂၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဒါကတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့က သိမ်းငှက်နောက်ကို မဲလိုက်
နေတော့ လူသတ်တရားခံအစစ် လွတ်သွားမှာ စိုးလို့ပါ”
မားကျန်သည် သူ့အား စေ့စွေကြည့်လိုက်ပြီး...
“မင်း တစ်နေ့က ဒီကိုရောက်သေးသလား”
“ရောက်ပါတယ်”
“ဘာလာလုပ်တာလဲ”
“အရက်သောက်တယ်၊ ယူနံသားစားတယ်၊ အဲဒါပေါ့ဗျာ”
“မင်းလာတဲ့နေ့ကပဲ ဒီမှာ လူတစ်ယောက် အသတ်ခံရ
တယ်လေ၊ မင်းကြားတယ် မဟုတ်လား”
“ကြားပါတယ်”
“တချို့က လူသတ်သမားဟာ မင်းနဲ့တူတယ်လို့ ပြောပါ
လား”
“ဟုတ်လားဗျာ”
“သူဌေးကြီး ‘ချ’ အသတ်ခံရတာကိုလည်း မင်းက အရင်
လာပြီးသတင်းပို့တယ်၊ အဲဒီတော့ မင်းကို ငါသင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေ
တယ်ကွ”
ထိုလူက ပြုံးလိုက်သည်။
“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ မသင်္ကာတာပဲ ရှိသေးတယ်၊
တရားခံလို့ မစွပ်စွဲသေးတာပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီဗျာ”
မားကျန်က မျက်နှာတည်ကြည်လိုက်သည်။
“မင်း ဝမ်းသာမနေနဲ့ဦး၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အခုလိုလာပြီး
ပြေးသိတော့ ငါကျေနပ်အောင် မဖြေရှင်းနိုင်သေးတော့”

သိမ်းငှက် (ပ) ❖ ၁၂၅

ထိုလူသည် အေးတိအေးစက် ပြုံးလိုက်သည်။
“ရပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဖမ်းချင်သင်လည်း ဖမ်း
နိုင်ပါတယ်”
မားကျန် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
သူသည် ထိုလူငယ်အား အတန်ကြာ ကြည့်လိုက်ပြီး...
“မင်းကို ငါမဖမ်းသေးပါဘူးကွာ၊ ကနေ့ မင်းငါ့ကို စောင့်
နေတာ ဒီအတွက်ပဲလား”
“မဟုတ်သေးဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ပြောစရာနှစ်ခု ရှိနေပါတယ်”
“ပြောပါ”
“ပထမတစ်ခုက သူဌေးကြီး ‘ချ’ ကိုသတ်တဲ့လူဟာ သိမ်း
ငှက်မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ရှင်းပြချင်တာပါ၊ ဒုတိယတစ်ချက်က
တော့ လူတစ်ယောက်ကို သွားတွေ့ဖို့ တိုက်တွန်းချင်လို့ပါ”
“ဘယ်သူ့ကို သွားတွေ့ရမှာလဲ”
“ယိုလိမ်လုံ ကိုပါ”
“ယိုလိမ်လုံဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”
“မြို့ရဲ့အနောက်ဘက်ဈေးက တီးဝိုင်းအဆိုတော်ပါ”
“အဆိုတော် ဟုတ်လား”
“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”
“သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ သွားတွေ့ရမှာလဲ”
“ခင်ဗျားအတွက် အကျိုးရှိမှာပါ”
“မင်းပြောတာ သေချာရဲ့လား”
“သေချာပါတယ်ဗျာ”

၁၂၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“အေး...ဘာမှအကြောင်းမထူးယင်တော့ မင်းရဲ့ခေါင်းဟာ
လည်ပင်းပေါ်မှာ ရှိဖို့တော့ ခဲယဉ်းလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ကြိုတင်ပြောခဲ့
ပါရစေ”

“စိတ်ချပါ”

မားကျန်သည် သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ...ကောင်းပြီ၊ မင်းသွားနိုင်တယ်”

လူငယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီမှာ ရှိနေဦးမယ်၊ ခင်ဗျားပဲသွားပါ”

မားကျန်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး...

သူ၏စားသောက်ဖွယ်ရာ ကျသင့်ငွေကို ပေးလိုက်သည့်
အပြင် ထိုလူငယ်စားသောက်သမျှ အဖိုးအခကိုလည်း ပေးချေလိုက်
လေသည်။

ထို့နောက်...

ဆိုင်ခန်းထဲမှ လှမ်းထွက်လာလေသည်။

သိမ်းနက် (၁) ❖ ၁၂၇

မားကျန်သည် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသောအခါ...
လူသုံးယောက်သည် ဆိုင်ထဲသို့ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ဝင်သွား
သည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

မားကျန်သည် စိတ်ထဲ၌ သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာသဖြင့်...

ခြေလှမ်းရပ်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူသုံးယောက်သည် ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့်...

သူတို့၏မျက်လုံးများသည် ဆိုင်ထဲသို့ ဝေ့ယမ်းရှာဖွေကြည့်
နေကြလေသည်။

နောက်ဆုံး...

သူတို့၏မျက်လုံးများသည် မျက်နှာအလွန်ဖြူဖွေးသော
လူငယ်ထံသို့ စုရုံးရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ထိုလူငယ်သည် လူသုံးယောက်က သူ့အားဝိုင်းရံကြည့်နေ
သည်ကို သိထားသော်လည်း ကူ၍မပျက်ပါ။

အရက်ကိုသာ အေးဆေးစွာ သောက်နေ၏။

ထိုလူသုံးယောက်သည် လူငယ်ထံသို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ
လျှောက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်...မင်းရဲ့နာမည်က မျက်နှာဖြူမုစန့် မဟုတ်
လား”

ထိုလူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်
၏။

လူငယ်သည် သူတို့အား ပြန်လည်မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်း
ကို မသိမသာညှိတ်ပြလိုက်သည်။

၁၂၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“မင်း ထလိုက်စမ်း”

လူငယ်သည် အနည်းငယ်မျှပင် မလှုပ်ပါ။

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ထရမှာလဲ”

“မင်းကို ငါတို့က ရန်ရှာနေတာကွ၊ နားလည်လား”

လူငယ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ရန်မူချင်မူပါ။ ကျုပ်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်မမူပါဘူး”

“အောင်မာ လူပါးဝလို့”

လူသုံးယောက်အနက် အရပ်ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း ရှိသော လူတစ်ယောက်က သူ၏ကြီးမားသောလက်သီးဖြင့် ထိုလူငယ်၏ ခေါင်းပေါ်ကို ထုချလိုက်လေသည်။

တစ်ချိန်လုံး ရပ်ကြည့်နေသော မားကျန်သည် ရင်ထိတ်သွား၏။

သို့သော်...

သူ၏စိုးရိမ်မှုသည် တဒင်္ဂအချိန်အတွင်း ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“ဇုန်း”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ စားပွဲမှာ ကျိုးပဲ့သွားလေသည်။ ဟင်းလျာပန်းကန်များသည် အစိပ်စိပ်ကွဲသွားလေ၏။

ထိုလူ၏လက်သီးသည် မုစန့်အား မထိဘဲ စားပွဲကိုသာ ထိုးမိသွားသည်။

မုစန့်သည် ထိုလူသုံးယောက်၏နောက်တွင် အေးဆေးစွာ

သိမ်းငှက် (ပ) ❖ ၁၂၉

ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မားကျန်သည် ဒုတိယအကြိမ် ရင်ထိတ်သွားသည်။

“မုစန့်မှာ ဤမျှသိုင်းပညာအဆင့် မြင့်မည်ကို မထင်မိခဲ့ပါချေ။

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့...ခင်ဗျားရဲ့ လက်သီးက အတော်ပြင်းသားပဲ”

မုစန့်၏အသံသည် အေးဆေးပြီး အေးစိမ့်နေ၏။

ထိုလူသုံးယောက်တို့သည် နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သူတို့၏မျက်လုံးများသည် အံ့သြထိတ်လန့်နေသည်။

သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်များသည် မလှုပ်မယှက်ဘဲ ရပ်နေကြလေသည်။

မည်သူကမှ စတင်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဝံ့တော့ပါ။

အတန်ကြာမှ...

“မုစန့်”

လူသုံးယောက်အနက် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသောလူက အသံထွက်လာသည်။

“မင်းက သိုင်းသိမားတစ်ယောက်ပဲကိုး”

“ဘာလဲ...ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို မထိုးမိလို့ မကျေနပ်ဘူးလား”

“ဒီမှာ မုစန့်...ကျုပ်တို့က မင်းကိုမနိုင်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

၁၃၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆရာကြီးက မင်းကိုခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်၊ အဲဒါမင်းက မလိုက်ဘူးဆိုယင် ကျုပ်တို့ကို ဆရာကြီးက အပြစ်ပေးမှာပဲ၊ အဲဒီတော့...”

မုစန့်သည် သူ၏နေရာသို့ ပြန်လည်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ သူသည် လက်ကာပြု၍ ဟန့်တားလိုက်ပြီး...

“ကျုပ် နားလည်ပြီ၊ ဆက်မပြောနဲ့ ကျုပ်ဒီမှာရှိတယ်၊ မင်းတို့ရဲ့ ဆရာကြီးကို ပြန်ပြောလိုက်... ကျုပ်ကို တွေ့ချင်ယင် လာခဲ့ပါလို့ ထိုလူသုံးယောက်တို့သည် အချင်းချင်း အပြန်အလှန်ကြည့်လိုက်ပြီး...”

“ကျုပ်တို့ ဆရာကြီး လာတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားကို မတွေ့ယင်ကော”

“ကျုပ် စောင့်နေမယ်၊ ခင်ဗျားတို့သာ အိမ်နီးဆုံးပြန်ပြောပါ”

“ကျုပ်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ထိုလူသုံးယောက်တို့သည် ဤသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ဆိုင်ထဲမှ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

ဆိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၃၁

မားကျန်သည် ဆိုင်ထဲသို့ပြန်လည် လှမ်းဝင်လာလေသည်။

သူသည် မုစန့်ရှေ့သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

မုစန့်သည် သူ့အား တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မပြန်သေးပဲကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မပြန်သေးတာလဲဗျ”

“ဒီဆိုင်ထဲမှာ လူသတ်မှု ထပ်ပြီးဖြစ်သွားမှာကို မကြည့်ချင်လို့ပေါ့”

မုစန့်က ပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ... ကျုပ်က မသေနိုင်သေးပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်နေမှဖြစ်မယ်”

မုစန့်၏အလွန်ဖြူဖွေးနေသော မျက်နှာသည် သွေးရောင်များပင် သန်းလာသည်။

သူသည် ကျေးဇူးတင်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် မားကျန်အား ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျား... ခင်ဗျားစိတ်ချပါ၊ ကျုပ်ကိုကျုပ်က ကွယ်နိုင်ပါတယ်ဗျာ”

“ကျုပ်က မသွားဘူးဆိုယင်ကော”

“ခင်ဗျားမှာ ယိုလိမ်လုံဆီကိုသွားဖို့က ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား... ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာအချိန်အကုန်ခံပြီး နေမှာလဲဗျာ”

မားကျန်သည် သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

၁၃၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကဲ...ကျုပ်သွားမယ်၊ မင်းအသက်ရှင်နေတာကိုပဲ ကျုပ်တွေ့ချင်တယ်”

မုစန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါဗျာ..ကျုပ် မသေနိုင်ပါဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

မားကျန်သည် စကားကိုဆက်မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာလေတော့သည်။

ဖုတ်တိတ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်....

အမှန်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုသည်မှာ များသောအားဖြင့် ပြဇာတ် ဗို့မဟုတ် ကွက်စိပ်ကိုပြောပြသည့် အစီအစဉ်များ ရှိတတ်ကြပါသည်။

ဖုတ်တိတ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာမူ အဆိုတော်များဖြင့် လာရောက်စားသောက်ကြသော ပရိသတ်များအား ဧည့်ခံဖြေဖျော်ပေးလေသည်။

မားကျန်သည် ဖုတ်တိတ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ....

ယိုလိမ်လုံသည် စင်မြင့်ပေါ်၌ သိဆိုနေပြီဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်သည် မားကျန်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကပျာကယာကြိုဆို၍ နေရာချထားပေးလိုက်လေသည်။

သိမ်းငုတ် (၁) ❖ ၁၃၃

“အစ်ကိုကြီး...ကနေ့ အတော်အားနေပါလားဗျာ၊ တစ်ခါမှ မလာဖူးဘဲ လာတယ်ဆိုတာ အမှူး...”

“အို...မဟုတ်တာ”

မားကျန်သည် ဆိုင်လုလင်၏စကားကို ဟန့်တားလိုက်၏။

“ကျုပ်က အမှိုက်စွန့်လာတာ မဟုတ်ဘူး...ယိုလိမ်လုံရဲ့တေးသံကို လာပြီး နားထောင်တာကွ”

ဆိုင်လုလင်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား ဟဲ ဟဲ နားထောင်ပါဗျာ...တော်ကြာ စွဲသွားယင် ခက်မယ်နော်”

မားကျန်သည် ငွေဒင်္ဂါးတစ်ပြားကို ထုတ်ယူ၍ ဆိုင်လုလင်၏လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ယိုလိမ်လုံနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ တွေ့ချင်တယ်..မင်းဆောင်ရွက်ပေးစမ်းပါကွာ”

ဆိုင်လုလင်သည် ငွေဒင်္ဂါးတစ်ပြားကိုယူ၍ မားကျန်အား အံ့သြစွာဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

မားကျန်က ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဘာလဲ မင်းက လုပ်မပေးချင်ဘူးလား”

ဆိုင်လုလင်သည် ကပျာကယာ ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် ငွေဒင်္ဂါး ကိုအိတ်ထဲသို့ ကမန်းကတန်း ထည့်လိုက်ပြီး...

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ..ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါမယ်ဗျာ...ကံထိုင်ပါဦး”

အဆိုတော် ယိုလိမ်လုံ

အဆိုတော် ယိုလိမ်လုံသည်...
 စင်မြင့်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး သူ၏အနားယူသော အခန်းထဲ
 သို့ လှမ်းဝင်လိုက်သောအခါ...
 မားကျန်အား တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 ဆိုင်လုလင်က ကြိုတင်ပြီး အကြောင်းကြားထားသော
 ကြောင့်လည်း သူမက အံ့သြခြင်းမရှိခဲ့ပါ။
 မားကျန်သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး...
 “ခင်ဗျားက ယိုလိမ်လုံ မဟုတ်လား”
 “ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ပါ”
 “ဟုတ်ကဲ့...ထိုင်ပါရှင်”
 မားကျန်က ပြန်လည်ထိုင်ချလိုက်သည်။
 သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ယိုလိမ်လုံအား အကဲခတ်ကြည့်နေ
 သည်။
 ယိုလိမ်လုံမှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသည်။
 သို့သော် အလွန်လှပ ချောမောနေသေး၏။
 သူမသည် မားကျန်ရှေ့၌ ထိုင်ချလိုက်ပြီး...
 “ရှင်နဲ့ အရောင်းအဝယ်တစ်ခု ဆွေးနွေးဖို့ လူတစ်ယောက်
 က ကျွန်မကို ခိုင်းထားပါတယ်”
 “ဗျာ...အရောင်းအဝယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က ကုန်
 သည်မှ မဟုတ်ဘဲ”
 ယိုလိမ်လုံက ပြုံးလိုက်သည်။
 “ဒီလိုပါရှင်...လူတစ်ယောက်က ရှင်ကို ပီကင်းမြို့တော်မှာ
 သုံးလ သွားနေပေးပါလို့ ကျွန်မကို ပြောခိုင်းလိုက်ပါတယ်ရှင်”
 မားကျန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
 “ဘာပြောတယ်...ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ပီကင်းကိုသွားရမှာ
 လဲ၊ ကျုပ်မှာ တာဝန်နဲ့ဝတ္တရားတွေက အများကြီးရှိ နေသေးတယ်
 ဗျာ”
 “ဟုတ်ပါတယ်ရှင်...တာဝန်ဝတ္တရားတွေကို ခဏခွင့်ယူလိုက်
 ပါရှင်...ရှင်က ပီကင်းမှာ ဟိုတယ်ကြီးနဲ့နေရမယ်၊ အကောင်းဆုံး

၁၃၆ ❖ မိုးကျော်သူ

အစားအစာတွေကို စားရမယ်၊ ရှင့်အနားမှာလည်း ကျွန်မရှိတယ်၊ သုံးလပြည့်တာနဲ့ ရှင့်လက်ထဲကို ငွေတစ်သိန်း ရောက်လာလိမ့်မယ် ရှင့်”

မားကျန်၏ မျက်ခုံးမွေးအစုံသည် ပို၍ပင် ကုပ်သွားလေသည်။

“ကျုပ်က တော်တော်ကို ကံကောင်းနေပါလားဟေ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်...ကဲ...ရှင် လက်ခံမယ် မဟုတ်လား”

“နေပါဦးလေ...ကျုပ်အပေါ်မှာ စေတနာကောင်းထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်သူလဲဆိုတာကို ပြောဦးမှပေါ့”

“ဒါကို သိဖို့မလိုပါဘူးရှင်...သူ့...ဘယ်သူလဲဆိုတာကို ကျွန်မလည်း မသိဘူး”

မားကျန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူတို့ စိတ်ကူးလွဲပြီ ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရှင်”

“ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲ ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ...ကျုပ်ကို ပီကင်းပို့လိုက်ယင် သူတို့ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ရမယ် ထင်တာဟာ ရယ်စရာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ ကျွန်မ နားမလည်ဘူးရှင့်၊ ရှင်က လက်ခံမလား လက်မခံဘူးလားဆိုတာကိုပဲ ကျွန်မသိချင်တယ်”

“နေပါဦး...ခင်ဗျားက အခုလိုပြောပေးတာ ဘာအကျိုးရှိလို့လဲ”

“ကျွန်မက ပြောပေးခဲ့အတွက် ငွေငါးထောင်ရမယ်ရှင့်”

သိန်းဇော် (ပ) ❖ ၁၃၇

မားကျန်သည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“အေးလေ...ခင်ဗျားကသာ ကျုပ်ရဲ့စကားကို နားထောင်မယ်ဆိုယင် ငွေငါးထောင်ရစေမယ်”

“ဒါဖြင့် ပြောပါရှစ်”

“ဒီလိုပါ...ခင်ဗျားကို ပြောနိုင်လောက်တဲ့လူက ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ပြောပြယင် ခင်ဗျား ဆုငွေငါးထောင်ကို ရစေရမယ်ဗျာ”

“ကျွန်မ ပြောပြီးပြီ...ကျွန်မ မသိပါဘူးလို့”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက သူ့ကိုဘယ်လိုလုပ် အကြောင်းပြန်မလဲ”

“ဒါကတော့ ကျွန်မနဲ့ဆက်သွယ်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ ရှိနေလို့ပေါ့”

“ဘယ်လိုဆက်သွယ်သလဲ”

“မပြောပါရစေနဲ့ရှင်...ကျွန်မကို ငွေတစ်ရာပေးထားလို့ပါ...အလုပ် အောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ၊ မအောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ ဒီငွေကို ပြန်ပေးစရာမလိုဘူး၊ ဒါပေမယ့် လျှို့ဝှက်ချက်ကိုတော့ ထုတ်ဖော်မပြောရဘူးတဲ့”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဖမ်းချုပ်နိုင်တယ် ဆိုတာကိုကော ထည့်ပြီး စဉ်းစားပါဦး”

“အို...ရှင်ကလည်း ကျွန်မကို ဖမ်းချုပ်လို့လည်း အကျိုးမရှိပါဘူးရှင်”

မားကျန်သည် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

သူသည် နည်းပရိယာယ်ကို ပြောင်းလဲရလိမ့်မည်ဟုလည်း တွေးမိလေသည်။

“ကပါလေ...ကျုပ် လက်ခံလိုက်မယ်”

ယိုလိမ်လုံက ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟင်...ရှင်က တကယ်ပြောနေတာလားရှင်”

“တကယ်ပေါ့...ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့်...ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျုပ်နဲ့သိမ်းငှက် တွေ ဆုံဖို့ လုပ်ပေးပါ”

“ရှင်...သိမ်းငှက်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“သိမ်းငှက်ဟာ ဘာလဲဆိုတာ သူတို့သိပါတယ်၊ ဒီအတိုင်း
သာ ပြောလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

“ဒါဖြင့်...တို့ ဘယ်တော့မှ ပြန်ဆုံကြမလဲ”

“မနက်ဖြန် စောစောပေါ့”

“ကောင်းပါပြီလေ”

မားကျန်သည် တိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာ
သွားလေတော့သည်။

မားကျန်သည် တပ်ဖွဲ့ရုံးသို့ ပြန်သွားခြင်းမရှိပါ။

သူသည် အမှောင်ထုကို ကွယ်၍ ယိုလိမ်လုံ၏နေရာသို့
စောင့်ကြည့်နေ၏။

သို့သော်...

ယိုလိမ်လုံသည် အပြင်သို့ထွက်လာသည်ကို လုံးဝမတွေ့
ရပါ။

မားကျန်က တွေဝေသွားသည်။

“အင်း...ဒီအမျိုးသမီးက ဘာတွေရှုပ်နေမှန်းမသိဘူး”

ဟုလည်း ကြိုက်၍ ရေရွတ်မိလိုက်လေသည်။

သူသည် ခြံထဲသို့ ထပ်မံဝင်သွားသည်။

ဆိုင်လုလင်သည် ကုလားထိုင်များ သိမ်းဆည်းယင်...

“သူ အိပ်နေပါပြီ ခင်ဗျာ”

မားကျန်သည် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ တပ်ဖွဲ့ရုံးသို့
ပြန်သွားရလေတော့သည်။

၁၄၀ ❖

မိုးကျော်သူ

သိမ်းငှက်နဲ့တွေ့ဖို့

ယိုလိမ်လို့သည် မအိပ်သေးပါ။

သူသည် မားကျန်၏လှုပ်ရှားမှုကို တိတ်တဆိတ်အကဲခတ်
နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။မားကျန် တကယ်ပြန်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်
နှင့်ပင်...အဖြင်ဘက်သို့ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ထွက်လာလေ
တော့သည်။

ထိုစဉ်...

ဝေါတစ်စင်းသည် သူမရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

သူမသည် ဝေါစင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်နှင့် ဝေါစင်

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၄၁

ထမ်းသော လူနှစ်ယောက်သည် ပြေးလွှားကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာ
လာလေတော့သည်။

ထိုဝေါစင်၏ နောက်တွင်...

လူသုံးယောက် ခြံရံ၍ လိုက်ပါသွားလေသည်။

◆ ◆ ◆

ဝေါစင်သည်...

လမ်းကြားနှစ်ခု သုံးခုမျိုးကွေ့ပြီးနောက် အလွန်ကြီးကျယ်
ခန်းနားသော ခြံဝင်းတစ်ခုထဲသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။ထမ်းစင်သည် နောက်တက်ဆောင်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ်
ဝင်သွားသည်။မီးရောင်ထိန်လင်းသော အခန်းတစ်ခု ရှေ့တွင် ရပ်တန့်သွား
လေသည်။ယိုလိမ်လို့သည် အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် အ
ကဲလေးဆယ်ခန့်ရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူမအား
၍ဆိုနေ၏။

“ဪ...ရောက်လာမှကိုး ထိုင်ပါ...ထိုင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ယိုလိမ်လို့က ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

“တွေ့ခဲ့ပါတယ်ရှင်”

၁၄၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“သူက ဘယ်လိုအဖြေပေးသလဲ”

“ပထမတော့ သူက လက်မခံပါဘူး၊ ကျွန်မ ကြိုးစားပြီး ပြောမှ လက်ခံလိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

“သူက တစ်ခုတောင်းဆိုထားတယ်”

“ဘာများလဲ”

“သူ ပိုင်းမသွားမီ သိမ်းငှက်နဲ့တွေ့ဖို့ စီစဉ်ပေးပါလို့ ပြောပါတယ်”

“ရှင်...သိမ်းငှက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

အမျိုးသမီးသည် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“အင်း...သူက ငါတို့ကို အထင်လွဲနေပြီထင်တယ်”

ယိုလိမ်လုံက သူမအား မော့ကြည့်နေ၏။

အမျိုးသမီးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလက်သည်။

“ညည်းက သူ့ကိုပြောလိုက်ပါ၊ တို့ကိစ္စနဲ့ သိမ်းငှက်ဟာ ဘယ်လိုမှမပတ်သက်ပါဘူးလို့”

ယိုလိမ်လုံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ် အမကြီး၊ သူက စကားတစ်ခွန်းပြော ယင် တော်စံာ် ပြင်ခဲတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

အမျိုးသမီး၏မျက်နှာသည် ဒေါသရောင်သန်းလာသည်။

“ငါမှာထားတဲ့အတိုင်း သွားပြောပါ၊ ကျန်တာ နင်နဲ့ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၄၃

ယိုလိမ်လုံက ပန်းတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ ကျွန်မ ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

သူမသည် ယင်းသို့ပြောပြီး အမျိုးသမီးအား နှုတ်ဆက်ကာ ခြံဝင်းထဲမှ ထွက်ခွာလာသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်၍နေ ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

မီးရောင်များမရှိတော့သည့်အတွက် မှောင်မည်းနေသည်။

ယိုလိမ်လုံသည် သူမ၏အခန်းဝသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူမ ထွက်ခွာလာစဉ်တုန်းက အခန်းကို သော့ဖြင့် သေချာ စွာပိတ်ခဲ့သည်ကို မှတ်မိသည်။

ယခုမှာမူ....

အခန်းသော့မှာ ပွင့်နေပြီဖြစ်ပါသည်။

သူမသည် တံခါးတွန်း၍ အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေ သည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ မှောင်မဲနေ၍..

သူမသည် မည်သည့်အရာကိုမျှ မမြင်ရပါ။

သူမသည် အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိရသဖြင့် အခန်းထဲမှ ပြန်လည်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

၁၄၄ ❖ မိုးကျော်သူ

သို့သော်...

သူ နောက်ကျသွားပြီဖြစ်ပါသည်။

အလွန်သန်မာသော လက်တစ်ဘက်သည် သူမ၏လည်
ပင်းကို သိုင်းဖက်ထားပြီး..အခြားလက်တစ်ဘက်သည် သူမ၏ပါးစပ်ကို ပိတ်ထား
လိုက်သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့”

ချိုသာပျော့ပျောင်းသော အသံတစ်ခုက သူမနားထဲသို့
တိုးဝင်လာသည်။“ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဘာမှမလုပ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်မေးချင်တဲ့စ
ကား တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းရှိနေလို့ပါ၊ ပြောမယ် မဟုတ်လား”

ယိုလိမ်လှသည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

သူမ၏ပါးစပ်အား ပိတ်ထားသောလက်ကို ပြန်လည်ရှုရှုတ်
သွားသည်။

“ကျွန်မ...ကျွန်မ မီးထွန်းပါရစေ”

“မလိုဘူး”

သူမ၏လည်ပင်းအား သိုင်းဖက်ထားသော လက်မှာကား
မလွှတ်သေးပါ။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ် ဘယ်သူဆိုတာက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျုပ်မေးခွန်း
ကို မှန်မှန်ဖြေဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ်၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားလိမ်
လည်ဖြေမယ်ဆို ယင် အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၄၅

သိထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...မေးပါ”

“ပထမ ခင်ဗျားနဲ့မားကျန်တို့ ဆွေးနွေးတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်သူ
ကဆက်သွယ်ပေးသလဲ”

“မျက်နှာဖြူမှစနဲ့ပါ”

“ဒုတိယ ခင်ဗျား ဘယ်ကိုသွားတာလဲ”

“ဘယ်နေရာလဲဆိုတာ ကျွန်မရောက်သွားပေမယ့် ကျွန်မ
မသိပါဘူးရှင်”

“ထားပါတော့လေ၊ မင်း ဘယ်သူနဲ့သွားတွေ့တာလဲ”

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ”

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအမျိုးသမီးက အသက်လေးဆယ်
ကျော် ရှိပါတယ်၊ နောက်ပြီး တော်တော်ကိုချောပါတယ်”“ဟုတ်ပြီ...သူ့မျက်နှာမှာ မုည့်တစ်လုံးရှိတယ် မဟုတ်လား”
ယိုလိမ်လှသည် အသေအချာ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

မှောင်ထဲမှလူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျုပ်သိပြီ...သူက ပဲနီသခင်မပဲဖြစ်ရမယ်”

ယိုလိမ်လှသည် ထိုထူးဆန်းသောနာမည်ကို ကြားလိုက်ရ
သော်လည်း...

သူမသည် မည်သို့မှ အံ့သြခြင်းမရှိပါ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ..အခုလိုလာပြီး နှောင့်ယှက်ရတာ ဝမ်း

၁၄၆ ❖ မိုးကျော်သူ

နည်းပါတယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကနေ့ညကိစ္စကို အိပ်မက် မက်သလိုပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ထိုလူသည် စာရွက်ကလေးတစ်ခုကို သူမလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကတော့ ကျေးဇူးရှိယင် သိတတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကိုသစ္စာမောက်ယင်တော့ ကျုပ်က တုံ့ပြန်တတ်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

သူမ၏လည်ပင်းသို့ သိုင်းဖက်ထားသောလက်ကို လွှတ်ချလိုက်လေသည်။

ယိုလိမ်လုံသည် အတန်ကြာ ရပ်နေသေးသည်။

သူမနောက်က အသံလုံးဝ မကြားရတော့မှ....

သူမ လှုပ်ရှားဝံ့လေသည်။

စားပွဲပေါ်မှ မီးအိမ်ကိုထွန်းညှိလိုက်သောအခါ အခန်းထဲတွင် လူတစ်ယောက်မှ မရှိတော့သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူမသည် အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီး..

ကုတင်ပေါ်တွင် အားအင်ချိနဲ့စွာ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

အတန်ကြာမှ...

သူမသည် လက်ထဲမှ စက္ကူအား ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားသည်။

ထိုစာရွက်သည် တစ်ထောင်စာနဲ့ ငွေလွှဲလက်မှတ် ဖြစ်နေပေသည်။

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၄၇

ယိုလိမ်လုံသည် ဝမ်းသာသွားသည်။

တစ်ထောင်ဟူသောငွေသည် နည်းသောငွေ မဟုတ်ပါ။

မိမိအား ငွေတစ်ထောင်ပေးနိုင်သော လူစုမှာ မည်သူနည်း။

သူမသည် ကြိုးစား၍တွေးနေ၏။

ရုတ်တရက်...

သူမသည် ထခုန်မတတ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင်...သူက သိမ်းငှက်ပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဟုတ်ပြီ...သိမ်းငှက်ပဲဖြစ်ရမယ်”

◆ ◆ ◆

နေရောင်ခြည်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ထိုးဝင်လာသည်။

မျက်နှာပေါ်သို့ နေရောင်ခြည် ထိုးမိလာသောကြောင့် ယိုလိမ်လုံသည် အိပ်ရာမှနိုးလာလေသည်။

သူမသည် အိပ်ရာမှထပြီး မျက်နှာသစ်၍ အပြင်ဘက်ထွက်လာသောအခါ...

မားကျန်သည် ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“စောလှချည်လားရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျုပ်သတင်းလာမေးတာပါ။ ဘယ်နှယ်လဲ”

ယိုလိမ်လုံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သိမ်းငှက်နဲ့တွေ့ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ သူတို့ကပြောတယ်”

၁၄၈ ❖ မိုးကျော်သူ

မားကျန်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်...ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

“နေပါဦးရှင်၊ မနေ့ကမေးထားတဲ့ကိစ္စ ရှင်လက်ခံမယ် မဟုတ်လား”

“ကျုပ် လက်ခံချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အထက်အရာရှိကို ခွင့်တောင်းလို့ရမရဆိုတာ အခြေအနေကြည့်ရဦးမယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ ဘယ်လိုအကြောင်းပြန်လိုက်ရမလဲ”

“ညအထိစောင့်ပေါ့၊ ကျုပ်စကားပြန်ပါမယ်”

မားကျန်သည် လှည့်၍ထွက်မည်အပြုတွင်...

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ကြမ်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

တစ်ထောင်တန် ငွေလွှဲလက်မှတ်တစ်ရွက်ကို တွေ့မိလိုက်

လေသည်။

ငွေလွှဲလက်မှတ်သည် ‘ဟွာထိုင်’ ငွေတိုက်မှ ငွေလက်မှတ်ဖြစ်ကြောင်း သူသိလိုက်ရသည်။

ယိုလိမ်လိုသည် မားကျန်မျက်လုံးကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်လိုက်တော့မှ...

သူမ၏ငွေလွှဲလက်မှတ်ကျနေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်လေ၏။ သူမသည် ကပျာကယာ ကောက်ယူလိုက်ရာ...

မားကျန်သည် မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်၍ လှည့်ကာထွက်သွားလေတော့သည်။

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၄၉

မားကျန်သည် တပ်ဖွဲ့ရုံးသို့ မပြန်ပါ။

ဟွာထိုင်ငွေတိုက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့၏ လစာငွေများသည် ဟွာထိုင်ငွေတိုက်မှ ထုတ်ပေးနေရသဖြင့်...

မားကျန်သည် ငွေတိုက်မှူးနှင့် အလွန်ရင်းနှီးလေသည်။

“ဟင်...မားကျန် လမှမကုန်သေးဘဲ ခင်ဗျားဘာကိစ္စလာတာလဲဗျ”

ငွေတိုက်မှူးက မားကျန်အားဆီး၍နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ကျွန်တော် လစာထုတ်ဖို့ လာတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်”

“ကျွန်တော် ကိစ္စနည်းနည်းရှိလို့ပါ”

“ကဲ...အခန်းထဲကြပါ”

ငွေတိုက်မှူးသည် သူ့အခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ငွေတိုက်မှူးသည် စားပွဲပေါ်မှ ခေါင်းလောင်းကို တစ်ချက် လှုပ်ခါလိုက်သည်။

မကြာပါချေ။

အသက် ၆၀ ကျော်ရှိ အဘိုးအိုတစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

ငွေတိုက်မှူးသည် စက္ကူတစ်ရွက်ပေါ်တွင် ငွေလွှဲလက်မှတ် အမှတ်ကို ရေးသားပြီး လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“အဲဒီငွေလွှဲလက်မှတ်ပိုင်ရှင် ဘယ်သူဆိုတာ စာရင်းကြည့် လိုက်စမ်းပါဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ထိုအဘိုးအိုသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး စာရွက်ကလေးယူ ချီထွက်ခွာသွားလေသည်။

မကြာပါချေ။

အဘိုးအို ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာလေသည်။

“ဒီငွေလွှဲလက်မှတ်မှာ ပိုင်ရှင်ရဲ့အမည်ရေးမထားပါဘူး ဆရာ”

ငွေတိုက်မှူးက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ပိုင်ရှင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ မသိဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သူက ဒီမြို့ကလူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခန့်သည်

စွန့်ကန်သွားသော အလုပ်သမား

အခန်းတံခါး ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီးနောက်...

“ကဲ...ဆိုပါဦး ဘာကိစ္စများ အရေးကြီးနေလို့လဲ”

မားကျန်က ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့တိုက်ကနေ တစ်ထောင်တန်ငွေလွှဲလက်မှတ် တစ်စောင် ထုတ်ပေးတာတွေ့ရတယ်၊ အဲဒီငွေလွှဲလက်မှတ်ပိုင်ရှင် ဘယ်သူဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

“ငွေလွှဲလက်မှတ် အမှတ်စဉ်ကော သိသလားဗျ”

“သေချာတော့ မမှတ်မိဘူး၊ ဒါပေမယ့် (က-၁၈၉)လို့ ထင် တာပဲ”

“ဟာ...ဒါဆို လွယ်ပါတယ် ခဏထိုင်ပါ”

၁၅၂ ❖ မိုးကျော်သူ

တစ်ယောက်ပါ။ ငွေယူရမှာလေးနေလို့ ငွေတိုက်မှာလာပြီး တစ်
ထောင်တန်ငွေလွှဲလက်မှတ် (၅) ခုကိုလဲယူသွားတာပါခင်ဗျာ”

မားကျန်သည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“နေပါဦး သူငွေလာပေးတဲ့အခါ တစ်ယောက်ထဲလား ဘယ်
သူများပါသေးသလဲ”

အဘိုးအိုသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ငွေသေတ္တာကို ဝိုင်းကူသယ်တဲ့ လူငယ်တွေက
တွေ့ စွန်ကီဆန်ဆိုင်က အလုပ်သမားဆိုတာတွေ မှတ်မိလိုက်ပါ
တယ်”

မားကျန်၏မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းလက်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျား သေချာတယ်နော်”

ငွေတိုက်မှူးက ပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ ကျုပ်တို့စားရင်းကိုင်ကတွေ့ သိပ်ပြီး မှတ်ဉာဏ်
ကောင်းပါတယ်”

မားကျန်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

သူသည် ဟာထိုင်ငွေတိုက်မှ ထွက်လာသောအခါ...

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ပြုံးယောင်သန်းနေ၏။

မည်သို့ဆိုစေ...

သူသည် သဲလွန်စတစ်ခု ရလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလော။

သုကြွယ်

စွန်ကီဆန်ဆိုင်သည် ပူးတင်းမြို့၌ အကြီးဆုံးသော ဆန်
ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်ပါသည်။

မားကျန်သည် စွန်ကီဆန်ဆိုင်အကြောင်းကို သေချာလေ
လာသောအခါ...

စွန်ကီဆန်ဆိုင်သည် အစိုးရဌာနအသီးသီးကို ရိက္ခာများ
ပေးသွင်းသော ဆန်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရလေသည်။

အထူးသဖြင့် အသတ်ခံရသော မန်ချူးဘုရင်ခံသည် ဤ
ဆန်ဆိုင်နှင့်အလွန်ရင်းနှီးပြီး ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားကြသည်ကို
သူလေ့လာမိလိုက်လေသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် သူတွေ့ရှိထားသော သဲလွန်စမှာ ကြီးမား

၁၅၄ ❖ ခိုးကျွန်သူ

သောအောင်မြင်မှုတစ်ရပ်ဖြစ်သည်ကို သူနားလည်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

မားကျန်သည် ရရှိထားသော သတင်းအားလုံးတို့ကို အသေးစိတ် အစီရင်ခံစာရေးပြီးလျှင်...

ထောက်လှမ်းရေးမှူး တုအင်းထံသို့ တင်ပြလိုက်လေသည်။

တုအင်းသည် ထိုအစီရင်ခံစာကို အသေအချာ လေ့လာပြီးနောက်...

ဤသဲလွန်စအတိုင်း ဆက်လက်အရေးယူ ဆောင်ရွက်သွားရန် အာဏာကုန်လွှဲပေးလိုက်လေသည်။

ယခု....

မားကျန်သည် စွန်ကီဆန်ဆိုင်သို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

သူသည် ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ချန်းချင်းနှင့် တိုက်ရိုက်တွေ့ဆုံလိုက်လေသည်။

ပိုင်ရှင်ချန်းချင်းသည် အသက် ၂၅-၂၈ နှစ်ခန့်ရှိသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် အလွန်ရှူးရှပြီး ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော အရိပ်အယောင်ရှိသည်ဟု ခန့်မှန်းရလေသည်။

“ထောက်လှမ်းရေးက မားကျန်ကြွပါခင်ဗျား...ကြွပါ”

ချန်းချင်းသည် ဟန်ဆောင်သောအပြုံးဖြင့် ကြိုဆိုလိုက်လေသည်။

ဆိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၅၅

“ဟုတ်ကဲ့...ကိစ္စနဲ့နိဂိုလို့ အခုလိုလာပြီး နောင်ယက်ရတာ သည်းခံပါခင်ဗျာ”

“အို...ဘယ်လိုကိစ္စရှိရှိ ပြောသာပြောပါ။ အားမနာပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...ဒီလိုပါ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀) ရက်လောက်က ဟွာထိုင်ငွေတိုက်ကို ငွေငါးထောင် သွင်းသွားတဲ့လူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နံနံမေးချင်လို့ပါ”

ချန်းချင်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ငွေငါးထောင် သွင်းသွားတဲ့ကိစ္စဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ချန်းချင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ဗျာ ကျုပ်တို့ကတော့ ခဏခဏသွင်းနေတာပဲ၊

အဲဒါ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ခင်ဗျားတို့သွင်းတဲ့ငွေ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့်...”

“လူတစ်ယောက်က ငွေငါးထောင်သွားသွင်းပါတယ်”

ချန်းချင်းက ခေါင်းခါယမ်း၍ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...ခင်ဗျားပြောတာကို ကျွန်တော်ဘယ်

လိုမှ နားမလည်ဘူးဗျာ”

မားကျန်သည် မျက်နှာခပ်တင်းတင်း ထားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနားလည်အောင် ပြောရမယ်ဆိုရင် လူတစ်ယောက်ဟာ ငွေငါးထောင်ကို ဟွာထိုင်ငွေတိုက်ကို သွားသွင်းပါတယ် အဲဒီငွေသေတ္တာကို ယူသွားတဲ့လူဟာ ခင်ဗျားတို့ဆန်ဆိုင်က အလုပ်

၁၅၆ ❖ မိုးကျော်သူ

သမားတွေ ဖြစ်တယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ချန်းချင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒီငွေက ဘယ်လိုပြဿနာစာကနေလို့လဲ ခင်ဗျာ”

“ပြဿနာတော့ မရှိပါဘူးဗျာ၊ ပိုင်ရှင်ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

ချန်းချင်း၏မျက်နှာသည် အနည်းငယ် ပျက်သွားသည်။

“ကျုပ်မပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်လို့ပါ၊ ဒီငွေဟာ တစ်ထောင်တန်ငွေလွှဲလက်မှတ် ၅ စောင်လဲထားပါတယ်၊ အခု အဲဒီငွေလွှဲလက်မှတ်တွေထဲမှာ တစ်ထောင်တန်ငွေလွှဲလက်မှတ်တစ်စောင်ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲ ရောက်နေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ငွေလွှဲလက်မှတ်ရဲ့ပိုင်ရှင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

ချန်းချင်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒီမှာ မားကျွန် အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုယင် ဒီငွေလွှဲလက်မှတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးဘာမှ ပြဿနာမရှိဘူးဆိုတာ ကျုပ်ပြောရဲပါတယ်”

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ”

“အမှန်ပြောရယင် ဒီငွေလက်မှတ်ရဲ့ပိုင်ရှင်ဟာ ကျွန်တော်ပါပဲ”

မားကျွန် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားငွေကိုး၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားငွေတစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ဘယ်သူ့ကိုပေးလိုက်သလဲ”

သိန်းမှတ် (၁) ❖ ၁၅၇

“ဝါးချွေဖုံးကို ပေးလိုက်ပါတယ်”

“ဗျာ”

မားကျွန်သည် အံ့အားသင့်သွားသည်။

အကယ်၍သာ...

ချန်းချင်း၏ငွေလက်မှတ်သည် ယိုလိမ်လုံအား ပေးလိုက်သည်ဟု အဖြေပေးလျှင် သူသည် မည်သို့မျှဆက်လုပ်ရန်အကြောင်း မရှိတော့ပါ။

ယခုမှာကား ချန်းချင်းသည် ငွေလက်မှတ်ကို ဝါးချွေဖုံးအား ပေးလိုက်သည်ဟုပြောသည်။

သူသည် စိတ်ဝင်စားလာလေသည်။

“နေပါဦး ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဝါးချွေဖုံးကို ငွေတစ်ထောင်တောင် ပေးလိုက်ရတာလဲ”

ချန်းချင်းသည် အားတုံအားနာဟန်မူယာ ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုယင် ကျွန်တော်က သူ့ကိုပိုးကြေးပန်းကြေး ပေးတာပါ”

မားကျွန်သည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

◆ ◆ ◆

မားကျွန်သည် ကျင်ဟင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခြံဝင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ဝါးချွေဖုံးသည် အပြင်ထွက်၍ ဟန်ပြင်နေသည်ကို စော့

၁၅၈ ❖ နိုးကျော်သူ

လိုက်ရလေသည်။

“ခင်ဗျား အပြင်ထွက်မလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ရှင်ကိစ္စရှိလို့လား”

“နည်းနည်းလေး ရှိပါတယ်”

ဝါးချွေဖုံးသည် အခန်းဘက်သို့ ပြန်လျှောက်ယင်း...

“ကဲ...ဝင်လေ”

“အားနာစရာကောင်းလိုက်တာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ပြောပါ”

မားကျန်သည် လွတ်နေသော ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

“စွန့်ကီဆန်ဆိုင်ကို ခင်ဗျားသိသလားဗျ”

ဝါးချွေဖုံးသည် အံ့သြစွာကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အဆက်အသွယ်ကော ရှိသလား”

ဝါးချွေဖုံးသည် အနည်းငယ် ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါပေမယ့် အခုတော့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားပါပြီရှင်”

“ဒါဆို ဘုရင်ခံကို ခင်ဗျားသိမှာပေါ့”

ဝါးချွေဖုံးက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ရှင်က ဘာကိုသိချင်တာလဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ဘုရင်ခံသတ်တဲ့ကိစ္စမှာ ကျွန်မလုံးဝ မသိရိုးအမှန်ပါပဲရှင်”

“ထားပါတော့ ဒါဆို စွန့်ကီဆန်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ‘ချန်းချင်း’ ကို

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၅၉

ကောသိသလား”

“သိပါတယ်ရှင်”

“သူက ခင်ဗျားကို ငွေတစ်ထောင်တန် ငွေလွှဲလက်မှတ်ပေးတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားကိုငွေတစ်ထောင် ပေးရတာလဲ”

“ဒါကတော့ရှင် သူကကျွန်မကို ဝိုးကြေးပန်းကြေးပေးခဲ့တာပါ၊ အခုတော့ ပြတ်သွားပါပြီ”

“ဒီငွေတစ်ထောင်တန် ငွေလွှဲလက်မှတ်ကော လက်ထဲမှာ ရှိသေးသလား”

“မရှိတော့ပါဘူး”

“ငွေထုတ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး လူတစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်လို့ပါ”

“ဘယ်သူ့ကို ပေးလိုက်တာလဲ”

“ရှောက်လူကို ပေးလိုက်ပါတယ်ရှင်”

မားကျန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ထားပါတော့လေ၊ ခင်ဗျားက ‘ယိုလိခိလဲ့’ ကိုသိသလား”

ဝါးချွေဖုံးက အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသိဘူး သူက ဘယ်သူလဲ”

“အဆိုတော်တစ်ယောက်ပါ၊ ဖုတ်တိတ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ”

၁၆၀ ❖ နိုးကျော်သူ

“ကျွန်မ မသိဘူးရှင်၊ သူကဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့တစ်ထောင်တန် ငွေလွှဲလက်မှတ် သူ့လက်ထဲမှာရှိနေလို့ဗျ”

ဝါးချွေဖုံးက အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူမသည် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလာသည်။

“ရှင်...ရှင် ဘာပြောတယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ငွေလွှဲလက်မှတ်ဟာ သူ့လက်ထဲရောက်နေလို့ပြောတာပါ”

ဝါးချွေဖုံးသည် ပြန်လည်ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

“မဖြစ်နိုင်ဘူးရှင် ရှောက်လှူက ဒီလိုလူမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဒါတော့ ကျုပ်ဘယ်သိမလဲ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ရလို့ပြောနေတာပါ”

ဝါးချွေဖုံးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အင်...ကျွန်မတော့ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေပြီ၊ သူ့ကိုပဲသွားမေးကြည့်ရမယ်”

မားကျန်က လက်ကာ၍ဟန့်တားလိုက်သည်။

“မမေးပါနဲ့ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ရှောက်လှူကိုပေဘွ မေးရမှာပဲ”

“ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာပဲထားလိုက်ပါ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမေးပါနဲ့”

ဝါးချွေဖုံးသည် အံ့ဩစွာဖြင့် မားကျန်ကိုကြည့်နေ၏။

မားကျန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၆၁

“မင်းသမီး ကျုပ်စကားကိုယုံပါ၊ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့လို့ ကျုပ်တောင်းပန်တယ်ဗျာ”

ဝါးချွေဖုံးသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

သူမ၏စိတ်ထဲတွင် မားကျန်၏သဘောကို လုံးဝနားမလည်ပါချေ။

မားကျန်သည် ဝါးချွေဖုံးထံမှ ထွက်ခွာလာပြီးနောက် ထိုပြဿနာကို တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားသွားလေသည်။

လမ်းကြားတစ်ခုသို့ ဖြတ်ကျော်မိသောအခါ...

လူရိပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လရောင်အောက်တွင်...

ထိုလူရိပ်၏မျက်နှာကို ပီပီပြင်ပြင် တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“မျက်နှာဖြူမှစနဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

မားကျန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ မင်းမသေသေးပဲကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“မင်းမဆိုးဘူး၊ သူတို့ ဘယ်နှစ်ယောက်လာသေးသလဲ”

၁၆၂ ❖ ဇိုးကျော်သူ

“သူတို့ တစ်ယောက်မှ မလာတော့ပါဘူး”

“ဟေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မသိပါဘူးဗျာ၊ သူတို့ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် မလာဖြစ်တာနဲ့တူပါတယ်”

မားကျန်သည် စကားဦးလှည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကိုလာစောင့်နေတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိစ္စရှိလို့လား”

“သတင်းလာရှိတာပါ”

“ပြောပါ”

“လောက်ဟင်း သေသွားပါပြီ ခင်ဗျာ”

မားကျန်၏မျက်ခုံးမွေးအစုံသည် အပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားသည်။

“ငှက်မွေးမြူရေးခြံက အဘိုးကြီးကို ပြောနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူ့ကို ဘယ်သူက သတ်လိုက်တာလဲ”

“ယူဌေးကြီး ‘ချ’ ကို သတ်တဲ့လူပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“သူ ဘာဖြစ်လို့ အသတ်ခံရတာလဲ”

“မသိဘူးဗျ”

“ကဲ...ထားပါတော့လေ၊ ကျုပ်တစ်ခု မေးချင်ပါတယ်”

“မေးပါခင်ဗျာ”

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၆၃

“သိမ်းငှက် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိလား”

“မသိပါဘူးခင်ဗျာ”

“မုစန့် မင်းငါ့ကို မလိမ်နဲ့နော်”

“ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မလိမ်တတ်ပါဘူး၊ အခုအရေးကြီးဆုံးက ငှက်မွေးမြူရေးခြံကို တစ်ခေါက်လောက်များ သွားကြည့်ယင် ကောင်းမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ တို့ ဘယ်တော့ပြန်ဆုံကြမလဲ”

“အချိန်မရွေးဆိုလို့ ရပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အချိန်မရွေး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လိုအပ်တဲ့အခါ ကျွန်တော်လာတွေ့ပါမယ်”

မားကျန်သည် စကားမပြောတော့ကဲ ရှေ့သို့သာ ဆက်၍ လျှောက်သွားလေသည်။

၁၆၄ ❖

မိုးကျော်သူ

နောက်တစ်လောင်း

ငှက်မွေးမြူရေးခြံဝင်း၏ ဝင်းတံခါးသည် ပိတ်ထားလျက်...

မားကျန်သည် တံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားသည်။

အခန်းထဲ၌...

မီးအိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိသည်။

မားကျန်သည် မျက်လုံး တစ်ချက်စော့ကြည့်လိုက်သည်။

လောက်ဟင်းသည် ကွပ်လှစ်တစ်လုံးပေါ်တွင် လဲလျောင်း

လျက် သေဆုံးနေ၏။

သူ၏ရင်ဝတွင် ခြေးဒဏ်ရာသုံးချက်ကို တွေ့ရလေသည်။

လောက်ဟင်းအား သတ်သောသူသည်...

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၆၅

ကျွမ်းကျင်သော မားသမားတစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း ရိပ်စားမိလိုက်လေသည်။

မားကျန်သည် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

မှစန့်သည် အဘယ်ကြောင့် မိမိအား ဤနေရာသို့ လာခိုင်းရသနည်း။

အဘိုးအို၏အလောင်းကို လာကြည့်စေရန် မဟုတ်ဟုလည်း နားလည်ထားသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင်...

ဤနေရာတွင် အဘိုးအို၏အလောင်းမှအပ အခြားကြည့်သင့်ကြည့်ထိုက်သော အကြောင်းအရာများ ရှိပေလိမ့်မည်။

သူသည် ယင်းသို့တွေးမိလိုက်သည်နှင့်...

အခန်းတစ်ခုလုံးကို ရှာကြည့်သည်။

ရုတ်တရက်...

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် အပေါ်သို့ရောက်ရှိသွားသည်။

အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော အရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဤနေရာတွင်...

အခြားလူတစ်ယောက် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအလောင်း၏ လက်နှစ်ဘက်ကို ချည်နှောင်ကာ ခေါင်မိုး၏ထုပ်တန်းတွင် ချည်ထားလေသည်။

ထိုအလောင်းမှာ မားချက်ပေါင်းများစွာ ခုတ်ထားခြင်းကို

၁၆၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ခံထားရသည်။

မျက်နှာမှာလည်း ဓားခုတ်ထားသောဒဏ်ရာကြောင့်...

မည်သူမည်ဝါဟု မန့်မှန်းရန်ခက်နေသည်။

ဤလူသည် မည်သူနည်း။

လူသတ်သမားက မည်သူနည်း။

ထိုလူအား အဘယ်ကြောင့် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ရသ

နည်း။

ထိုမေးခွန်းများသည် မားကျန်၏ဦးနှောက်ထဲသို့ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဝင်ရောက်လာလေသည်။

သူသည် မှစန့်အား မေးမြန်းစုံစမ်းနိုင်ရန်...

ထိုနေရာမှ ကပျာကယာထွက်လာခဲ့လေသည်။

သို့သော်...

မှစန့်အား မည်သည့်နေရာတွင် သွားရောက်ရှာဖွေရမည်

နည်း။

ယခု...

မားကျန်သည် ယိုလိမ်လုံထံသို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်...

သူ၏ခြေလှမ်းသည် ယိုလိမ်လုံထံသို့ ဦးတည်လျှောက်သွားသည်။

အိမ်းငုတ် (၁) ❖ ၁၆၇

ယိုလိမ်လုံသည် မားကျန်အား တွေ့လိုက်ရသောအခါ...

အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ကျုပ် စကားတစ်ခွန်း မေးစရာရှိလို့ လာတာပါဗျာ”

မားကျန်က ခရီးရောက်မဆိုက် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာများပြောမလို့လဲ ရှင့်”

“ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ ‘ဟွာထိုင်’ ငွေတိုက်က တစ်ထောင်

တန်ငွေလွဲလက်မှတ်ရှိတယ် မဟုတ်လား”

ယိုလိမ်လုံ အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူမသည် မည်သို့ပြန်ပြောရမန့်မသိဘဲ ကြောင်အမ်းအမ်း

ဖြစ်နေသည်။

မားကျန်သည် မျက်နှာထားတင်းသွားသည်။

“ဒီမှာ ယိုလိမ်လုံ၊ ခင်ဗျား မှန်မှန်ပြောယင် ကောင်းလိမ့်

မယ်ထင်တယ်”

ယိုလိမ်လုံသည် ဖုံးကွယ်ထားစုံတော့ပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်ရှင်”

“အဲဒီငွေလွဲလက်မှတ်ကော”

“ရှိပါတယ်ရှင်”

ယိုလိမ်လုံသည် အံ့ဆွဲထဲမှ ငွေလွဲလက်မှတ်ကိုယူ၍ ပြလိုက်

သည်။

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ပေးလိုက်တာလဲ”

ယိုလိမ်လုံသည် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ကျွန်မ အမှန်ပြောယင် ရှင်ယုံမှားလားရှင်”

၁၆၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ပြောသာပြောပါ၊ ခင်ဗျား စကားမှန်မှန်ပြောယင်တော့ ကျုပ်ယုံရမှာပေါ့”

ယိုလိမ်လုံသည် ငွေလွှဲလက်မှတ်ရရှိပုံကို အသေးစိတ်ရှင်းပြ လိုက်လေသည်။

မားကျန်သည် အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ...

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မမြင်လိုက်ရဘူး ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ သူ့ကိုလှည့်မကြည့်ရဲလို့ပါ”

“ဒီလူက အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလို့ မင်းထင်သလဲ”

“အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ယူဆ ပါတယ်”

“ဒီမြို့ကလူ ဖြစ်နိုင်သလား”

“သူ့စကားပြောသံက နည်းနည်းပဲပါတယ်ရှင်”

မားကျန်သည် စကားမပြောတော့ဘဲ...

မျက်မှောင်ကုပ် စဉ်းစားနေလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

အတန်ကြာမှ....

မားကျန်သည် စကား စ လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဟိုအမျိုးသမီးနဲ့ ဘယ်တော့ တွေ့ဦးမှာလဲ”

“မနက်ဖြန် တွေ့ရမယ်ရှင်”

ဆိမ်းငုတ် (၁) ❖ ၁၆၉

“ဒါဖြင့် ပြောလိုက်ပါ၊ ကျုပ်က သူ့ရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံပါတယ်လို့”

ယိုလိမ်လုံ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ တကယ်ပြောတာလားရှင်၊ ဝမ်းသာ လိုက်တာ”

“တကယ်ပြောနေတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ခရီးကို နည်း နည်း ပြင်ချင်ပါတယ်”

“ပြောပါရှင်”

“ဒီလိုပါ...ကျုပ်က ပီကင်းကိုမသွားချင်ဘူး၊ ကျန်နန်းကို သွားမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သုံးလအတွင်း ကျုပ် ဒီမြို့မှာ မရှိယင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ ကျွန်မ သူ့ကိုပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“ကဲ ကျုပ်သွားပြီ မနက်ဖြန် ညနေမှ ကျုပ်လာခဲ့ဦးမယ်”

မားကျန်သည်ယင်းသို့ပြောပြီး တပ်ဖွဲ့ရှိရာသို့ ပြန်သွားလေ တော့သည်။

သူသည် အကြောင်းစုံကို တုအင်းထံသို့ အသေးစိတ်ရှင်းပြ လိုက်လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ပြန်လည်

“စွန်ကီ” ဆန်ဆိုင်...

စွန်ကီဆန်ဆိုင်၏ အတွင်းခန်း၌...

ဆိုင်ရှင်ချွန်းချင်းနှင့် သူ၏စာရင်းကိုင်သည် အချို့အချ စကား

ပြောနေကြသည်။

ချွန်းချင်းသည် စာရင်းကိုင် အဘိုးအိုအား...

“ကဲ...ခင်ဗျားပြောစမ်းပါ။ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

စာရင်းကိုင် အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ကိစ္စပြီးသွားပြီ မဟုတ်လား”

ချွန်းချင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျုပ်က ဝါးချွေဖုံးကို ငွေတစ်ထောင်

သက်မှတ်ပေးလိုက်တာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငွေလက်မှတ်ရဲ့

သိမ်းနက် (၁) ❖ ၁၇၁

အမှတ်စဉ်က (၁၈၉) မဟုတ်ဘူးဗျ၊ တကယ်လို့များ မားကျန်က
ဒီလက်မှတ်ကို ပြန်စစ်ဆေးယင်တော့ ကျုပ်လိမ့်ပြောခဲ့တာတွေ
ပေါ်သွားမှာပဲ”

စာရင်းကိုင်က ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ အခုလောက်ဆိုယင်
ဒီငွေလက်မှတ်ကို ဝါးချွေဖုံး သုံးပြီးရောပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ဘက်က သေချာဖို့ အရေးကြီးတယ်၊
ဒီအမှတ် (၁၈၉) ငွေလက်မှတ်ကို ဘယ်သူကပေးလိုက်တာလဲ”

“ဒီလူကိုတော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့နာမည်ကိုတော့
ကျုပ်မသိဘူးဗျ”

“သူက ဘယ်လိုလူလဲ”

“လူဆိုးတစ်ယောက်ပဲ ဆိုရမှာပေါ့၊ ဒီငွေဟာ စာရင်းမှာ
မပါဘဲ ပေးလိုက်ရတဲ့ငွေပါ”

“ကောင်းပြီလေ...မင်းက အဲဒီငွေလက်မှတ်ကို ငွေနှံပြန်
လဲပြီး ယူခဲ့ပါ”

“မလဲလို့ မရဘူးလား ခင်ဗျာ”

“မရဘူး၊ မင်းငွေတစ်ထောင် ထုတ်သွား၊ အဲဒီလက်မှတ်
ကိုရအောင် ပြန်လဲခဲ့ရမယ် ဒါပဲ”

စာရင်းကိုင် အဘိုးအိုသည် မည်သို့မှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ
ခေါင်းညိတ်လိုက်ရလေသည်။

ငွေစာရင်းကိုင် အဘိုးအိုသည်...

ငွေတစ်ထောင်ပိုက်၍ ဟွာထိုင်ငွေတိုက်မှ ထွက်လာသည်။

၁၇၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ငွေစာရင်းကို အဘိုးအိုသည်...

ငွေထုပ်ကိုပိုက်ကာ လမ်း၏နံဘေးမှကပ်၍ လျှောက်သွား
နေလေသည်။သူသည် တစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း ဟိုချိုး သည်ကွေ့ဖြင့်
လျှောက်လာရာ...ဆန်ရောင်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေ
သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

သူသည် တံခါးကို သုံးချက်တိတိခေါက်လိုက်ရာ...

မကြာပါချေ။

အနည်းငယ် ဟ သွားလေသည်။

ငွေစာရင်းကို အဘိုးအိုသည် တံခါးကို အသာတွန်း၍ဝင်
သွားလိုက်သည်။ဆိုင်ခန်းထဲ၌ လူတစ်ယောက်က သူ့အား ကျောပေး၍ရပ်
နေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ထိုလူက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျုပ် စကားတစ်ခွန်း မေးချင်လို့ပါ”

“ဘာများလဲ”

“ဟိုရက်တုန်းက ကျုပ်တို့ဆန်ဆိုင်ကို ကာကွယ်ဖို့ လစဉ်
ကြေးအတွက် ငွေတစ်ထောင်တန် ငွေလွှဲလက်မှတ်တစ်ခု ပေးထား
ပါတယ်ဗျာ”

သိမ်းငှက် (၆) ❖ ၁၇၃

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“အဲဒီငွေလွှဲလက်မှတ်ကို သုံးလိုက်ပြီလားဆိုတာ သိချင်လို့

ပါ”

“ဒါက ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ၊ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ဒီငွေလက်မှတ်
နောက်ကို လိုက်ပြီးစုံစမ်းနေလို့ပါ”

“သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ပြီး စုံစမ်းနေတာလဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူး”

“အခု မင်းတို့ ဘာလုပ်မလို့လဲ ပြောပါ”

“ကျွန်တော့်မှာ ငွေပါလာမိတယ်၊ ဒီလက်မှတ်နဲ့ ပြန်လချင်
လို့ပါ”

“မလဲလို့ကော မရဘူးလား”

“မဖြစ်လို့ပါခင်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကို ကူညီပါ”

“ကဲ...ကဲ...စကားသိပ်ရှည်မနေနဲ့၊ မနက်ဖြန်ညနေ
မြို့ရဲ့မြောက်ဘက်က ဘုံကျောင်းကိုလာခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်တို့ လာခဲ့ပါမယ်”

စာရင်းကို အဘိုးအိုသည် ယင်းသို့ပြောပြီး အခန်းထဲမှ
ထွက်လာလေသည်။

ဤမျှ ချမ်းအေးသော ရာသီဥတုတွင်...

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးများဖြင့် စိမ့်၍နေလေသည်။

ငွေစာရင်းကို အဘိုးအိုသည် လမ်းမသို့ ရောက်ရှိလာ
သောအခါ...

၁၇၄ ❖ မိုးဇက်သို့

လမ်း၏မီးတိုင်အောက်တွင်...

လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ပထမတွင်...

မားကျန်ပင်ဖြစ်မည်ဟု သူ ထင်မိလေသည်။

သို့သော်...

သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ မားကျန်မဟုတ်ပါ။

သူသည် စိတ်ထဲ၌ မလုံမလဲဖြစ်လာလေသည်။

သို့သော်...

သူ၏ခြေလှမ်းသည် ရပ်တန့်ခြင်းမရှိဘဲ ဆက်၍လျှောက်

သွားသည်။

သူသည် မီးတိုင်အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ...

ထိုလူက သူ့အား ဟန့်တားလိုက်လေတော့သည်။

မီးရောင်အောက်တွင်...

သူသည် ထိုလူ၏မျက်နှာကို ပီပီပြင်ပြင် တွေ့မြင်လိုက်ရ

လေသည်။

ဤလူသည် ဆန်ဆိုင်သို့ မကြာခဏလာရောက်ဖူးသည်။

ထိုလူသည် လစဉ်လတိုင်း ကာကွယ်ရန် စရိတ်တောင်းခံ

သူဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်...

ထိုလူသည် ငွေလာယူသောအခါ...

ငွေလွှဲလက်မှတ်ရရှိသည်နှင့် ထွက်သွားလေ့ ရှိတတ်ပါ

သည်။

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၇၅

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှလည်း စကားပြောလေ့ မရှိပါ။

ထို့ကြောင့်လည်း...

သူက ထိုလူမှာ ဆွံ့အံ့နေသလားဟု သံသယဝင်မိသည်။

သို့သော်...

သူထင်မိသည့်အတိုင်း ထိုလူမှာ ဆွံ့အံ့ခြင်းမရှိပါ။

“မိုးချုပ်လိုက်တာ ငွေစာရင်းကို ချောကြီး”

ထိုသူကပင် စတင်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ငွေစာရင်းကို အဘိုးအိုသည် ထိုသို့ပြန်ပြောလိုက်ရသော်

လည်း...

စိတ်ထဲ၌ အလိုလို ကြောက်ရွံ့နေသည်။

“ဆန်ဆိုင်ကို ပြန်မလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ... ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အရက်တိုက်ချင်

လို့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကျွန်တော့်မှာ ကိစ္စရှိလို့ သွားပါရ

စေ”

သို့သော်...

ထိုလူက သူ၏ပခုံးအား ဖမ်းဆွဲထားလိုက်လေသည်။

“နေပါဦးဗျာ ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

ငွေစာရင်းကို အဘိုးအိုသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား

လေသည်။

၁၇၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“ခင်ဗျား...ဒါတာလုပ်တာလဲ”
 ထိုလူသည် ခါးမှ ဓားတစ်လက်ကို ထုတ်လိုက်လေသည်။
 “ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့...ကျုပ်ကိုတော့ အပြစ်မတင်ပါနဲ့ဗျား၊ ခင်ဗျား
 ရဲ့သူဌေးက ကျုပ်ကို သတ်ခိုင်းလို့ပါ”
 “ဗျား”
 ငွေစာရင်းကိုင် အဘိုးအိုသည် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။
 ထိုအချိန်မှာပင်...
 ထိုလူ၏ဓားသည် သူ၏ရင်ဝသို့ စိုက်သွင်းလိုက်လေတော့
 သည်။
 ငွေစာရင်းကိုင် အဘိုးအို၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တဖြည်းဖြည်း
 ပျော့ရွေကာ နတ်ကျသွားသည်။
 သူသည် သေဆုံးသွားသည့်တိုင်အောင်...
 သူ၏သူဌေးက အဘယ်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ သတ်ရသည်
 ကိုနားမလည်သွားရှာပေ။

အမှောင်ထုကိုကွယ်၍...
 လူတစ်ယောက်သည် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။
 လူသတ်ကောင် ထွက်သွားတော့မှ...
 သူသည် အမှောင်ထုထဲမှ လှမ်းထွက်လာသည်။
 သေဆုံးသွားသော အဘိုးအိုအား သေချာကြည့်ပြီးနောက်

သိမ်းနက် (၁) ❖ ၁၇၇

ခါးမှ ဓားကလေးတစ်လက် ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး...
 အဘိုးအို၏ သွေးစွန်းနေသော အဝတ်စအား ဖြတ်ယူပြီး
 အိတ်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားလိုက်သည်။
 ထို့နောက်...
 စွန်ကီဆန်ဆိုင်သို့ ဦးတည် လျှောက်သွားလေသည်။

လိုချင်တာ အာဏာ

စွန့်ကန်ဆန်ဆိုင်သည်...
 တံခါးမကြီး ပိတ်ထားပြီဖြစ်သော်လည်း...
 အပွင်းမှာ စီးရောင်ထိန်လင်းနေသည်။
 “ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”
 လူတစ်ယောက်သည်...
 တံခါးအား ခပ်ဖြင်းဖြင်းခေါက်လိုက်သည်။
 တံခါးခွက်ပေါ်မှ မျက်လုံး နှစ်လုံး ထွက်ပေါ်လာသည်။
 “ဘာကိစ္စလဲဗျ”
 “ပိုင်ရှင်နဲ့တွေ့ချင်လို့”
 “ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ...ဘာကိစ္စလဲ”
 ထိုလူသည် အိတ်ထဲမှ သွေးစွန်းနေသော အဝတ်တစ်စုံအား
 လှမ်းပေးလိုက်သည်။
 “အဲဒါကို ခင်ဗျား သူဌေးကိုပြလိုက်ပါ”

ထိုလူသည် စကားမပြောတော့ဘဲ သွေးစွန်းနေသော
 အစကို လှမ်းယူ၍ အပေါက်ငယ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်လေသည်။
 မကြာပါချေ။ တံခါးမကြီး ပွင့်သွားလေသည်။
 “ကြွပါ”
 လူတစ်ယောက်က ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။
 ထိုလူသည် အေးဆေးစွာဖြင့် လှမ်းဝင်သွားလေသည်။
 ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ...
 ချန်းချင်းသည် သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့
 လိုက်ရလေသည်။
 ထိုလူသည် ချန်းချင်းရှေ့တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။
 “ကိစ္စ”
 ချန်းချင်းက စတင်မေးလိုက်သည်။
 ထိုလူက ပြုံးလိုက်သည်။
 “မေးစရာလိုသေးသလားဗျာ၊ ဒါပေမယ့် သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့
 ဗျာ၊ သူဌေးတစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ကျေးဇူးတန်ကို သတ်ပစ်တာဟာ
 မဆန်းပါဘူး”
 ချန်းချင်း၏မျက်နှာသည် ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။
 “မင်းလာတဲ့ သဘောကိုပြောပါ...ငွေလိုချင်လို့ မဟုတ်
 လား”
 ထိုလူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “မဟုတ်ဘူး”
 “ဒါဖြင့် ဆန်ဟုတ်လား ရပါတယ်”

၁၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျုပ်က ဆန်လည်းမလိုချင်ဘူး...ငွေလည်းမလိုချင်ဘူး”
“ဒါဖြင့်...”

ထိုလူသည် သူ၏စကားအား ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ကျုပ် တစ်ခုမေးပါရစေ”

“မေးပါ”

“ခင်ဗျားက သူ့ကိုဘာဖြစ်လို့ သတ်တာလဲ”

“သူက ကျုပ်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်နဲ့ ဆန်ဆိုင်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်များကို သိထားလို့ပါ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားခိုင်းလိုက်တဲ့ လူသတ်သမားကော ခင်ဗျား စိတ်ချသလား”

“သူ့ကို ငွေပေးခိုင်းတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်...ဒါပေမယ့်...ဒါကိုအကြောင်းပြပြီး ခင်ဗျား ဆီကို ငွေခဏခဏ လာညှစ်မှာကို ခင်ဗျားမတွေးမိဘူးလား”

“ဟုတ်လား”

ထိုလူ၏စကားကြောင့် ချန်းချင်းသည် တွေ့တေသွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဘာကို လိုချင်လို့ ကျုပ်ကိုလာကူညီတာလဲ”

“အာဏာ”

“ဗျာ”

ချန်းချင်းသည် အံ့သြစွာ ရေရွတ်မိ၏။

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားရဲ့ကိစ္စမှန်သမျှကို ကျုပ်ကူညီမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကိုအာဏာပေးမှ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုဘာမဆို ကူ

ညှိနိုင်မယ် မဟုတ်လား”

ချန်းချင်းသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

“ခင်ဗျားနာမည်က...”

“ဝံပုလွေလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဝံပုလွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်...သိုင်းသမား ဝံပုလွေဆိုတာ ကျုပ်ပါ”

ချန်းချင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်လက်ခံတယ်၊ ကျုပ်မှာလည်း ခင်ဗျားလိုလူမျိုးတစ်ယောက်လိုနေတာ အတော်ပဲ”

“ကောင်းပြီလေ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မနက်ဖြန် မိုးလင်းတာနဲ့ ခင်ဗျား ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ကို သွားရလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ သွားရမှာလဲ”

“အမှုသွားဖွင့်ဖို့ပဲ”

“ဗျာ...ဘာအမှုဖွင့်ရမှာလဲ”

“ခင်ဗျား ငွေစာရင်းကိုင် ငွေပိုက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားပါတယ်လို့ တိုင်ပေါ့ဗျာ”

ချန်းချင်းသည် သဘောကျစွာဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ခင်ဗျားပေးတဲ့အကြံ မဆိုးဘူး”

အရက်ဦး၏ရောင်ခြည်သည်...

၁၈၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ထွက်ပေါ်စ ပြုလာပြီဖြစ်သည်။

ချန်းချင်းသည် တပ်ဖွဲ့ရုံးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

စွန့်ခွာဆိုင်သည် ပူးတင်းမြို့တွင် နာမည်အကြီးဆုံး ဆန်ဆိုင်ဖြစ်သဖြင့်....

လောက်လှမ်းရေးမှူး တုံ့အင်းကိုယ်တိုင် ချန်းချင်းနှင့်တွေ့ ဆုံလေသည်။ တုံ့အင်းသည် ချန်းချင်း၏ တိုင်ချက်ကို သေချာစွာ နားထောင်ပြီးနောက်...

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ငွေစာရင်းကိုင်က ငွေဘယ်လောက်ယူပြီး ထွက်ပြေးသွားတာလဲ”

“အခုတော့ သေသေချာချာ မသိသေးပါဘူးဗျာ၊ စာရင်း ရှင်းမှသိရမှာပါ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“သူ့ကိုမိအောင် ဖမ်းပေးဖို့ပါ၊ ဒါပါပဲ”

“ကောင်းပြီလေ ကျွန်တော်တို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါ မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါ ဦး”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ၊ သတင်းရရှိခြင်း ခင်ဗျားကို အကြောင်းကြားပါ့မယ်”

◆ ◆ ◆

တုံ့အင်းသည် ချန်းချင်းလာရောက် တိုင်ချက်ဖွင့်သည့်အ

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၈၃

ကြောင်းများကို မားကျန်အား ပြောပြလေသည်။

မားကျန်၏သဘောထားကိုလည်း မေးကြည့်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

မားကျန်သည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ် ဆရာ”

“အင်း ဆိုစမ်းပါဦး”

“ချန်းချင်းရဲ့ ငွေစာရင်းကိုင် အဘိုးကြီးကို ကျွန်တော်တွေ ခဲ့စာယ်၊ အလွန်သစ္စာရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ် ဆရာ”

“နေပါဦး အခုဖြစ်ပွားတဲ့ကိစ္စဟာ သိမ်းငှက်နဲ့များ သက်ဆိုင်သလားကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါတွေအားလုံးဟာ သိမ်းငှက်နဲ့ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ပတ်သက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်”

“မင်းက ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

“ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်တော် အခုလောလောဆယ်တော့ မဖြေတတ်ဘူးဆရာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ပူးတင်းမြို့မှာဖြစ် ပျက်နေတဲ့ မူခင်းမှန်သမျှဟာ သိမ်းငှက်နဲ့ဆက်ဆိုင်တယ်လို့ထင်နေမိတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းခွင့်ယူလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ငွေစာရင်းကိုင်ကို တွေ့အောင်ရှာရလိမ့်မယ်”

မားကျန်သည် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“အင်း...ကျွန်တော်တို့တော့ လူကိုရှာလို့ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

၁၈၄ ❖ မိုးကျော်သူ

အလောင်းပဲတွေ့လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

တုအင်းသည် အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဘယ်လို...ငွေစာရင်းကို အဘိုးကြီး သေသွားပြီဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ဒီလိုပဲယူဆမိလို့ပါ”

“မင်းက ဘာကြောင့် ဒီလိုယူဆနေတာလဲ”

“ဒီလိုပါ ဆရာ၊ ငွေစာရင်းကိုင်ဟာ ငွေကိုသုံးတယ်၊ ဘယ်ကရတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုပေးတယ်ဆိုတာ အားလုံးသိတယ် မဟုတ်လား၊ တချို့ငွေလည်း တရားတဲ့နည်းလမ်းနဲ့ရခဲ့တာ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မယ်၊ တချို့ငွေက ဘယ်လိုသုံးတယ်ဆိုတာ လူသိမခံချင်ဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ လျှို့ဝှက်ချက်ပေါ်ရလေအောင် သူ့ကိုနှုတ် ပိတ်ရတာပေါ့ဆရာ”

တုအင်းသည် မားကျန်၏ကိုးကားတင်ပြချက်ကို ကျေနပ်သွားလေသည်။

“မင်းရဲ့တင်ပြချက်အတိုင်းသာ မှန်ယင်တော့ လူသတ်သမားဟာ ချန်းချင်းပဲဖြစ်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“မားကျန်..မင်းပြောတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သက်သေအထောက်အထား ပြဖို့လိုလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ သက်သေအထောက်အထား မရခင် ကျွန်တော်တို့က ငွေစာရင်းကိုင်ရဲ့ အလောင်းကို ပထမဆုံးရှာရလိမ့်မယ် ဆရာ”

ဆိမ်းငှက် (ပ) ❖ ၁၈၅

ကြာကြာ မရှာရပါချေ။

ငွေစာရင်းကိုင် အဘိုးအို၏အလောင်းအား လမ်းမပေါ်ရှိ မီးတိုင်အောက်တွင် တွေ့ရလေသည်။

မားကျန်၏ယူဆချက်သည် အလွန်မှန်ကန်နေသည်မှာ ထင်ရှားလှပေသည်။

တုအင်းသည် ချန်းချင်းအား ချက်ချင်းပင်ဖမ်းရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်သည်။

သို့သော် မားကျန်က ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

“ဒါဖြင့် တို့ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မားကျန်”

“ကျွန်တော့်အကြံကတော့ ကြိုးရှည်ရှည်လွှတ်ထားချင်တယ်”

“အဲဒီတော့..”

“ချန်းချင်းကို အကြောင်းကြားလိုက်ပြီး အမှုကို တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ပိတ်ဦးပေါ့ ဆရာ”

တုအင်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မင်းက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဒီလိုပါဆရာ...ငွေစာရင်းကိုင်ဟာ ငွေပိုက်ပြီးထွက်ပြေးတယ်၊ လမ်းမှာ လူဆိုးက သတ်ပြီးငွေလုသွားတဲ့သဘောပေါ့ ဆရာရယ်”

“နောက်ကော”

“ချန်းချင်းရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို ဆက်ပြီး တိတ်တဆိတ်ပေါ့လာ အကဲခတ်ပေါ့ ဆရာ”

၁၈၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီကိစ္စကို မင်းပဲဆက်ပြီးတာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ပါ၊ မင်းခွင့်ယူမယ့် အကြံအစည်ကို ခဏဆိုင်းထားဦး ပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

စွန်ကီဆန်ဆိုင်၏ အတွင်းခန်းတွင် ဝံပုလွေနှင့် ချန်းချင်းတို့ သည် လျှို့ဝှက်စွာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြလေသည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူဌေးမင်းက သတိထားရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထောက်လှမ်းရေးကို အထင်သေးလို့ မရဘူးလို့ ကျုပ်ထင် တယ်”

“လူသတ်တာ ကျုပ်တို့မှမဟုတ်ဘဲ၊ သူတို့ဘာတတ်နိုင် မှာလဲ”

“သူဌေးမင်း ခင်ဗျား ဒီလိုမပြောနဲ့လေ၊ ရန်သူကို ဘယ် တော့မှ အထင်မသေးရဘူးလို့ သူဌေးမင်း ကြားဖူးတယ် မဟုတ် လား”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်က ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

“မနက်ဖြန်ကစပြီး သုံးရက်တိုင်တိုင် ဆိုင်ပိတ်ထားလိုက်ပါ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

သိမ်းငှက် (ပ) ❖ ၁၈၇

“သူများမေးယင် ငွေစာရင်းတွေ စစ်ဆေးနေတယ်လို့ အ ကြောင်းပြပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ စာရင်းစစ်ဆေးရမှာလဲ”

ဝံပုလွေက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...စာရင်းစစ်ဆေးမယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ အမှုတိုင်တာနဲ့ ကိုက်ညီအောင် လုပ်တာပါ၊ တံခါးပိတ်ထားပြီး ကျုပ် တို့ တကယ်စစ်ဆေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ချန်းချင်းသည် ဝံပုလွေရှင်းပြတော့မှ နားလည်သဘော ပေါက်လာလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...မင်းရဲ့အကြံက တော်တော်ကောင်း တယ်ဟေ့”

စွန်ကီဆန်ဆိုင်သည်....

ပူးတင်းမြို့တွင် အကြီးဆုံးဆန်ဆိုင်ဖြစ်သည်။

အစိုးရဌာနအသီးသီးမှ လိုအပ်သော စားနပ်ရိက္ခာများ သည် စွန်ကီဆန်ဆိုင်က ပေးသွင်းရခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် လက်လီရောင်းချရသော ဆန်ဆိုင်တို့မှာလည်း စွန် ကီဆန်ဆိုင်တွင် ဝယ်ယူ၍တဆင့်ရောင်းချကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် စွန်ကီဆန်ဆိုင်က စာရင်းစစ်ရန် သုံးရက်ခန့်ပိတ် လိုက်သောအခါ....

ပူးတင်းမြို့တစ်ခုလုံး ဂယက်ရိုက်သွားကြကုန်လေသည်။

ထိုသတင်းသည် မားကျန်နားထဲသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ မားကျန်သည် ခေါင်းအတော်ခဲသွားရလေသည်။

၁၈၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသည် ချန်းချင်းတို့မှာ မိမိတို့ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့အား ဉာဏ်စွမ်းတိုက်ပွဲပြုလုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သဘောပေါက်သည်။

ဥပဒေဘက်တော်သားနှင့် ဥပဒေကျောခိုင်းသောလူများ သည် အမြဲတစေဖြင့် နည်းဗျူဟာအမျိုးမျိုးဖြင့် တိုက်ခိုက်ကြသည် မှာ မဆန်းပါ။

သို့သော် သူစဉ်းစား၍မရသည်မှာ...

သူသည် ဥပဒေအရ သိမ်းငှက်အား ဖမ်းဆီးရန် ဖြစ်သည်။

ယခုမှာမူ သူသည် လူအများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။ သူတွေး၍မရပါချေ။

မားကျန်သည် ထိုင်၍စဉ်းစားတတ်သူ မဟုတ်ပါ။

လူငယ်ပီပီ လှုပ်ရှားတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ထိုင်၍တွေးမည့်အစား လှုပ်ရှားရသည် မှာ ပို၍အကျိုးရှိမည်ဟု ယုံကြည်သဖြင့်..

ဝါးချွေဖုံးထဲသို့ တဖန် ရောက်ရှိလာပြန်လေသည်။

“ဒီမှာ မင်းသမီး...ခင်ဗျားနဲ့ချန်းချင်း မတွေ့တာ ဘယ် လောက်ကြာပြီလဲဗျ”

ဝါးချွေဖုံးအား တွေ့လိုက်သည်နှင့် တိုက်ရိုက်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သူက ကျွန်မကို ငွေလက်မှတ်ပေးပြီးတဲ့နောက် အဆက် အသွယ် ပြတ်သွားတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘုရင်ခံအသတ်ခံရတဲ့ နောက်တစ်နေ့ပေါ့ ဟုတ် လား”

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၈၉

“ဟုတ်မယ်လို့ထင်တာပဲ”

မားကျန်သည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“သူက ဘာကြောင့် ခင်ဗျားနဲ့အဆက်ပြတ်တာလဲ”

“မသိဘူးရှင်..ဒါတွေ ကျွန်မကရမစိုက်ပါဘူး”

“သူက အကြောင်းမပြဘဲ ခင်ဗျားကိုငွေလက်မှတ်ပေးပြီး ဖြတ်စာယ့် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သူပေးတဲ့ ငွေလက် မှတ်ဟာ ရှင်တို့သံသယဖြစ်စေလက်မှတ် ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိ ဘူး”

မားကျန်သည် စကားဦးလှည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ သူ့ကိုလာခိုင်းယင် လာပါ့မလား”

“ဘယ်တော့လဲ”

“အခု..”

ဝါးချွေဖုံးသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“လို့အပ်ယင်တော့ ကျွန်မချိန်းလိုက်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့်.. သူလာ မလာဘူးဆိုတာတော့ မသိဘူးရှင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ချိန်းပေးပါဗျာ”

ဝါးချွေဖုံးသည် ပြဇာတ်အဖွဲ့သားတစ်ယောက်အား တီးတိုးမှာလိုက်ရာ ပြဇာတ်အဖွဲ့သားသည် ချက်ချင်းထွက်ခွာသွား လေတော့သည်။

ငွေထိုချင်ယင်

မကြာပါချေ...။

ချန်းချင်းသည် ပြဇာတ်အဖွဲ့သားနောက်သို့ လိုက်ပါလာသည်။

သူသည် မားကျန်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ အံ့သြသွား၏။

မားကျန်က ပြုံး၍တောင်းပန်လိုက်ရသည်။

“အခုလို မင်းသမီးကတဆင့် ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရတာကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ တခြားလူတွေ မသိအောင်လို့ပါ”

ချန်းချင်းသည် ပါးစပ်ပိတ်ထားကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံး

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၉၁

ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

မားကျန်က ပြုံးလျက်...

“ငွေစာရင်းကိုင်အဘိုးကြီးဆီ ငွေဘယ်လောက်ပါသွားတယ်ဆိုတာ စစ်ဆေးလို့ရပြီလားဗျာ”

“စာရင်းစစ်နေတုန်းပါ၊ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်ဆို သိရတော့မှာပါ”

“ဒါနဲ့ ငွေစာရင်းကိုင်သာ ငွေကိုခိုးသွားယင် ဘယ်ကိုသွားတတ်သလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား”

“ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ”

“ကျုပ်တော့ တွက်လို့ရတယ်ဗျ”

ချန်းချင်းက မျက်မှောင်ကုပ်၍ မားကျန်အား ကြည့်နေသည်။

မားကျန်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“သူက ပီကင်းမြို့တော်ကို သွားမယ်ဆိုယင် မြို့အရှေ့ပေါက်ကသွားရမှာပဲ၊ အေး နန်ကင်းဘက်ကိုသွားမယ်ဆိုယင် သူက မြို့တောင်ဘက်ကိုသွားရမှာပဲ၊ အခုတော့ သူက ခင်ဗျားတို့ ဆိုင်ဘက်ကိုသွားပြီး အသတ်ခံရသလို ဖြစ်နေတယ်”

ချန်းချင်း၏မျက်နှာသည် ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ကျုပ်ဆိုလိုတာက အဘိုးအို အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စဟာ မနိုးဘူးလို့”

ချန်းချင်းသည် ဣန္ဒြေဆယ်လိုက်ပြီး..

၁၉၂ ❖ ခိုးကျွတ်သူ

“ခင်ဗျား ဘာကိုပြောချင်တယ်ဆိုတာ ရှင်းရှင်းပြောပါဗျာ”
မားကျန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကျုပ်တစ်ခုမေးချင်ပါတယ်၊ ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားတို့က ဘာကိုဦးစားပေးချင်သလဲ၊ ငွေကိုပြန်ရဖို့က အရေးကြီးနေသလား၊ သတ်တဲ့လူကို ဖမ်းပေးဖို့က အရေးကြီးသလား”

“ဒါတော့ ကျုပ်က အဖြေရခက်တယ်ဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခုထိတော့ ကျုပ်တို့မှာ ငွေဘယ်လောက်ပျောက်သလဲ ဆိုတာ မသိရသေးဘူးဗျ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့ကို ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ မပြောနိုင်သေးပါဘူး”

မားကျန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“နေပါဦး ငွေကိုင်စာရေးက တပြားမှ ယူမသွားဘူးထင်တယ်”

ချန်းချင်း ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“ဒီမှာ မားကျန် ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုခေါ်တာ ဒါမေးဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျုပ်မှာ အလုပ်တွေရှုပ်နေလို့ သွားပါဦးမယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားက ငွေလိုချင်ယင် ဝါးချွေဖုံးကို ပြောပါ၊ သူကတစ်ဆင့် ကျုပ်နဲ့ဆက်သွယ်ပါ”

ချန်းချင်းသည် ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဆိမ်းငုတ် (၁) ❖ ၁၉၃

ဝံပုလွေသည်...

ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်လျက်...

သူ၏မျက်နှာသည် စိတ်မရှည်သော အမူအရာများပေါ်လွင်နေသည်။

သူသည် ချန်းချင်း၏ လက်ရုံးသဖွယ် ဖြစ်နေလေသည်။

ချန်းချင်း၏ ကိစ္စမှန်သမျှကို သူက စီမံလုပ်ရှားပေးနေလေ၏။

ယခု သူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်အား ကြည့်ရှုနေသည်မှာ သူ၏ဟန်မူရာဖော်ပြနေသည် မဟုတ်ပါလော။

မကြာပါချေ။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူနှစ်ယောက်က ဝင်ရောက်လာသည်။

ဝံပုလွေသည် ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့်....

“မျက်နှာဖြူမုန့်ရဲ့ သတင်းရလာပြီလား”

ဟု ခရီးရောက်မဆိုက် မေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်တုန်းက မြို့ထဲမှာ လုပ်ရှားနေတာတွေ့ရတယ်၊ မနေ့ညကတော့ စုယန်းဖင်မှာ တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

ဝံပုလွေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ...ကနေ့ည သူဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်နဲ့ အဖော်တွေသွားပြီး အခြေအနေ ကြည့်ပါ့မယ် ခင်ဗျာ”

၁၉၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“အေး...မင်းတို့ရဲ့တာဝန်က သူဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိ
ယင် ကျုပ်ကိုလာပြီး အကြောင်းကြားရဲ့ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာကြီး”

“နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ ယိုလိမ်လုံဆီမှာလည်း တို့လူ
သုံးလေးယောက် လွှတ်ထားလိုက်”

“တာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လုပ်ကြံလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်စိုး
ရိမ်နေမိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အဆင်ပြေအောင်
ကြည့်လုပ်ခဲ့ပါ့မယ်”

“ကဲ...ကောင်းပြီ...သွားတော့”

◆ ◆ ◆

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၉၅

ဝံပုလွေနှင့် သိမ်းငှက်

သိမ်းငှက်သည် ဝံပုလွေအား တိုက်ခိုက်နိုင်သည်။

ဝံပုလွေမှာမူ သိမ်းငှက်အား မည်သို့မှ တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း

မရှိပါ။

အကြောင်းမှာ...

သိမ်းငှက်သည် ကောင်းကင်ပေါ်မှာ ဖျံဝံ့နိုင်သောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဝံပုလွေသည် သိမ်းငှက်၏ တိုက်ခိုက်ခြင်း
ကိုကာကွယ်ရှောင်တိမ်းခြင်းမျှသာ ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းမရှိပါ။

ထို့ကြောင့်...

သိမ်းငှက်သည် အမြဲတမ်း အသာစွာကုန်မှရရှိနေခြင်းဖြစ်
ပါသည်။

◆ ◆ ◆

၁၉၆ ❖ မိုးကျော်သူ

နံနက်ခင်းအချိန် ဖြစ်ပါသည်။

နံနက်ခင်း၏လေသည် အေးစိမ့်၍လန်းဆန်းသည်။

နှင်းမြူများသည် ဝေနေ၏။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် ဝိုးတဝါးဖြင့်သာ မြင်တွေ့နိုင်လေသည်။

စုယန်းဖင်...

ယုန်သားရောင်းသော စားသောက်ဆိုင်သည် စောစီးစွာ တံခါးဖွင့်ထားသည်။

ဆိုင်လှလင်တစ်ယောက်သည် မီးဖိုပေါ်၌ မီးမွှေးပြီး ရေ နွေးများကျိုနေ၏။

ရေများ ဆူလာသောအချိန်တွင်...

ဧည့်သည်တစ်ယောက်သည် ဆိုင်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လာ လေသည်။

ဆိုင်လှလင်က အားတုံအားနာဖြစ်သွားသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ အခုမှ ဆိုင်ဖွင့်လို့စားစရာ ဘာမှမရှိ ပါဘူးခင်ဗျ”

ထိုလူသည် သူ့အားကြည့်ပင်မကြည့်ပါ။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး...လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်ခွက် အမြန် ဆုံးယူခဲ့ပါ”

ဆီနီးနက် (ပ) ❖ ၁၉၇

ဆိုင်လှလင်သည် စကားမပြောတော့ပါ။

ပေကျဲနေသောအိုးနှင့် အကြမ်းပန်းကန်လုံးများကို ဆေး ကြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

လက်ဖက်ခြောက် အနည်းငယ်ထည့်၍ ရေနွေးထည့်လိုက် လေသည်။

သို့သော်...

သူသည် ရေနွေးအိုးများကိုယူ၍ စားပွဲပေါ်တွင် သွား ရောက်ချထားလိုက်သောအခါ...

ထိုစားပွဲတွင် လူသူဟူ၍ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရတော့ပါ။

သူသည် အံ့အားသင့်သွားသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးအား မျက်လုံးဝေ့၍ ရှာကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးတွင် လူသူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပါချေ။

သူသည် အံ့အားသင့်သွားသည်။

ထိုဧည့်သည်သည် အပြင်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပြီ လောဟု တွေးမိလိုက်သဖြင့်...

သူသည် ဆိုင်အဝသို့ ထွက်ကြည့်လိုက်သည်။

လမ်းမပေါ်၌လည်း အချိန်ကစောလွန်း၍ လူသူတစ် ယောက်မှ မတွေ့ရပါ။

သူသည် ဆိုင်ထဲသို့ ပြန်လည်ကြည့်လိုက်သောအခါ...

သူ ရေနွေးကြမ်းအိုး ချထားသော စားပွဲတွင် ထိုလူသည် အေးဆေးစွာ ထိုင်နေပြီး...

၁၉၈ ❖ မိုးကျော်သူ

အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော ရေနွေးကြမ်းအား
သောက်နေသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူသည် ပို၍အံ့သြသွားသည်။

ထို့ကြောင့်...

ထိုလူအား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုလူသည် ဤနေရာသို့ မကြာခဏ ရောက်တတ်သော
လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကိုမူ သူမှတ်မိလိုက်လေ၏။

“မိမိ...”

ထိုလူက သူ့အားလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်တစ်လုံး ထပ်ယူခဲ့ဦး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ခင်ဗျာ”

“စကားမရှည်နဲ့ ကျုပ်ပြောသလိုသာလုပ်”

ဆိုင်လှလင်သည် ပန်းကန်တစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး ရေနွေးကြမ်း
ပန်းကန်တစ်လုံး ထပ်မံယူ၍ စားဖွဲ့ပေါ်သို့ ချပေးလိုက်လေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

အခြားလူတစ်ယောက်သည် ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသည်
ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထုံးစံအတိုင်း...

ဆိုင်လှလင်သည် သွားရောက်၍ ခရီးကြိုဆို၏။

“ကြပါခင်ဗျာ..ကြပါ..ဟဲ့..ဟဲ့...အခုတော့ ရေနွေးကြမ်းက
လွဲလို့ ဘာမှမရှိသေးဘူးဗျ”

ထိုလူက လက်ကာပြလိုက်သည်။

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၁၉၉

“ကိစ္စမရှိဘူး”

သူသည် ပြောရင်း ပထမထိုင်နေသောလူထံသို့ လျှောက်
သွားလေသည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာတစ်ခြမ်းမှာ နီရဲနေသဖြင့်...

သူ့အားကြည့်ရသည်မှာ ထိတ်လန့်စွာလုပ်ဖွယ်ရာ
ကောင်းလှပေသည်။

ထိုလူသည် ပထမလူ၏ရှေ့၌ ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက မျက်နှာဖြူမှစန့်ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားကော စိကျင်း မဟုတ်လား”

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်မျက်နှာကိုကြည့်ယင် သိပါတယ်”

မှစန့်သည် သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

“ခင်ဗျား ပစ္စည်းယူခဲ့ရဲ့လား”

စိကျင်းသည် စကားမပြောဘဲ အိတ်ထဲမှ သေတ္တာဗူးကလေး
တစ်ဗူး နှိုက်ယူလိုက်ပြီး...

မှစန့်ရှေ့တွင် ချပေးလိုက်လေသည်။

ထိုသေတ္တာဗူးကလေးသည် နှစ်လက်မခန့် ရှည်ပြီး တစ်
လက်မခန့်တူသည်။

မှစန့်သည် သေတ္တာဗူးကလေး၏ အဖုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်
သည်။

ဗူးထဲ၌ အနီရောင်ကတ္တီပါဝိတ်ဖြင့် ခင်းထားသည်။

ကတ္တီပါပေါ်၌ ဆေးတစ်လုံးရှိသည်။

၂၀၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုဆေးလုံးတစ်လုံးသည် သာမန်ပုလဲလုံးထက်ငယ်ပြီး
အဝါရောင်ဖြစ်သည်။

မုစန့်သည် အဖုံးကိုပြန်လည်ဖုံးလိုက်ပြီး...

“ဒီဆေးက တကယ်စွမ်းတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် မစွမ်းယင် ဘယ်အဖိုးတန်မလဲဗျ”

“ကဲ...ဘယ်လောက်လဲ ပြောပါ”

ထိုလူက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဪ...ခင်ဗျားကလည်း မေးနေစရာလိုသေးသလားဗျာ
ဝယ်နေကြပဲ”

မုစန့်သည် စကားမပြောတော့ပါ။

အိတ်ထဲမှ ရွှေချောင်းတစ်ချောင်းထုတ်၍ ထိုလူအား ပေး
လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရွှေက စစ်ရဲ့လားဗျာ”

“ခင်ဗျားဆေးလုံးလိုပါပဲ၊ အစစ်ပေါ့”

စီကျင်းသည် ဓားပါးတစ်လက် ထုတ်ယူလိုက်ပြီး...

ရွှေချောင်းပေါ်တွင် ခြစ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကျေနပ်သော အရိပ်အရောင်များ
ပေါ်လွင်လာလေသည်။

သူသည် ရွှေချောင်းကို အိတ်ထဲသို့ သေချာစွာသိမ်းဆည်း
လိုက်ပြီး...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကဲ ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

မုစန့်က လက်ကာ၍ဟန်တားလိုက်သည်။

ဆိမ်းရုန် (၁) ❖ ၂၀၁

“ခဏနေပါဦးဗျာ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲဗျာ”

“ခင်ဗျား...အခုလိုလုပ်ပေးတာဟာ အခကြေးငွေ တယ်
လောက်ရသလဲ”

“အမှန်မရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ဆရာ ပေးသလောက်ပဲ ရပါ
တယ်”

“ခင်ဗျားဆရာက ဘယ်လောက်ပေးသလဲ”

“တစ်ဆယ့်ရှစ်ကျပ်ပေါ့ဗျာ...ဒါထက် မများပါဘူး”

မုစန့်ကပြုံးလိုက်ပြီး...

“တစ်ဆယ့်ရှစ်ကျပ်လောက်များ ဘာလုပ်ဖို့တုန်းဗျ”

“ဪ...တစ်ဆယ့်ရှစ်ကျပ်ဆိုတာ အရက်ဝဝသောက်နိုင်
တယ်၊ အနည်းဆုံး ထမင်းဆယ်လေး ဆယ်ငါးရက်လောက် စားနိုင်
တာပေါ့ဗျာ”

“ခြမ်း”

ရုတ်တရက်...

အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

မုစန့်သည် ငွေထုပ်တစ်ထုပ်အား စားပွဲပေါ်သို့ချထားလိုက်

ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထုပ်ထားသော စက္ကူများပေါက်ပြဲသွားသဖြင့် ငွေဒင်္ဂါးအ

ချို့သည် အပြင်သို့ပင် ထွက်လာလေသည်။

စီကျင်းသည် ထိုငွေအား တွေ့လိုက်ရသောအခါ ပါးစပ်
ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားသည်။

၂၁၂ ❖ ဦးကျော်သူ

ဆိမ်းငုတ် (၁) ❖ ၂၀၃

“ဒါ...ဒါဘာလုပ်တာလဲဗျ”

“ဟောဒီမှာ ငွေငါးဆယ် မင်းကိုပေးမလို့”

“ဗျာ...ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ပေးတာလဲ”

“မုစန့်က တစ်ချက်ပြီးပြလိုက်ပြီ..”

“ကျုပ်အတွက် အလုပ်တစ်ခုလုပ်ပေးဖို့ပဲ”

“ဘာများလုပ်ပေးရမှာလဲဗျာ”

“လွယ်ပါတယ်...ခင်ဗျား အခုပြန်သွားမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားလုပ်ရမှာက ခင်ဗျားပြန်သွားတဲ့အခါမှာ

ဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားပါ။ ကျုပ်မျက်ခြေပြတ်အောင် မလုပ်ယင်

တော်ပါပြီ”

စီကျင်းသည် အခက်ကြုံနေ၏။

သူသည် မည်သို့ပြန် ပြောရမှန်းမသိ တွေဝေနေ၏။

“ခြွေ”

နောက်ထပ်ငွေငါးဆယ် အထပ်တစ်ထပ်သည် စားပွဲပေါ်

သို့ရောက်ရှိလာပြန်သည်။

စီကျင်းသည် အံ့သြစွာဖြင့် မုစန့်အားကြည့်လိုက်၏။

မုစန့်သည် သူ့အားပြုံး၍ကြည့်နေ၏။

စီကျင်းသည် စကားမပြောတော့ပါ။

စားပွဲပေါ်မှ ငွေများကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဆုပ်ယူလိုက်ပြီး

သူ့အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက်...

သူသည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ဆိုင်ထဲမှ လှမ်းထွက်သွားလေ

တော့သည်။

ထိုလူသည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်နေ၏။

မုစန့်သည် မလှမ်းမကမ်းနောက်မှ လိုက်နေ၏။

မကြာပါချေ။

ထိုလူသည် အလွန်ကြီးမားသော ခြံဝင်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

ထိုလူဝင်သွားပြီးနောက် ခြံဝင်းတံခါးသည် ပြန်ပိတ်သွား၏

ခြံဝင်း၏ဧည့်ခန်းတွင် မုတ်ဆိတ်မွှေး ရှည်လျားစွာရှိနေ

သော လူတစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။

ထိုလူသည် ရွှေချောင်းကိုယူ၍ လှမ်းပေးလိုက်ရာ မုတ်ဆိတ်မွှေးရှိသောလူသည် ရွှေချောင်းအား ကျေနပ်စွာဖြင့် လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ အခြေအနေ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ၏စကားသည် တစ်ဝက်တစ်ပြက်ဖြင့် ရပ်တန့်သွား၏။

အကြောင်းမှာ မုစန့်သည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသည်

တို့တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မုစန့်က သူ့အားပြုံးပြလိုက်သည်။

“က...ဒီမှာ ခင်ဗျားအလုပ် ဘာမှမရှိတော့ဘူး သွားနိုင်ပြီ”

မုတ်ဆိတ်မွှေးရှိသောလူသည် မုစန့်အား စိုက်ကြည့်ပြီး..

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ဖောက်သည်ပါ”

၂၀၄ ❖ မိုးကျသည့်

မှတ်ဆိတ်မွေးရှိသောလူသည် လက်ထဲမှ ရွှေချောင်းကို အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ကမန်းကတမ်းသိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

မုစန်က ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ...ကျုပ်က ခင်ဗျားရွှေချောင်းကိုမလုပ်ပါဘူးဗျ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ”

“မေးစရာတစ်ခုရှိလို့ပါ”

“ဘာများလဲ”

“ဒီလိုဆေးလုံးမျိုးဟာ သိပ်ဈေးကြီးတယ်ဆိုတော့ တစ်နေ့မှာဘယ်လောက် ရောင်းရသလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

“ကောင်းပြီ ကျုပ်ကို တစ်လုံးရောင်းပြီးတဲ့အပြင် အရင်က ဘယ်သူ့ကိုရောင်းဖူးသေးသလဲ”

“ဒါကတော့ ကျုပ်ပြောလို့ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရောင်းတဲ့သူက ဝယ်တဲ့သူကိုမဖော်ရဘူး၊ ဝယ်တဲ့သူကလည်း ရောင်းတဲ့သူကို ဖော်ရဘူးဆိုတဲ့ စည်းကမ်းရှိလို့ပါ”

“ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မုစန်သည် ထက်မြက်သော ဓားပါးလေးတစ်လက်ယူလိုက်ပြီး လက်သည်းလှီးနေ၏။

မှတ်ဆိတ်မွေးရှိသောလူ၏ မျက်နှာသည် ကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

သိမ်းငှက် (၁) ❖ ၂၀၅

“ဒီမှာ...လွန်ခဲ့တဲ့ လဆန်းတုန်းက ခင်ဗျားတစ်လုံး ရောင်းလိုက်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဈေးကလည်း ရွှေချောင်းနှစ်ချောင်းပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီတုန်းက စုယန်းဖင်ယုန်သားရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာပဲ အရောင်းအဝယ်လုပ်ကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားကုယ်တိုင်သွားပြီး ပစ္စည်းပို့တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မုစန်သည် ရုတ်တရက် ထိုလူ၏အင်္ကျီကိုဆွဲလိုက်၏။

လက်ထဲမှဓားပါးဖြင့် ထိုလူ၏လည်ပင်းတွင် ထောက်ထားလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား သေသေချာချာ နားထောင် ကျုပ်တစ်ခါပဲမေးမယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ မေးပါဗျာ”

“ခင်ဗျားဆီက ဆေးလုံးဝယ်သွားတဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“ကျုပ်...ကျုပ် သူ့ကိုမသိဘူး”

“သူ့နာမည်မသိယင်...သူ့အရပ်သဏ္ဌာန်တော့ သိမှာပေါ့”

“သိ...သိပါတယ်”

၂၀၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဒါဖြင့် ပြောပါ”

“သူ..သူက အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ပဲရှိလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပြီ အရပ်အမောင်းကော”

“ခင်ဗျားနဲ့ မတိမ်းမယိမ်းပါပဲ”

“မျက်နှာက ဘယ်လိုပုံလဲ၊ ဝိုင်းသလား...ရှည်သလား”

“မျက်နှာကရှည်ရှည် မေးစေ့က အတော်ချွန်ပါတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ပြီ မျက်ခုံးမွေးက တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်နေတယ်
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

မုစန့် ကျေနပ်သွားသည်။

ထိုလူအားလွှတ်လိုက်သည်။

ယခု သူသည် သူသိချင်သောသူမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်
သည်ကို သိလိုက်ပြီဖြစ်ပါသည်။သူသည် မှတ်ဆိတ်မွေးရှိသောလူ၏ ပခုံးကို အသာအထား
ပုတ်လိုက်သည်။“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်လွန်သွားယင်လည်း တောင်
ပန်ပါတယ်”သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး ခြံဝင်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့
သည်။

သိမ်းငှက် (ပ) ❖ ၂၀၇

မုစန့်သည် ဝံပုလွေထံသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

မျက်ခုံးမွေး တဆက်တည်းရှိပြီး မေးစေ့ချွန်သောလူမှာ
ဝံပုလွေမှလွဲ၍ မည်သူမှမဖြစ်နိုင်သည်ကို သူသိထားပြီဖြစ်သည်။ဝံပုလွေသည် အခန်းထဲမှ အဝါရောင်ဆေးလုံးတစ်လုံးကို
သေသေချာချာ စစ်ဆေးအကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

ထိုစဉ်...

သူ၏တပည့်တစ်ယောက်သည် ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ဆရာ..အပြင်မှာ လူတစ်ယောက်က ဆရာကိုတွေ့ချင်လို့
တဲ့”

“သူ့နာမည် မပြောဘူးလား”

“မပြောပါဘူး ဆရာ”

“အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ၊ ပုံသဏ္ဌာန်က ဘယ်လိုလဲ
ပြောစမ်းပါဦး”“အသက်(၂၀) ကျော်လောက်ရှိပြီထင်တယ်၊ နောက်ပြီး
ဆရာနဲ့အတော် ရင်းနှီးပုံရပါတယ် ခင်ဗျာ”ဝံပုလွေသည် လက်ထဲမှဆေးလုံးကို သိမ်းဆည်းထားလိုက်
ပြီး အပြင်ဘက်သို့ထွက်လာသည်။ညွှန်ခန်းတွင် အသက်နှစ်ဆယ် ကျော်ခန့်ရှိသော လူငယ်
တစ်ယောက်သည် သူ့အားစောင့်နေ၏။

ဝံပုလွေသည် ထိုလူအား မျက်နှာခပ်တင်းတင်းဖြင့်...

“ဘာကိစ္စလဲ ပြောပါ”

“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ လာသတင်းပို့တာပါ”

၂၀၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ပြောပါ”

“လူတစ်ယောက်က ဆရာနောက်ကို လိုက်နေတယ်ဗျာ”
ဘယ်သူလဲကွ”

မျက်နှာဖြူမုစနီပါ”

“တို့သတင်းများ လွှင့်လိုက်ပြီလား”

“လွှင့်လိုက်ပါပြီ ဆရာ”

“ဒါဖြင့် သူ ဒီကိုရောက်အောင် လာလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်လာပြီး သတင်းပို့တာပါ”

“ကောင်းပြီလေ..မင်းသွားနိုင်ပြီ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်..

မုစနီမြို့ထဲ ရောက်လာတာနဲ့ ကျုပ်ဆီကို ခါတိုင်းအသုံးပြုတဲ့နည်း
နဲ့ သတင်းပို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ထိုလူသည် နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒု-ဇာတ်သိမ်းဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။